

48

H.P. LOVECRAFT
COLECTIA DIGITALĂ

H. P. Lovecraft

În căutarea cetății
Kadath

*The Dream Quest of Unknown
Kadath*

1927

De trei ori visă Randolph Carter miraculoasa cetate Kadath, și de trei ori a fost alungat de pe terasa înaltă ce se întinde deasupra ei. În lumina apusului de soare, orașul întreg strălucea și te seducea: zidul înalt de piatră care îl înconjură, templele, colonadele, podurile de marmură, grădinile înmiresmate, străzile largi, mărginite de arbori încântători, de urne încărcate cu flori și de șiruri lucitoare de statui de fildeș, scânteiau în bătaia razelor auri, în timp ce acoperișurile roșii ale caselor cu etaj, printre care se zărea ici-colo acoperământul îngust al câte unei vechi mansarde, se cățarau spre nord pe pantele abrupte, iar printre ele șerpuiau ulicioare pietruite, acoperite de iarbă. Orașul întreg era cuprins de un freamăt divin; simboluri nemuritoare îți luau ochii și fanfare celeste îți fermecau auzul. Misterul domnește aci, așa cum norii învăluie piscul de neatins al unui munte inaccesibil încă și, în clipa în care, sprijinit de balustrada terasei, stătea în așteptare cu răsuflarea tăiată, Carter se simți năpădit de amintirea coplesitoare a

unor lucruri pe jumătate uitate, copleșit de regretul de a le fi pierdut și totodată stăpânit de pornirea bolnăvicioasă de a situa din nou în timp ceea ce odinioară a fost un loc în același timp înspăimântător și important.

Înțelegea că altădată acest loc fusese pentru el centrul lumii, fără să-și dea însă seama în ce ciclu al reîncarnării, în ce clipă de vis sau de trezie îl cunoscuse. Locul îi trezea amintiri nedeslușite dintr-un început îndepărtat al uității tinereții, ale unui timp când fiecare zi învăluită în mister era un prilej de fericire și miracol, ale unui timp în care orele protetice deschizând porțile strălucitoare ale celor mai profunde și mai neașteptate minuni se succedau din zori și până în noapte. Totuși, atunci când în fiecare noapte contempla de pe această terasă înaltă de marmură mărginită de urne ciudate și de o balustradă sculptată frumusețea calmă a apusului de soare și iminența extraterestră a orașului, simțea prezența tiranică a zeilor viselor, care nu îi îngăduiau niciodată să părăsească acest post de observație sublim pentru a o lua în jos pe treptele acestei scări de marmură ce părea să coboare fără sfârșit, pentru a se întâlni cu acele străzi ce se așterneau ispititoare în depărtare, încărcate de o vrajă străveche.

Când se trezi pentru a treia oară fără să fi coborât treptele acelei scări imense, fără să fi străbătut încă acele străzi pline de pace și de soare la apus, Carter se rugă îndelung capricioșilor zei ai viselor ce plutesc învăluiți în norii de deasupra nepătrunsei Kadath, ascunsă în imensitățile înghețate unde nici un om nu se încumetă. Zeii nu-i răspunseră, nu manifestară nici o îngăduință față de el, nu-l încurajară în nici un fel atunci când își înălță în vis rugăciunile spre ei. Zeii nu-i răspunseră nici atunci când îi invocă, aducându-le jertfe prin intermediul preoților bărboși din Nasht și Kaman-Thah, al căror templu subteran, în centrul căruia se înălță un stâlp de foc, se află foarte aproape de lumea treziei. S-ar părea chiar că rugăciunile sale au fost primite cu ostilitate căci, încă de la prima dintre ele, dreptul de a contempla miraculoasa cetate i-a fost retras cu totul, de parcă cele trei

viziuni s-ar fi datorat exclusiv unei clipe de dispreț suveran ori unei fisuri temporare a voinței divine.

În cele din urmă, bolnav de dorința de a obține permisiunea de a străbate după pofta inimii acele străzi largi, sclipind în lumina apusului de soare, ori acele străduțe tainice ce se furișează printre vechile acoperișuri de țigla, incapabil să și le alunge din minte, atât treaz, cât și în somn, Carter hotărî să o pornească fără teamă spre acel tărâm în care nici un om nu a îndrăznit să ajungă, să înfrunte pustiul de gheață, pentru a pătrunde, străbătând tenebrele, până în locul unde Kadath, orașul de nepătruns, învăluit în nori și încoronat de stele neștiute, ascunde între zidurile sale castelul de onix al Marilor Strămoși.

Coborî cele șaptezeci de trepte ce duc la Peștera de Foc și, încă ațipit, își împărtăși planurile preoților bărboși din Nasht și din Kaman-Thah. Preoții clătinară din capetele lor bărboase, acoperite cu tiare, și jurară că aceasta aventură putea însemna pentru el moartea sufletului. Îi subliniară faptul ca Marii Strămoși își manifestaseră deja voința și că nu le făcea plăcere să fie hărțuiți cu cereri repetate. Îi amintiră, de asemenea, faptul că nu numai că nici un om nu ajunsese vreodată la Kadath, și că nimeni nu putea bănuși în ce loc din spațiu se ascunde acea cetate. Se afla aceasta oare pe tărâmul viselor ce se întinde de jur împrejurul lumii noastre? Se afla ea oare în apropierea vreunei planete necunoscute, satelit al lui Fomalhaut sau Aldebaran? Dacă s-ar înălța pe meleagurile visului învecinate cu lumea noastră, atunci s-ar putea ajunge la ea deși, de la începutul lumii și până acum, doar trei ființe omenești au trecut peste perfidele abisuri întunecate ce ne despart de lumea himerelor, iar dintre aceștia trei, doi și-au pierdut mințile cu totul.

Aceasta călătorie presupune primejdii nebănuite și fără număr, fără a mai pune la socoteală și ultima încercare, reprezentată de o serie de mormăituri ce se înalță din haos în regiuni în care visul nu poate ajunge; în acest ultim abis al haosului absolut, unde himerele și blasfemiile sunt în centrul întregii infinități. Nemărginitul Azathoth, sultanul demonilor, al cărui nume nimeni nu îndrăznește să-l

pronunțe cu voce tare, se ghiftuiește acolo, ascuns în adâncurile posomorâte și de neînchipuit ce se cascadează dincolo de timp, în sunetul bătailor înfundate de tobă și al slabelor lamentații, îngrozitor de false, ale unui flaut detestabil. În ritmul acestei muzici, se leagănă fără noimă, încet, greoi și stângaci, gigancii Zei Ultimi și Ceilalți Zei, lipsiți de judecată, orbi și fără glas, acei zei tenebroși al căror duh și emisar este Nyarlathotep, Haosul Târâtor.

În Peștera de Foc, preoții din Nasht și din Kaman-Thah îl preveniră asupra tuturor acestor primejdii, dar Carter rămase neclintit în hotărârea sa de a porni în căutarea Zeilor ce plutesc în imensitatea înghețată de deasupra cetății Kadath, oricine ar fi ei, și de a obține de la aceștia dreptul de a vedea și a se refugia în miraculoasa așezare aurită de lumina apusului de soare. Își dădea seama cât de lungă și de stranie urma să fie această călătorie și se temea că Marii Strămoși i s-ar fi putut împotrivi, dar, având în vedere faptul că se adaptase de mult lumii himerelor, se bizuia pe experiența și pe amintirile sale. După ce ceru preoților o binecuvântare pur formală, coborî cu îndrăzneală, gândindu-se doar la drumul ce-l aștepta, cele șapte sute de trepte ce îl conduseră până la Poarta Somnului Profund, după care intră în Pădurea Vrăjită.

În aceasta zbuciumată pădure de stejari pitici ce împletesc un tunel miraculos din crengile lor dibuitoare strălucind palid în lumina fosforescentă a ciupercilor parfumate, locuiesc *zoogii*, furișându-se hoșește. Aceștia cunosc nenumărate secrete obscure ale lumii onirice și ignoră aproape totul despre lumea treziei, iar puținele lucruri pe care le știu le-au aflat doar de când pădurea lor se învecinează cu Pământul oamenilor în două locuri tainice, a căror dezvăluire ar putea isca un dezastru. În zona de acces a *zoogilor*, zvonuri misterioase, apariții și dispariții inexplicabile tulbură lumea oamenilor. De aceea, e preferabil ca *zoogii* să nu se aventureze prea departe în lumea viselor; ei trec însă liberi dincolo de frontiera extremă și se fofilează pe Pământ, minusculi, negri și invizibili, pentru a-și umple sacul cu povești picante pe care, la întoarcerea în pădurea pe care o iubesc, le deapănă în căminele lor, ca să le treacă timpul.

Cea mai mare parte dintre ei trăiesc în vizuini, dar sunt și câțiva care locuiesc în scorburi săpate în trunchiurile copacilor mai mari. Cu toate că se hrănesc în special cu ciuperci, se zvonește că au o deosebită slăbiciune pentru carne, fie trupească, fie spirituală. Cert este că mulți visători au intrat în aceasta pădure pentru a nu mai reveni niciodată. Carter nu se simțea, totuși, încercat de teamă: ca un vechi lup al viselor ce era, deprinsese limbajul lor foșnitor și stabilise cu ei destule convenții. Datorită lor, descoperise în Ooth-Nargai, dincolo de colinele din Tanaria, splendida cetate Celephais, în care jumătate de an domnește marele rege Kuranos, un om pe care, sub un alt nume, îl cunoscuse în timpul vieții sale pe Pământ. Kuranos este singura ființă umană ce a atins abisurile stelare și s-a întors întregă la minte de acolo.

Fofilându-se de acum pe drumuri lăturalnice, printre trunchiurile gigantice, Carter scotea din când în când sunete foșnitoare, imitând limbajul *zoogilor*, iar apoi asculta liniștea Pădurii Fermecate, așteptându-le răspunsul.

Își aminti că una dintre așezările acestor creaturi era capitala celor mai înfricoșătoare și a celor mai uitate de timp ființe ce trăiau pe aceste meleaguri și se grăbi să se îndrepte spre acel loc. Drumul îi era călăuzit de licărirea fosforescentă a unor ciuperci cu forme grotești, ce păreau din ce în ce mai voluminoase, pe măsură ce se apropia de cercul de temut în mijlocul căruia au dansat și au adus jertfe ființe străvechi. Lumina crescândă a acestei multitudini de ciuperci dezvăluia în cele din urmă o sinistru întindere gri-verzuie care, găurind acoperișul pădurii, se întindea cât cuprindeai cu ochii. Marele cerc de piatră era acum foarte aproape, iar Carter își dădu seama că ajunsese în apropierea satului *zoogilor*. După ce emise un nou foșnet începu să aștepte, răbdător. Senzația de a fi examinat de nenumărate priviri curioase îi răsplăti în curând așteptarea. Erau *zoogii*, ai căror ochi magici îi zări încă înainte de a le putea desluși micuțele siluete cafenii.

Țâșniră din vizuini și din copacii ciuruți de scorburi, invadând întreaga zonă slab luminată. Cei mai sălbatici *zoogii* se freacă de el într-un mod dezgustător, iar unul dintre ei îi adresa un rânjel scârbos,

dar Bătrânii puseră repede la punct aceste capete înfierbântate. Recunoscându-l pe vizitator, Sfatul înțelepților dispuse să i se ofere o ploscă cu seva fermentată a unui copac cum nu se mai afla altul a cărui sămânță fusese adusă de pe Lună. De îndată ce Carter se împărtăși ceremonios din această licoare, o convorbire ciudată se înfiripă între cele două părți. Din nefericire, *zoogii* nu numai că nu știau unde se află piscul pe care se înalță Kadath, dar nici măcar nu-i puteau spune dacă nemărginirea fără viață se găsește în lumea viselor sau în alta. Ceea ce se știe despre Marii Strămoși nu provine din surse suficient de credibile și tot ce se poate spune despre ei este că pe timpuri apăreau tot atât de des pe piscurile înalte ale munților, cât și în vai, unde fuseseră uneori văzuți executând dansuri însoțite de incantații pe culmi acoperite de nori, sub clar de lună.

Un *zoog* foarte bătrân aminti atunci un fapt despre care ceilalți nu auziseră vorbindu-se niciodată. Acesta spuse că în Ulthar, dincolo de râul Skai, se păstrează încă ultima copie a manuscriselor Pnakotice, copie neînchipuit de veche, redactată de oameni aparținând lumii divine, originari din împărăția uitată a regiuniilor boreene și adusă în lumea viselor atunci când canibalii păroși au invadat ținutul acoperit de temple Olathoe și i-au masacrat pe eroii din țara lui Lomar. „Aceste manuscrise, spuse el, conțin numeroase dezvăluiri referitoare la zei și, mai mult, unii locuitori din Ulthar au văzut cu ochii lor acele semne divine. Există chiar un preot bătrân care a urcat pe muntele înalt pe care dansau zeii sub clar de lună, pentru a-i surprinde. Tentativa sa a eșuat, dar tovarășul său - care a reușit - a pierit într-un mod despre care nu se poate vorbi”.

Randolph Carter le mulțumi *zoogilor*, care emisera un foșnet prietenos și îi dădură să aibă pe drum încă o ploscă, plină cu vin de copac. Străbătu pădurea fosforescentă, în direcția lizierei de unde valurile râului Skai porneau să se rostogolească pe pantele din Erion, Hatheg, Nir și Ulthar, pentru a se revarsa în cele din urmă la șes. Câțiva *zoogi* nevăzuți se târau hoștește în urma lui, curioși să afle ce i se va întâmpla, pentru a avea apoi ce povesti, la întoarcere, poporului lor de umbre indiscrete. Pe măsură ce se îndepărta de așezarea lor, stejarii

uriasi devenira din ce in ce mai desi si Carter incerca sa ajunga intr-un loc unde i se pareea ca arborii incep sa se rareasca. Copacii ce se inaltau in acel loc mustind de ciuperci si acoperit de muschi putrezi erau morti, sau stateau sa moara, printre trunchiurile cleioase ale fraților lor prabusiti la pamant. Ajuns in apropierea acelu loc, Randolph il ocoli in graba, caci acolo zace pe solul padurii o lespede enorma, despre care cei care au cutezat sa o priveasca de aproape spun ca e prevazuta cu un inel de fier lung de trei picioare. Amintindu-si de arena straveche construita din mari bucati de stanca acoperite de muschi, ca si de scopul pentru care fusese ea construita, *zoogii* nu intarziara prea mult in preajma imensei lespezi si a monstruosului inel. Stiau ei bine ca nu tot ce este dat uitarii inceteaza sa mai existe, si nu aveau nici un chef sa vada lespeda ridicandu-se incet, parca de la sine.

Carter auzi in spatele sau sasiitul speriat al catorva *zoogi* mai slabi de inger. Ghicise de mult ca il urmareau, asa ca nu fu luat prin surprindere. In cele din urma te obișnuiești cu metehnele acestor creaturi ce stau parca mereu sa te roage ceva. Pareea sa fie in amurg cand ajunse, in sfarsit, la marginea padurii, dar lumina in crestere ii dadu de veste ca era in zori. Vedea de acum fumul caminelor din casutele taranesti inalbandu-se deasupra șesurilor manoase ce coboara spre valea raului Skai, in timp ce, cat cuprinzi cu ochii, se intind gardurile de nuiele, ogoarele lucrate si acoperisurile de paie ale unui tinut liniștit. Se opri o clipa la o ferma pentru a cere un pahar cu apa si cainii latrara speriați de *zoogii* aproape nevazuți ce se tarau prin iarba, undeva, in spatele lui. Intr-o alta ferma, in care oamenii incepușera deja munca, intrebă dacă știau ceva despre zei și dacă aceștia dansează adesea pe Lerion, dar fermierul și soția lui nu putură decât să facă Vechiul Semn și să-i arate drumul spre Nir și Ulthar.

La prânz, străbătea deja strada principală din Nir, oraș pe care-l mai vizitase o dată și care reprezenta limita călătoriilor sale anterioare în direcția în care se deplasa acum. Puțin după aceea, ajunse la marele pod de pe râul Skai, a cărui cheie de boltă a fost întărită prin jertfe umane de către cei care l-au zidit cu 1.300 de ani în urmă. Mulțimea de pisici de pe celălalt mal, ce se arcuiau și se zburleau atunci când

dădeau cu ochii de *zoogii* ce se târau prin iarbă, îi vesti că se apropia de Ulthar. Într-adevăr, conform unei legi străvechi ce era respectată întocmai, în acest oraș nimeni nu are dreptul să ia viața unei pisici. Suburbiile Ultharului erau deosebit de agreabile, cu căsuțe verzi și ferme judicios împărțite, dar mai plăcut era orașul însuși, cu acoperișurile vechi cu cozoroace triunghiulare aplecate peste caturile superioare, nenumăratele hornuri și străzile în pantă al căror pavaj vechi era vizibil doar dacă grațioasa mulțime de pisici catandisea să se dea la o parte. Întrucât *zoogii* pe jumătate nevăzuți le mai împrăștiaseră pe acestea din urmă, Carter hotărî să o ia de-a dreptul spre modestul templu al Străvechilor, în care se spunea că s-ar fi aflat preoții și vechile arhive. Când pătrunse în interiorul aceluși venerabil turn circular ce încununează cea mai înaltă colină din Ulthar, având ziduri de piatră acoperite de iederă, porni în căutarea patriarhului Atal, cel care escaladase piscul interzis Atheg-Kla din deșertul stâncos și se întorsese viu de acolo. Așezat pe tronul de fildeș din sanctuarul împodobit cu ghirlande ce se afla în partea de sus a templului, Atal era în vârstă de mai bine de trei secole, dar mintea îi era încă foarte vie, iar memoria - intactă. Carter află de la el o mulțime de lucruri despre zei, în special că sunt, de fapt, doar zei ai Pământului, că nu au decât o foarte slabă putere asupra lumii viselor noastre și că nu au alte puteri sau alte sălașuri. Când sunt bine dispuși îi spuse Atal, este posibil să dea ascultare unei rugăminți venite din partea unui om, dar nimeni nu trebuie să îndrăznească să urce până la palatul lor de onix, ce se înalță pe culmile nemărginirii fără viață. Trebuie să fim chiar mulțumiți că nici un om nu cunoaște poziția exactă a orașului, căci acest lucru ar avea consecințe extrem de grave asupra celui ce și-ar asuma riscul să se apropie de Kadath. Însoțitorul lui Atal, Înțeleptul Barzai, fusese ridicat, urlând, la ceruri, doar pentru vina de a se fi urcat pe un vârf deja cunoscut oamenilor, Atheg-Kla. Cu cel ce ar descoperi Kadath, cetatea necunoscută muritorilor, soarta ar putea fi mult mai rea, căci deși zeitățile Pământului pot fi uneori subjugate de un înțelept trecător, ele se găsesc sub protecția acelor Zei ai Lumii de Dincolo, despre care este mai bine să nu pomenești. Cel puțin de două ori în

istoria lumii, Ceilalți Zei și-au aplicat sigiliul pe granitul original al Pământului. O dată, în epoca antedeluviană, după cum se poate ghici dintr-un desen din acele fragmente din manuscrisele Pnakotice, ce sunt prea străvechi pentru a mai fi citite, și altă dată pe muntele Atheg-Kla, atunci când Înțeleptul Barzai a încercat să surprindă zeitățile Pământului dansând sub clar de lună. Deci, spuse Atal, e mai cuminte să nu-i tulburi pe zei și să înalți spre ei doar rugăciuni pline de respect și umilință. Deși decepționat de sfaturile deloc încurajatoare ale lui Atal, ca și de perspectiva ajutorului prea puțin prețios pe care i-l puteau oferi fragmentele Pnakotice și Cărțile oculte din Hsan, nu-și pierdu totuși încrederea, sperând că, poate, va reuși de unul singur, fără sprijinul Zeilor. În cele din urmă, încercă să îl descoasă pe bătrânul preot în legătură cu acea miraculoasă cetate a soarelui la apus pe care o întrezărise de pe terasa împrejmuțată de parapete, dar Atal nu putu să-i spună nimic în această privință. Acel loc aparținea probabil, spuse preotul, doar propriei sale lumi a viselor, și nu universului oniric al majorității oamenilor, fiind chiar posibil ca ea să se afle pe o altă planetă. În acest caz, chiar dacă ar dori-o, zeitățile Pământului tot nu-l puteau călăuzi spre ea. Întreruperea bruscă a viselor sale demonstra însă clar că exista ceva pe care Marii Strămoși încercau să-l ascundă de el.

Carter săvârși atunci o faptă vinovată. Îi oferi gazdei sale, care nu bănuia nimic, atâtea înghițituri din acel vin de pe Lună pe care-l primise în dar de la *zoogi*, încât pe bătrân începu să-l ia gura pe dinainte. Scos din mușenia sa obișnuită, bietul Atal divulgă de bună voie lucruri interzise. Pomeni despre uriașa figură sculptată, despre care povestesc cei ce au călătorit pe acele meleaguri, în stânca incasabilă a muntelui Ngranek, pe insula Oriab din Marea Sudului, și insinuă că ar putea fi vorba despre un portret sculptat prin care zeitățile Pământului și-ar fi săpat în piatră propria lor imagine de pe vremea când dansau pe acest munte, în lumina Lunii. Adăugă sughițând că trăsăturile acestui portret sunt atât de stranii, încât pot fi ușor recunoscute și că sunt caracteristice autenticei rase divine. Carter își dădu imediat seama de utilitatea acestor dezvăluiri. Se știe că cei

mai tineri dintre Marii Strămoși se căsătoresc adesea în secret cu fetele pământenilor, de aceea este firesc ca prin venele țăranilor ce locuiesc în ținuturile aflate la granița nemărginirii fără viață în care se ascunde cetatea Kadath să curgă sânge divin. Pentru cel ce cunoaște acest lucru, cel mai simplu mod de a descoperi acea nemărginire este de a se duce să vadă chipul de piatră sculptat pe muntele Ngranek și să-l studieze trăsăturile. După ce și le-a întipărit în minte cu minuțiozitate, nu trebuie decât să caute printre oamenii reali pe cei care seamănă cu această mască de piatră. Cu siguranță, zeitățile locuiesc în apropierea aceluia loc în care chipurile oamenilor sunt foarte asemănătoare cu ale lor, și oricare ar fi nemărginirea de piatră ce se întinde dincolo de acele sate, acolo trebuie să se înalțe și cetatea Kadath.

În aceste așezări s-ar putea obține numeroase informații în legătură cu Marii Strămoși, căci e posibil ca cei prin venele cărora curge sânge divin să fi moștenit amintiri fără însemnătate în ochii lor, dar deosebit de utile pentru un cercetător. Ei poate că nici nu-și bănuiesc ascendența, pentru că zeitățile nu pot suporta defel să fie cunoscute de către oameni, iar printre aceștia nu este nici unul care să-i fi văzut la față. Cei prin venele cărora curge sânge divin ar trebui, totuși, să fie pătrunși de gânduri nobile și neobișnuite, de neînțelese pentru semenii lor. Ei ar trebui să tânjească după grădini îndepărtate și să evoce tărâmurile îndepărtate, atât de deosebite de cele cunoscute chiar și în țara viselor, încât oamenii obișnuiți ar trebui să-i considere nebuni. Pornind de la toate acestea, ar putea fi posibil să surprinzi măcar câteva aluzii la miraculosul oraș al soarelui apune, chiar dacă nu poți afla toate vechile taine ce înconjoară cetatea Kadath, pe care zeii le apără cu atâta strășnicie. Mai mult, în anumite condiții ar fi posibil să pui mâna pe un copil îndrăgît de zei și să-l ții ostatec, sau, și mai bine încă, să capturezi chiar un zeu tânăr care trăiește deghizat printre oameni după ce s-a căsătorit cu o țăranăcuță nostimă.

Atal nu știa cum se putea ajunge pe insula Oriab, pe care se înalță muntele Ngranek. Îi recomandă lui Carter să pornească spre Marea Sudului, coborând de-a lungul fluviului Skai, care murmură pe sub poduri; nici un locuitor din Ulthar nu ajunsese până acolo, dar

negustorii de prin acele locuri vin fie cu vaporul, fie însoțind caravane de catâri ce trag șarete cu două roți. Acolo se înalță marele oraș Dylath-Leen, ce nu are o prea bună reputație în Ulthar datorită sumbrelor sale galere cu trei rânduri de rame, încărcate cu rubine ce sosesc acolo nu se prea știe de unde. Negustorii ce coboară de pe aceste galere sunt ființe umane, sau asemănătoare oamenilor, dar vâslașii nu se arată niciodată. Se zvonește în Ulthar că ceva nu este în regulă cu acești negustori și cu traficul acestor galere întunecate, puse în mișcare de vâslași pe care nu-i zărești niciodată, despre care nu se știe de unde vin. Atal ațipi în timp ce-i furniza această din urmă informație, iar Carter îl întinse încetișor pe un pat de abanos, potrivindu-i pe piept barba lungă și stufoasă. Aruncând o ultimă privire în urmă, gata de plecare, observă că mișcările sale nu mai erau însoțite de acel sâsâit obsedant, și se întrebă de ce curiozitatea *zoogilor* scăzuse într-o asemenea măsură, încât aceștia renunțaseră să-l mai urmărească. Remarcă atunci că toate pisicile din Ulthar își lingeau blana lucioasă cu un aer satisfăcut și mulțumit, cu o râvnă mult mai mare decât de obicei. Își aminti de scuipăturile și vacarmul ce răzbătuseră până la el din sălile de jos ale templului, în timp ce era absorbit de conversația cu bătrânul preot. Își aminti, de asemenea, privirea demonică și înfometată pe care i-o aruncase unei pisicuțe un *zoog* tânăr și din cale-afară de nerușinat, în timp ce traversau strada pavată din fața templului. Pentru că nu exista nimic pe lume la care să țină mai mult decât la pisoiașii cu blană lucitoare, Carter se opri din drum și mângâie micile creaturi din Ulthar, fără să se plângă de faptul că *zoogii* nu-l vor mai escorta în continuare.

Era în asfințit, așa că Randolph Carter poposi la un vechi han ce dădea într-o ulicioară abruptă care domina de sus întreg orașul. Atunci când contemplă de la balconul camerei marea de acoperișuri de țiglă roșie, străzile pavate și frumoasele câmpii ce se întindeau până departe, totul i se păru catifelat și magic în lumina în declin, și jură că nu există un loc mai potrivit decât acesta pentru a-și petrece restul zilelor, dacă nu ar fi fost bântuit de amintirea unei cetăți încă mai mari, scăldate în lumina soarelui la apus, amintire ce îl mâna fără răgaz spre

primejdii neștiute. Peretii roz și fațadele de ipsos fură acoperite de o lumină violet și misterioasă, în timp ce licăriri galbene și tremurătoare apăreau, una câte una, la ferestrele zăbrelete. Armonioase bătăi de clopot își luară zborul din înaltul turn al templului care domina orașul și prima stea clipi blând deasupra câmpiei ce se întindea dincolo de fluviul Skai. Odată cu noaptea, veniră și cântecele, iar Carter lăsă capul în jos în clipa când cântăreții din luth psalmodiară amintirea zilelor apuse foarte, foarte de demult, ascunși dincolo de balcoanele împrejmuite cu zăbrele subțiri și de curțile pardosite cu lespezi din Ulthar cea simplă. O anumită dulceață s-ar fi pogorât și în glasul pisicilor din Ulthar, dacă straniul lor festin nu le-ar fi moleșit, reducându-le la tăcere. Câteva dintre ele se furișau hoțeste pe drumuri doar de ele știute spre acea împărăție ocultă despre care localnicii spun că ar fi situată pe partea întunecată a Lunii, parte spre care pisicile se întorc din vârful acoperișurilor înalte. Un pisoiăș negru urcă, totuși, în balcon și se cățăără în poala lui Carter, găsindu-și loc de joacă pe genunchii lui și începând să toarcă de plăcere. Apoi, se ghemui obosit la picioarele sale, atunci când Randolph Carter se întinse în cele din urmă în patul său mic, cu perdelele burdușite cu ierburi aromate și adormitoare. Dimineața, Carter se alătură unei caravane de negustori ce pornea spre Dylath-Leen cu un transport de lână țesută în Ulthar și de varză produsă de fermele harnice din jurul cetății. Timp de șase zile, călăriră în sunetul clopoțelilor pe drumul lin ce se așterne de-a lungul râului Skai, oprindu-se uneori noaptea în câte un han din micile porturi de pescari, alteori înnoptând sub cerul liber, aproape de fluviul liniștit de unde se înălțau până la ei frânturi din cântecele luntrașilor. Ținutul era foarte frumos, presărat cu mori de vânt octogonale și cu căsuțe țărănești pline de pitoresc, ascunse de tufe îngrijite și împrejmuite cu garduri verzi de nuiiele împletite.

În cea de-a șaptea zi, la orizont apăru un nor de fum, urmat apoi de înaltele turnuri întunecate din Dylath-Leen, orașul construit aproape în întregime din bazalt. Cu turnurile sale subțiri și colțuroase, Dylath-Leen seamănă de departe cu o porțiune din Șoseaua Uriășului, iar străzile sale sunt posomorâte și neprimitoare. Numeroasele taverne

lugubre din apropierea nenumăratelor antrepozite sunt pline de marinari sosiți de pretutindeni, din toate colțurile Pământului și chiar din locuri despre care se spune că nu s-ar afla pe Pământ. Carter îi iscodi pe câțiva dintre acești oameni îmbrăcați ciudat, ce se plimbau prin oraș, cerându-le informații în legătură cu piscul Ngranek și insula Oriab și își dădu seama că ambele le erau bine cunoscute. Găsi câteva vase ce veneau din Baharna, un port din acea insulă, iar unul dintre ele urma să se întoarcă acolo peste o lună. Ngranek este situat la o distanță de numai două zile călare de acel port. Doar puțini dintre mateloți zăriseră chipul de piatră al zeului, fiindcă acesta se află sculptat pe un versant greu accesibil al muntelui, ce se înclină deasupra unei văi sinistre, acoperite de lavă și înconjurate de stânci ascuțite. Într-o zi, când asupra oamenilor s-a abătut mânia zeilor, aceștia s-au folosit de exact această parte a muntelui pentru a-i preveni pe Ceilalți Zei în legătură cu cele întâmplate.

Carter smulse cu greutate această informație de la negustorii și marinarii din tavernele portului Dylath-Leen, căci aceștia preferau mai degrabă să discute despre triremele întunecate. Una dintre aceste galere cu trei rânduri de vâsle trebuia să sosească în decurs de o săptămână, cu obișnuita sa încărcătură de rubine aduse de pe tărâmurii necunoscute, iar populația orașului aștepta cu inima strânsă s-o vadă ancorată la chei. Negustorii ce coborau de pe această galeră aveau gura mult prea mare și felul în care turbanul tras pe frunte se ridica în două colțuri era de un prost-gust de-a dreptul detestabil. În picioare, purtau cei mai mici și mai ciudați papuci văzuți vreodată în Cele Șase Împărății, dar cea mai neplăcută era problema vâsleșilor invizibili. Cele trei rânduri de rame erau manevrate cu prea multă iuțeală, dibăcie și putere pentru ca totul să fie în regulă, și nu este deloc firesc ca un vapor să rămână în port săptămâni în șir, fără să poți arunca măcar o privire asupra echipajului în timp ce negustorii își văd de afacerile lor. Acest lucru nu putea fi pe placul nici al proprietarilor de cabarete din Dylath-Leen, nici al Dacanilor, nici al măcelarilor, căci nici cea mai neînsemnată cantitate de provizii nu fusese vreodată urcată la bord. Negustorii acceptau să fie plătiți numai în aur și achiziționau

doar sclavi negri viguroși, cumpărați la târgul din Parg, aflat dincolo de râu. Acestea erau singurele cumpărături făcute vreodată de negustorii cu figuri dezagreabile și de vâslaşii lor nevăzuți. Nimic de la măcelar, nimic de la băcan, doar aur și negri zdraveni, cumpărați la kilogram. Duhoarea adusă de pe aceste galere de vântul din sud, atunci când bătea spre docuri, era de nedescris. Obișnuiții tavernelor din port n-o puteau suporta decât fumând într-una tutun foarte tare. Dylath-Leen n-ar fi tolerat niciodată aceste trireme sumbre, dacă ar fi putut procura și din altă parte rubine asemănătoare, dar în toată țara viselor de pe Pământ nu a fost descoperită vreo mină care să producă asemenea nestemate.

Populația cosmopolită a cetății Dylath-Leen trăncănea în voie în legătură cu toate acestea, în timp ce Carter aștepta răbdător plecarea vasului din Baharna, ce avea să-l poarte până pe insula pe care se înalță Ngranek, piscul sculptat și golaș. În tot acest timp, nu pierdu ocazia de a trage cu urechea, prin locurile frecventate de călătorii pasionați, la toate poveștile despre Kadath, orașul nemărginirii fără viață, ori la cele despre o cetate miraculoasă cu pereți de marmură și fântâni argintii, ce putea fi zărită de pe o anumită terasă înaltă, la asfințit. Nu află totuși nimic referitor la acest subiect, deși avu la un moment dat impresia că un negustor bătrân, cu uitătura piezișă, îl privi într-un mod extrem de ciudat atunci când îi pomeni despre nemărginirea fără viață. Acest om era renumit pentru faptul că făcea negoț cu oribilele orașe de piatră împrăștiate pe podișul pustiu și înghețat Leng, ținut unde nici o ființă întregă la minte nu se încumetă să se aventureze și unde noaptea se pot zări în depărtare focuri demonice. Umbla chiar vorba că ar fi fost în legătură cu acel misterios mare preot cu fața acoperită de o mască galbenă, ce trăiește într-o preistorică mânăstire de piatră. Era, deci, foarte posibil ca un asemenea individ să aibă vagi relații cu ființele presupuse a trăi în nemărginirea fără viață, dar Carter se convinsese rapid că era inutil să încerce să-l tragă de limbă.

Trecând de zidul de bazalt pe care se înalța marele far, sumbra triremă pătrunse în port, stranie și învăluită în tăcere, răspândind o

duhoare ciudată, pe care vântul din sud o împrăștie în întreg orașul. Tavernele din port fură cuprinse de agitație și nu după multă vreme negustorii mohorâți, îmbrăcați în veșminte largi, cu turbane cocoșate și picioare minuscule, coborâră hoștește pe mal, în căutarea bazarelor și a giuvaergiilor. Carter îi observă cu atenție și, pe măsură ce întârzie cu privirea asupra lor, îi plăcu din ce în ce mai puțin de ei. Îi văzu, în cele din urmă, aducând pe pasarelă negri viguroși din Parg și făcându-i să urce pe ciudata triemă, și se întrebă în ce țări (dacă aceste țări există cu adevărat) urmau să slujească aceste creaturi demne de milă.

În cea de-a treia seară de la sosirea galerei, unul dintre acești negustori cu care nu te simți deloc în largul tău să vorbești, i se adresă, surâzându-i stingherit și dându-i de înțeles că auzise prin taverne despre cercetările lui Carter. Părea dornic să-i împărtășească taine mult prea ascunse pentru a le face cunoscute în public, așa că, deși sunetul vocii sale era oribil și insuportabil, Carter își dădu seama că nu putea să treacă cu vederea peste ceea ce știa un călător venind de atât de departe. Îl rugă, atunci, să-i fie oaspete într-una din camerele ce se găseau la etajul hanului și, pentru a-i dezlega limba, îi oferii ce-i mai rămăsese din vinul de la *zoogi*. Ciudatul negustor sorbi îndelung din acesta, dar continuă să suradă netulburat, de parcă ar fi băut apă. Scoase apoi la iveală o sticlă de vin cu o formă ciudată, și Carter constată că aceasta nu era altceva decât un rubin scobit pe dinăuntru și șlefuit într-un mod atât de grotesc, încât nici nu poate fi descris în cuvinte. Își îmbie gazda cu vin și, deși nu luă decât o gură, Carter se simți ca înghițit de depărtări amețitoare și cuprins de febra unor jungle necunoscute. În tot acest timp, invitatul său nu conțeni să suradă din ce în ce mai larg, și ultimul lucru pe care și-l mai aminti Carter în timp ce aluneca în gol, rămase acest odios chip întunecat, schimonosit de un râs demonic. Își aminti, de asemenea, de un fenomen de nemărturisit ce se produse atunci când turbanul portocaliu, zguduit de acest acces de ilaritate epileptică, îi alunecă de pe frunte, descoperind unul din cele două puncte pe care se sprijinea. Își recăpătă cunoștința fiind asaltat de mirosuri oribile, în tinda de pe puntea unei ambarcațiuni ce înainta cu o viteză neobișnuit de mare, lăsând mult în urmă

miraculoasa coastă a Mării Sudului. Nu era legat, dar trei dintre posomorâții negustori se țineau, sarcastici, în apropierea lui, cu fețele schimonosite; imaginea excrescențelor ascuțite pe care le acopereau turbanele lor straniu colorate, ca și duhoarea ce pătrundea de pe sinistrul tambuchi îl aduseră din nou în pragul leșinului. Văzu lunecând pe lângă el împărățiile și cetățile despre care îi vorbise odinioară adesea pe Pământ un tovarăș de vise (paznic de far în străvechiul Kingsport) și recunoscă templele cu terase din Zak, focarul viselor uitate, săgețile infamei Talarion, cetatea demonică cu mii de miracole, peste care domnește idolul Lathie, grădinile carnale din Zura, țara plăcerilor efemere, ca și ținuturile gemene de cristal, ce se unesc pentru a forma o arcadă strălucitoare ce apără portul Sona-Nyl, pământul binecuvântat de imaginație. După ce depăși aceste ținuturi bogate, vasul rău mirositor, a cărui viteză părea sporită de mișcările nefirești ale vâsleșilor ascunși în pânțelele său, începu să zboare într-un mod ciudat. Înainte de căderea serii, Carter își dădu seama că omul de la cârmă nu urma altă direcție decât cea spre Stâlpii de Bazalt din vest, dincolo de care gura lumii zice că s-ar afla Catheria, dar înțelepții visători știu bine ca sunt doar poarta unei monstruoase cataracte, în care se revarsă toate oceanele lumii viselor, pentru a fi apoi absorbite de abisurile neființei și a fi proiectate de-a lungul spațiului vid spre alte lumi, spre alte stele, până în inima înspăimântătorului neant exterior oricărui univers structurat, unde mormăie furios Azathoth, prințul demonilor, în mijlocul haosului răsunând de bocăniturile și șuieraturile Celorlalți Zei prinși în dans, ființe oarbe, mute, tenebroase și fără simțire, al căror duh și mesager este Nyarlathotep.

Între timp, deși cei trei negustori nu scoteau nici un cuvânt, Carter își dădu seama că fără îndoială aceștia erau în cârdășie cu Ceilalți Zei, care urmăreau să-l împiedice să-și continue cercetările. În țara viselor se știe că Ceilalți Zei au multe iscoade printre oameni și că toate aceste iscoade, oameni sau mai puțin oameni, se supun bucuroase voinței acestor lucruri oarbe și lipsite de suflet, așteptând ca în schimb să se bucure de protecția oribilului lor mesager și duh osândit, Nyarlathotep, Haosul Târâtor. Carter trase concluzia că, după ce

aflaseră despre temerarele sale cercetări, negustorii cu turbane au hotărât să îl răpească și să îl predea lui Nyarlathotep, oricare ar fi fost darul fără nume ce li s-ar fi oferit în schimbul acestui serviciu. Carter nu reușea să-și imagineze cam pe unde se afla țara acelor negustori, în ce colț al universului nostru sau în ce înspăimântătoare spații exterioare, și cu atât mai mult nu putea ghici în ce loc demonic de întâlnire vor da ochii cu Haosul Târâtor, pentru a-l preda și a-și primi recompensa. Înțelese, totuși, că o ființă atât de asemănătoare oamenilor ca acești negustori n-ar fi îndrăznit să se apropie, străbătând vidul central și fără formă, de Ultimul Tron al nopții al demonului Azathoth.

Odată cu lăsarea serii, negustorii începură să-și lingă buzele nefiresc de mari, aruncând priviri înfometate. Unul dintre ei coborî și aduse dintr-o cabină dosnică și rău mirositoare o oală și un coș cu vase. Se strânseseră atunci împreună, trecându-și unul altuia bucata de carne fumegândă, din care mușcară pe rând. Îi aruncară și lui Carter o ciozvârtă, dar aspectul bucății de carne, forma și dimensiunea acesteia îl scârbiră. Se albi și mai tare la față și, într-un moment când nu privea nimeni spre el, își aruncă porția în mare. Se gândi atunci din nou la vâslașii ascunși în pânțelele ambarcațiunii și la hrana lor suspectă, care îi încărcă cu acea forță nefirească, mult prea asemănătoare cu resortul unui mecanism.

Se lăsase noaptea când galera trecu printre Stâlpii de Bazalt din vest și vuietul Ultimei Cataracte se înteteți sinistru în fața lor. Un val uriaș țâșni deodată, acoperind lumina stelelor și măturând puntea. Vasul se clătină, izbit de curenții furioși din abis. În acel moment, scoțând un șuierat ciudat, ambarcațiunea își luă elan și se prăbuși în gol. Pradă unui acces de groază, ca într-un coșmar, Carter se simți smuls de pe pământ, în timp ce marea navă tăcută se lansă în spațiu, ca o cometă. Nu știuse niciodată până atunci ce lucruri întunecate și informe se ascund, zboară, bâjbâie prin eter, schimonosindu-se și aruncând priviri răutăcioase călătorilor ce trec, pipăind uneori cu labele lor lipicioase obiectele mișcătoare ce le trezesc curiozitatea. Acestea sunt

nenumăratele larve ale Celorlalți Zei. Ca și aceștia, sunt oarbe, fără spirit, și au un mod ciudat de a-și potoli foamea și setea.

Această odioasă galeră nu se îndreptă, totuși, spre acele depărtări de care se temuse Carter, ci îl văzu curând pe timonier apucând-o direct pe drumul spre Lună. Aceasta semăna cu un corn strălucitor care, dezvăluindu-și craterile și piscurile neprimitoare, se mărea pe măsură ce se apropiau de ea. Vasul naviga spre țărmul Lunii, și era clar că destinația sa era această regiune secretă și misterioasă, opusă de o veșnicie Pământului; regiune pe care nici o ființă întru totul omenească nu a contemplat-o vreodată, în afară, poate, de visătorul Sniret-Ko. Pe măsură ce galera se apropia, aspectul Lunii văzută din preajmă se arăta deosebit de neliniștitor pentru Carter, căruia nu-i plăceau deloc forma și volumul ruinelor surpate ici-colo. Templele moarte erau în așa fel ascunse de munți, încât nu putea să fi fost înălțate pentru slăvirea zeilor firești și naturali și o idee sumbră și secretă, al cărei sens se refuza rațiunii, părea a fi ascunsă în simetria Coloanelor sfărâmate. Carter nici nu îndrăzni să se gândească la forma și proporțiile străvechilor adepți ce le înălțaseră.

Când galera depăși țărmul și începu să plutească, hoinărind parcă la voia întâmplării, pe deasupra unor ținuturi pe care nici un om nu le văzuse până atunci, pătrunzând tot mai adânc în inima acestui peisaj bizar, începură să apară semne de viață și Carter zări, în mijlocul câmpurilor de ciuperci albicioase cu forme grotești, numeroase case largi, joase și rotunde. Constată că aceste case nu aveau terestre și le asemui în gând cu igluurile eschimoșilor. Aruncă o privire asupra valurilor uleioase ale unei mări leneșe și înțelese că urma să călătorească din nou pe apă, sau cel puțin pe un lichid oarecare. Galera izbi suprafața lichidă cu un zgomot ciudat și modul nefiresc de elastic în care valurile o primiră la sânul lor îl lăsă perplex pe Carter. Alunecau acum cu viteză mare. La un moment dat, au depășit o altă galeră de aceeași formă cu a lor și i-au interpelat pe ocupanții acesteia, dar în rest această mare misterioasă rămase pustie sub cerul sumbru și presărat cu stele, în ciuda soarelui arzător ce strălucea în înalturi.

La orizont se ivi pentru o clipă o coastă de pământ acoperită de coline sfârtecate, mâncate parcă de lepră, și Carter văzu curând apărând turnurile cenușii și prevestitoare de rău ale unui oraș. Felul în care acestea se înclinau și se curbau, modul riguros geometric în care ele erau dispuse și faptul că nu aveau nici o fereastră, îl tulburară profund pe prizonier, care regretă amarnic clipa de rătăcire în care băuse o înghițitură din vinul ciudat oferit de negustorul cu turban ascuțit. În timp ce coloana se apropia și duhoarea respingătoare a orașului devenea tot mai puternică, Carter începu să vadă tot mai multe păduri pe colinele sfârtecate și constată că arborii unora dintre ele semănau cu acel copac al Lunii ce se înalța solitar în Pădurea Fermecată, din seva căruia își făceau *zoogii* vinul lor obscur.

Carter putea să distingă acum chiar și câteva siluete ce se agitau în fața lor pe debarcaderele infecte și, cu cât le distingea mai bine, cu atât îi era mai scârbă și se temea de ele căci, cu toate că nu le vedea prea deslușit, era limpede că acestea nu erau oameni, ci niște creaturi mari, lunecoase, alb-cenușii, ce puteau să se dilate și să se contracte după voie și a căror formă obișnuită, aflată însă într-o continuă schimbare, aducea cu cea a unei broaște râioase fără ochi, înzestrate cu un soi de ciudată masă vibratilă mărginită de două perechi de tentacule scurte roz și de o mutră bestială și teșită. Aceste ființe forfoteau pe chei transportând, cu o putere apropiată de cea a unui om, care un balot, care un cufăr. Unii săreau, când și când, în câte o galeră, din care ieșeau apoi, ducând în labele din față niște vâsle imense; alții, apăreau din când în când, conducând câte o turmă de sclavi cu pasul greoi. Acești sclavi arătau, într-adevăr, aproape ca niște ființe omenești: aveau guri mari și semănau cu acei negustori care călătoreau pentru afaceri până la Dylath-Leen. Dar, fiindcă nu aveau nici turbane, nici papuci, nici veștminte, aceste turme de sclavi nu semănau prea mult cu oamenii. Cei mai viguroși dintre ei, pe care un fel de supraveghetor îi pipăia pentru a le evalua calitățile, erau descărcați din vapoare și băgați în cuști zăvorâte cu grijă, pe care muncitorii le urcau în cele din urmă în căruțe încăpătoare, aflate în antrepozitele joase.

Uneia dintre căruțe îi fură instalate hamurile și porni la drum, dar lucrul care o trăgea era atât de respingător, încât Carter, chiar după ce văzuse monstruozițiile ce populau acele locuri, se simți copleșit de dezgust. Din când în când, câte o mică turmă de sclavi purtând aceleași haine ca și sumbrii negustori și având turbane la fel cu ale acestora, era condusă la bordul unei trireme, fiind urmată de un echipaj numeros de ființe vâscoase în formă de broască râioasă: ofițeri, mateloți și vâslași. Carter observă că acele creaturi aproape umane erau destinate muncilor celor mai umile și care nu solicitau un efort fizic deosebit, cum ar fi cârmuirea vasului, gătitul, purtarea de negocieri cu pământeni sau locuitorii altor planete. Aceste creaturi probabil că erau extrem de potrivite pentru relațiile cu Pământul, pentru că, atunci când erau îngrijit îmbrăcate și încălțate și aveau pe capete acele turbane, nu se deosebeau prin nimic de oameni. Mai mult, ele puteau să discute fără să se încurce în prăvăliile oamenilor. Totuși, dacă se dovedea că sunt prea slabe sau bolnave, cea mai mare parte dintre ele erau debarcate, înghesuite în cuști și duse departe cu căruțele greoaie trase de acele făpturi misterioase. Din când în când, noi și noi asemenea creaturi erau descărcate de pe vase și puse în cuști. Unele dintre ele aduceau mult cu ființele omenești, altele mai puțin, iar altele deloc. Carter își puse întrebarea dacă nu cumva și o parte dintre sărmanii negri din Parg urmau să fie descărcați, puși în cuști și transportați în interiorul ținutului cu acele căruțe greoaie.

Când trirema trase la cheiul unsuros, construit din roci spongioase, o hoardă de făpturi în formă de broască râioasă, desprinsă parcă dintr-un coșmar, se strecură în tambuchi și două dintre ele îl înhățară pe Carter și îl târâră pe mal. Mirosul și aspectul orașului depășeau orice închipuire. Carter reuși să rețină doar imagini disparate: străzi pavate cu țigla, ganguri întunecoase, un abis infinit de ziduri cenușii, verticale și fără ferestre. În cele din urmă, îl îmbrânciră printr-o intrare scundă și îl făcură să urce o scară interminabilă, cufundată în beznă. Lumina și întunericul păreau să nu aibă nici o importanță pentru aceste corpuri de broaște râioase. Locul degaja un miros insuportabil și, după ce-l lăsară singur, lui Carter nu-i mai ajunseră puterile decât pentru a

inspecta, mai mult târându-se, camera în care fusese adus, încercând să-și dea seama de forma și dimensiunile acesteia. Odaia era circulară și măsura cam 20 de picioare diametru.

Începând din acea clipă, timpul încetă să mai existe pentru el. La intervale regulate, i se arunca mâncare în odaie, dar Carter nu se atinse de ea. Nu avea nici o idee în legătură cu soarta pe care i-o rezervaseră, dar presimți că îl țineau închis în așteptarea sosirii lui Nyarlathotep Nesfârșitul, duh înspăimântător și teribilul mesager al Celorlalți Zei. În cele din urmă, după o succesiune nedefinită de ore și zile, marea poartă de piatră se deschise larg și îl scoaseră pe una din străzile luminate în roșu ale înfricoșătorului oraș. Era o noapte fără lună și orașul era scaldat de lumina torțelor ținute de sclavi răspândiți peste tot.

Un fel de procesiune se formase în oribila piață din fața intrării: zece ființe în formă de broască râioasă și douăzeci și patru de purtători de torțe cu formă aproape umană, unsprezece de fiecare parte, unul în față și unul în spate. Pe Carter îl plasară la mijlocul aliniamentului, cinci ființe cu corp de broască râioasă stând în fața lui, alte cinci în spate, iar câte un purtător de torță cu formă aproape umană de o parte și de alta a lui.

Câteva broaște râioase scoaseră la iveală, cu gesturi dezgustătoare, flaute cu incrustații de fildeș, din care începură să scoată sunete respingătoare. Coloana se puse în mișcare în ritmul acestei muzici infernale, de-a lungul străzilor netede și, după ce străbătu umbrele câmpuri de ciuperci obscene, începu să urce una din colinele domoale ce se ridicau în afara orașului. Carter nu avea nici o îndoială că Haosul Târâtor îl aștepta pe unul dintre aceste povârnișuri înfricoșătoare, ori pe unul din acele podișuri blestamate. Tot ce își dorea era ca neliniștea așteptării să-i fie curmată cât mai curând. Lamentațiile acelor flaute nelegiuite îl scoteau aproape din minți, și ar fi dat Universul întreg pentru un singur sunet omenesc, dar acele ființe nu aveau voce, iar sclavii tăceau.

Atunci, un sunet cunoscut răzbătu până la el prin întunericul împetrișat cu stele, strigăt ce venea dinspre colinele înalte și piscurile

abrupte din jur. Ecoul preluă și amplifică acest strigăt în cor, purtându-l până la ceata de demoni ce-l ținea prizonier. Era mieunatul pisicilor de la miezul nopții, și Carter își dădu seama că oamenii cumsecade pe care-i întâlneau prin cătune aveau dreptate atunci când povesteau în șoaptă că doar pisicile cunosc drumul spre văgăuna demonilor și că cele mai bătrâne dintre ele ajung acolo sărind de pe acoperișurile cele mai înalte. De fapt, este de la sine înțeles că partea nevăzută a Lunii este ținta lor, acolo vor ele să sară și să țopăie pe dealuri, conversând din când în când cu vechile umbre. Carter ascultă mieunatul lor amical și familiar și gândul îl duse departe de această coloană de ființe fetide, în mijlocul căreia se afla, spre căldura căminului, spre acoperișul înclinat și ferestruicile luminate ale casei sale.

Carter cunoștea în prezent aproape perfect limbajul pisicilor, așa că nu-i fu greu să dea răspunsul cuvenit, chiar și în acest înfricoșător loc al nimănui. Nu avu însă nevoie să strige, pentru că tocmai când deschise gura, pregătindu-se să o facă, își dădu seama că deja corul era foarte aproape de el. Văzu umbre sprintene ce se profilau în lumina stelelor și mici siluete ce săreau, în rânduri strânse, de pe o colină pe alta. Semnalul de atac fusese dat, și înainte ca mârșava procesiune să-și dea seama ce se întâmplă cu ea, un nor de blănuri moi și o falangă de gheare ucigașe se abătuseră asupra lor ca o maree, ca o furtună. Sunetul de flaute se întrerupsese și noaptea se umplu de urlete. Formele aproape umane scoteau strigăte de agonie, pisicile scuipeau și mârâiau, doar ființele cu corp de broască râioasă mureau fără să scoată nici un sunet, în timp ce un puroi verzui și puturos țâșnea din trupurile lor, împrôșcând ciupercile obscene și lățindu-se în bălți oribile pe solul poros.

Cât timp torțele mai luminară, Carter asistă la acest spectacol halucinant. Nu mai văzuse niciodată până atunci atâtea pisici strânse laolaltă. Erau de toate culorile: gri, albe, roșcate, tigrate, erau maidaneze sau de toate rasele: persane, tibetane, angora și egiptene, iar furia atacului părea să le învăluie cu acea aură de sacralitate profundă și inviolabilă ce le conferea odinioară, în templul lui

Bubastis, un caracter divin. Săreau câte șapte deodată la gâtul uneia dintre acele creaturi aproape umane sau se înfigeau în râțul rozaliu, turtit, al uneia din acele forme de broască râioasă și le târau cu sălbăticie până la câmpia plină de ciuperci unde, încleștate într-o luptă pe viață și pe moarte, le sfâșiau cu ghearele și cu dinții. Carter smulse o torță din mâna unui sclav doborât, dar valurile credincioșilor săi apărători îl culcară curând la pământ. Stătu atunci nemișcat, întins cu fața în jos în întunericul deplin, ascultând vuietul bătlăiei, cântecele învingătorilor și lipăitul înăbușit al lăbuțelor prietenilor săi care, pe deasupra lui, se aruncau în învâlmășeală.

Spaima și oboseala îl făcură curând să închidă ochii, pe care îi redeschise mult mai târziu, pentru a fi martorul unei scene ciudate.

Uriașul disc strălucitor al Pământului - de treisprezece ori mai mare decât al Lunii, așa cum o vedem noi - se ridicase, scaldând într-o lumină supranaturală peisajul lunar. O mare nesfârșită de pisici se aliniase într-o ordine desăvârșită pe întreaga suprafață a podișului sălbatic, ca și pe crestele sfârtecate. Erau dispuse în rânduri concentrice, iar două-trei căpetenii ieșiră din rânduri și veniră să-l lingă pe obraz și să-i toarcă la ureche, încercând parcă să-i aline suferințele. Din cadavrele broaștelor râioase și ale sclavilor nu mai rămăsese aproape nimic. Iar lui Carter i se păru că zărește un ciolan, ceva mai departe, în spațiul gol care îl despărțea de războinici.

Carter conversa acum în dulcea limbă a pisicilor cu căpeteniile acestora și află curând că vechea prietenie care îl lega de rasa lor le era bine cunoscută și că reprezenta un subiect frecvent de discuție în cadrul consiliilor pisicești. Departe de a scăpa neobservată, trecerea sa prin Ulthar fusese amplu comentată și pisicile bătrâne își amintiră cum se aplecase el să le mângâie atunci când îi urmăreau îndeaproape pe *zoogii* furioși ce aruncau priviri pofticioase unei pisicuțe negre. Îi amintiră, de asemenea, cum îl găzduise pe pisoiașul venit să-l vadă la han, oferindu-i întreaga ospitalitate, și cum îl ospătase dimineața cu o farfurie de smântână groasă. Bunicul aceluia pisoiaș nu era altul decât căpetenia acestei armate. El zărise din vârful unei coline demonica

procesiune, și îl recunoscuse pe prizonier, prieten juruit al neamului său atât în țara viselor, cât și pe Pământ.

Un miorlăit ascuțit răzbătu deodată de pe un pisc îndepărtat și bătrâna căpetenie se întrerupse brusc. Era semnalul unuia din cercetași, postat pe vârful cel mai înalt al muntelui, pentru a supraveghea îndeaproape pe cel mai primejdios și mai temut dușman al pisicilor de pe Pământ: enormele și straniile pisici de pe Saturn, care, din anumite motive, nu au uitat farmecul părții întunecate a Lunii noastre. Aceste feline au făcut un pact cu ființele demonice în formă de broască râioasă și manifestă o ostilitate declarată față de pisicile pământene; de aceea, date fiind circumstanțele, întâlnirea cu acestea putea avea consecințe extrem de grave.

După o scurtă consfătuire a generalilor, pisicile se puseră în mișcare și îl înconjurară pe Carter în rânduri strânse, pentru a-l proteja. Se pregăteau de marele salt prin spațiu ce urma să le readucă pe înaltele acoperișuri din țara viselor de pe Pământ. Bătrânul mareșal îl sfătui pe Carter să se lase purtat de rândurile strânse de săritori îmblăniți, îl învăță cum să sară în același timp cu aceștia și cum să coboare lin atunci când vor ateriza. Se oferiră, de asemenea, să-l depună oriunde îi dorește inima. Carter optă pentru Dylath-Leen, locul de unde pornise sumbra triremă, întrucât intenționa ca, plecând din acest port, să navigheze spre Oriab și, de acolo, să ajungă pe creasta sculptată Ngranek. Intenționa, de asemenea, să avertizeze populația orașului în legătură cu originea sumbrelor trireme și să-i sfătuiască pe locuitori să nu mai întrețină nici un fel de relații cu acestea în cazul în care vor putea găsi, cu tact și diplomatie, modalitatea pașnică de a produce această ruptură. La un semnal, toate pisicile se prinseră grațios una de alta, purtându-și prietenul prins strâns în mijlocul lor, în deplină siguranță, în timp ce Nyarlathotep, Haosul Târâtor, îl aștepta într-o grotă obscură de pe versantul demonic al munților Lunii.

În continuare, saltul pisicilor prin spațiu se desfășură foarte rapid și, de această dată, Carter nu mai avu prilejul să vadă din nou imensele creaturi informe ce se ascund, umblă în voie și se scufundă în abis, fiindcă era acoperit de prietenii săi. Înainte de a-și da seama ce se

întâmplă cu el, se trezi din nou în hanul din Dylath-Leen, în camera care-i era familiară, în timp ce pisicile tandre și discrete ieșeau pe fereastră. Ultima plecă bătrâna căpetenie din Ulthar și, în vreme ce Carter îi strângea laba la despărțire, îi spuse că bucata de drum ce-o mai despărțea de casă urma să o parcurgă pe spinarea unui corb. În zori, Carter află că trecuse o săptămână de la capturarea și plecarea sa. Trebuia deci să mai aștepte preț de două săptămâni vasul cu destinația Oriab. Carter folosi acest interval pentru a perora împotriva sumbrelor trireme și a scopurilor lor josnice. Cea mai mare parte a locuitorilor orașului i-au dat crezare, dar giuvaergiii puneau mult prea mult la inimă rubinele dolofane, pentru ca măcar unul dintre ei să promită serios că va întrerupe legăturile cu negustorii cu guri larg despicate. Nici unul dintre ei nu vru însă să admită că, dacă o nenorocire se va abate vreodată asupra orașului, aceasta s-ar produce exclusiv din vina lor.

După vreo săptămână, nava așteptată ancoră în apropierea digului posomorât și Carter constată cu ușurare că era vorba de o corabie cu echipajul alcătuit din oameni obișnuiți. Flancurile corăbiei erau pictate, velele de culoare galbenă, iar căruntul căpitan era înveșmântat într-o robă de mătase. Era încărcat cu struguri parfumați, aduși din interiorul Oriabului, delicate vase de lut ars frământate de olarii din Baharna și stranii figurine sculptate din lava de pe Ngranek. Toate acestea au fost schimbate pe lână din Ulthar, pe țesăturile cu reflexe irizate din Hatheg și pe acel fildeș prelucrat pe celălalt mal al râului de către negrii din Parg. Carter aranjă cu căpitanul călătoria sa la Baharna și află că traversarea urma să dureze o săptămână. Mai avea de așteptat de asemenea încă o săptămână până ce aveau să plece, așa că își petrecu ceasuri în șir discutând despre Ngranek cu acest căpitan, de la care avea să afle că puțini sunt cei care au văzut chipul de piatră care îl interesa atât de mult. Este adevărat că cea mai mare parte a călătorilor se mulțumesc să asculte legendele istorisite de bătrânii care culeg lavă sau sculptează figurine din acest material, iar la întoarcerea la căminele lor se laudă că au contemplat chipul de piatră. Căpitanul avea însă serioase rezerve în legătură cu posibilitatea ca un muritor de

rând să fi izbutit vreodată să-l contemple și să se fi întors viu de acolo, întrucât acest chip este sculptat pe un versant practic inaccesibil, vertical și sinistru și, mai mult, se șoptește că aproape de Ngranek s-ar căsca grota în care își au bârlogul Nevolnicele Lighioane alte Noptii. Căpitanul nu voia să insiste asupra descrierii exacte și minuțioase a acestor lighioane nevolnice, fiindcă este cunoscut faptul că aceste jivine bântuie visele celor ce se gândesc prea mult la ele. Carter îl iscodi atunci în legătură cu Kadath orașul necunoscut ce se înalță în nemărginirea fără viață și cu miraculoasa cetate a soarelui la asfințit, dar bravul căpitan nici nu avea habar de toate acestea.

Carter parăsi Dylath-Leen într-o dimineață foarte devreme, la ora refluxului și admiră primele raze ale soarelui ce se înalțau deasupra turnurilor subțiri și colțuroase ale acestui trist oraș de bazalt. Navigară două zile spre est, printre malurile verzi acoperite de coline domoale de care stau agățate numeroase mici porturi de pescari, agreabile, cu acoperișuri și coșuri din olane roșii, cu vechi debarcadere de vis, cu plaje pe care năvoadele stau întinse la uscat. A treia zi, o luară spre sud, curenți mult mai puternici îi purtară spre larg și, curând, uscatul nu se mai zări. În cea de-a cincea zi, marinarii au fost cuprinși de nervozitate, iar căpitanul se scuză explicându-i că urmau să plutească pe deasupra zidurilor mâncate de alge și coloanelor sfărâmate ale unei cetăți scufundate, prea veche pentru ca cineva să-și mai aducă aminte de ea. Când apa era limpede, în aceste adâncuri spectrale se puteau vedea mișcând o mulțime de umbre, pe care oamenii drept-credincioși nu le aveau deloc la inimă. Recunosc, între altele, că numeroase corăbii au dispărut în această regiune a mării, corăbii spre care fuseseră lansate o mulțime de apeluri atunci când fuseseră simțite în apropiere, dar care nu mai reveniseră niciodată.

Noaptea următoare, apa fu foarte limpede, și se putu vedea până la mare adâncime. Vântul era atât de slab, încât corabia aproape stătea pe loc, iar oceanul era deosebit de liniștit. Aplecându-se peste bastingaj, Carter zări un templu destul de mare arcuindu-și bolta la o adâncime de mai multe brațe, și în fața lui o alee mărginită de sfincși ce ducea spre ceea ce fusese odată o grădină publică. Delfinii jucăuși intrau și

ieșeau dintre ruine; marsuinii apăreau stângaci ici-colo, urcând uneori până la suprafață și sărind deasupra apei. Corabia se abătuse puțin din drum, așa că acum se putea vedea că străfundul oceanului era acoperit de dealuri pe care se mai putea distinge cu claritate înșiruirea de străzi vechi, în pantă, și pereții surpați ai miriadelor de căsuțe.

Suburbiile apărură rând pe rând, după care se zări o clădire mare, izolată pe o colină. Forma sa era mai puțin complicată decât a celorlalte și, de asemenea, părea să se fi conservat într-o stare mai bună. Această clădire întunecată și joasă se găsea în mijlocul unei piețe. Era înconjurată de o curte pavată, având în fiecare dintre cele patru colțuri ale sale câte un turn, și stranii ferestruici rotunde se iveau cam peste tot. Părea construită din bazalt, deși zidurile nu se prea vedeau, fiind acoperite aproape în întregime de alge. Așa cum arăta, singuratic și impunător pe acel dâmb îndepărtat, acest monument părea să fi fost un templu sau o mânăstire. Câțiva pești fosforescenți făceau să strălucească micile ferestre rotunde, de parcă acestea ar fi fost luminate din interior, așa că Randolph nu-i condamnă prea tare pe mateloți pentru teama lor superstițioasă. Lumina cretoasă a Lunii dezgropă din adâncuri un straniu monolit înălțat în curtea centrală, și Carter observă că de acesta era legat ceva. Grație unui binoclu procurat din cabina căpitanului, reuși să deslușească acel lucru legat de monolit - un marinar îmbrăcat încă într-o robă de mătase din Oriab, crucificat cu capul în jos și cu ochii scoși -, așa că se simți ușurat atunci când briza care începuse să bată împinse corabia înainte, spre locuri mai sigure.

În ziua următoare, salutară un vas cu pânze violete, ce făcea cursa spre Zar, în țara viselor uitate, încărcat cu bulbi de crin de culori stranii. În seara celei de-a unsprezecea zile, ajunseră în dreptul insulei Oriab. Ngranek se înălța în depărtare, sfârtecat și acoperit de zăpadă. Oriab este o insulă foarte mare, iar portul său, Baharna, o cetate puternică. Cheiurile sunt de porfir, iar în spatele lor se ridică orașul, așezat pe mari terase de piatră. Străzile sunt străbătute pe deasupra de numeroase poduri ce leagă între ele casele înalte cu arcade ieșite mult în afară. Un vast canal subteran se varsă într-un tunel cu porți de

piatră, ce trece pe sub oraș, pentru a ajunge la lacul interior Yath. Pe malurile acestui lac îndepărtat, se înalță ruinele primei cetăți, al cărei nume nu și-l mai amintește nimeni. Când, seara, corabia intră în sfârșit în port, cele două faruri gemene din Thon și Thal străluciră în semn de bun venit, în timp ce înapoia milioanelor de ferestre de pe terasele din Baharna se aprindeau în liniște lumini blânde, iar deasupra capetelor lor stelele începură să lucească, una câte una, în întuneric. Orașul cu străzi în pantă semănă atunci cu o strălucitoare constelație suspendată undeva, între cerul plin de stele și imaginea lor tremurătoare reflectată în oglinda mării liniștite.

Când nava lor ajunsese la chei, căpitanul îl invită pe Carter să locuiască în căsuța sa de pe malul lacului Yath, situată în locul unde ultimele locuințe din suburbia orașului se înalță pe o pantă blândă ce coboară spre lac. Soția căpitanului și slugile sale puseră înaintea călătorilor, spre marea lor desfătare, feluri de mâncare ciudate și delicioase. De-a lungul zilelor următoare, Carter se interesă de toate zvonurile și legendele legate de Ngranek, culegând informații din toate tavernele și din toate locurile publice unde pot fi întâlniți culegătorii de lavă și sculptorii de figurine. Nu dădu în nici un chip de vreunul care să fi urcat panta înaltă sau care să fi văzut chipul de piatră.

Ngranek este un munte dificil de escaladat, întrucât singura cale de acces spre el trece printr-o vale blestemată, și în plus nici nu poți fi prea sigur că Nevolnicele Lighioane ale Noptii, despre care se spune că bântuie acele locuri, sunt doar o simplă născocire.

Când căpitanul se întoarse la Dylath-Leen, Carter se mută într-o străveche tavernă, situată pe o alee în trepte din orașul vechi, ce este în întregime construit din cărămizi și de aceea seamănă cu vechile ruine de pe celălalt mal al râului Yath. Aici plănuiește ascensiunea piscului Ngranek și puse cap la cap toate informațiile obținute de la culegătorii de lavă în legătură cu drumurile ce duceau spre culme. Proprietarul tavernei era foarte bătrân și auzise povestindu-se atâtea legende, încât ajutorul său se dovedi de neprețuit. El îl conduse chiar pe Carter într-una din camerele de la etaj și îi arătă un desen grosolan, pe care un

călător îl mâzgălise pe peretele de argilă într-o zi, în acea epocă îndepărtată când oamenii erau mai îndrăzneți și mai dispuși să urce panta spre Ngranek. Bătrânul cârciumar aflase de la străbunicul său care, la rândul său, știa de la propriul său străbunic, că acel călător care a gravat desenul pe perete escaladase vârful Ngranek și contemplase chipul sculptat, pe care l-a desenat apoi pe perete, tocmai pentru ca și alții, la rândul lor, să-l poată vedea. Carter avea însă îndoieli serioase în acest sens, căci trăsăturile cam din topor fuseseră schițate în grabă, într-o manieră grosolană și mai ales erau împodobite cu o serie de amănunte de cel mai prost gust: coarne, aripi, gheare și cozi răsucite.

După ce stoarse de informații toate tavernele și locurile publice din Baharna, Carter închirie o zebra și, într-o bună dimineată, o porni la drum de-a lungul râului Yath, pentru a ajunge în acel ținut din inima Oriabului în care se înalța masa stâncoasă a piscului Ngranek. La dreapta sa se întindeau coline durdulii, livezi încărcate de rod și mici ferme strălucind de curățenie, toate amintindu-i de câmpia mănoasă ce se întinde de-a lungul râului Skai. Odată cu lăsarea serii, ajunse deja în vecinătatea acelor ruine străvechi ce se află în cel mai îndepărtat punct locuit de pe malul râului Yath. Deși bătrânii culegători de lavă îl avertizaseră să nu înnopteze în acele locuri, își priponi zebra de un stâlp ciudat, la adăpostul unui zid șubred și își întinse pătura într-un ungher ferit, sub sculpturile pe care nimeni nu a reușit să le descifreze vreodată. Se făcu covrig, acoperindu-se cu o a doua cuvertură, căci nopțile sunt reci în Oriab și când, după ce se trezi o dată, avu impresia că simte aripile unei insecte atingându-i obrazul, își trase pătura peste cap și adormi în pace, până ce fu trezit de cântecul păsărilor Magah, ascunse într-o tufă aflată ceva mai departe. Soarele tocmai se înalța deasupra coastei de deal pe care se găseau fundații primitive, ziduri de cărămidă veche, stâlpi brăzdați de crăpături și postamente antice, ce se întindeau până departe, dincolo de malurile pustiite ale râului Yath. Carter își căută zebra pe care o priponise în ajun și fu cuprins de o mare uimire când o găsi prăbușită lângă stâlpul de care o legase, uimire ce se preschimbă în durere atunci când observă că blândul

animal zăcea mort, tot sângele lui fiind supt printr-o ciudată rană făcută în dreptul gâtului. Lucrurile lui Carter erau risipite în dezordine, mai multe fleacuri strălucitoare dispăruseră și urmele unor picioare palmate, pe care nu reuși să le identifice cu nici un chip, rămăseseră întipărite în praful ce acoperea solul din jur. Relatările și recomandările culegătorilor de lavă îi reveniră în minte, odată cu amintirea straniei atingeri mângâietoare pe care o simțise pe obraz în cursul nopții. Își încărcă bagajul pe umeri și o porni la drum, nu fără a încerca un fior atunci când, trecând printre ruine, ajunsese în dreptul unei deschizături de la baza zidului unui vechi templu, prin care zări un șir de trepte ce coborau undeva, dedesubt.

Drumul urca acum pe coama unui deal, străbătând un ținut mai sălbatic și parțial împădurit. Zărea doar colibebele cărbunarilor și terenurile culegătorilor de rășină. Aerul era încărcat de miresme ce te ungeau la suflet și păsările Magah cântau vesel, iar penajul lor în șapte culori strălucea în bătaia soarelui. Spre seară, ajunsese în locul pe unde se întorceau culegătorii de lavă, cu sacii plini. Se instalează în apropierea lor, ascultându-le cântecele și le surprinse șoaptele în legătură cu dispariția unuia dintre tovarășii lor. Acesta urcase foarte sus pe un munte, pentru a ajunge la o bucată foarte mare și foarte frumoasă de lavă, iar la căderea serii nu se mai întorsese în mijlocul camarazilor lor. Când porniseră, a doua zi, în căutarea lui, tot ce mai găsiseră din el fu doar turbanul, deși nu exista nici un indiciu că s-ar fi prăbușit de pe stânci. Nu și-au împins mai departe cercetările, căci cei mai bătrâni dintre ei hotărâseră că acestea ar fi fost zadarnice. Nimeni nu reușește să mai găsească ceva în urma nevolnicelor lighioane ale nopții, deși existența lor este incertă și pare a ține mai mult de domeniul închipuirii. Carter îi întrebă dacă nevolnicele lighioane ale nopții sug sângele, dacă sunt atrase de obiecte strălucitoare și dacă lasă urme de palmipede, dar bieții oameni scuturară cu înverșunare din cap și părură a fi înspăimântați de aceste întrebări. Când văzu că au amuțit cu totul, Carter renunță să-i mai iscodească și se retrase în culcușul său, pentru a se ghemui sub pătură.

Ziua următoare, Carter se trezi în același timp cu culegătorii de lavă și își luă rămas bun de la ei, pentru că aceștia intenționau să călărească spre vest, în timp ce el, urcat în spatele unei zebre pe care i-o vânduseră, avea să o ia spre est. Decanul lor de vârstă îi dădu binecuvântarea și îl avertiză să nu urce prea sus pe Ngranek. Carter îi mulțumi din adâncul sufletului pentru recomandări, fără ca acestea să-l clinească din hotărârea sa. Dimpotrivă, simțea că trebuia să-i găsească cu orice preț pe zeii necunoscuți Kadath, pentru a afla de la aceștia mijlocul de a ajunge la miraculoasa cetate sculptată scaldată în lumina asfințitului. După un lung urcuș de-a lungul colinei, ajunse către miezul zilei în două vechi așezări cu case de cărămidă, părăsite de muntenii care, odinioară, au trăit în imediata vecinătate a piscului Ngranek și a sculpturilor tăiate în lava sa moale. Aceștia locuiseră aici până în vremea străbunicului bătrânului cărciumar, până când au simțit că prezența lor acolo nu era pe placul anumitor forțe obscure. Înălțaseră case până în vârful muntelui, dar cu cât erau mai multe case, cu atât mai mulți oameni dispăreau, în mod misterios, până în zori. Hotărâră, în cele din urmă, să emigreze din acele locuri care păreau a fi bânuite noaptea de duhuri necurate, așa că au coborât cu toții până pe malul mării, pentru a se stabili într-un cartier din Baharna. Aici își deprinseră urmașii cu meșteșugul străvechi al modelării lavei, pe care aceștia îl practică și în prezent. Din gura urmașilor acestor exilați din munți auzise Carter cele mai multe povestiri despre Ngranek, în cursul investigațiilor sale prin străvechile taverne din Baharna.

În timp ce Carter se lăsa furat de toate aceste gânduri, panta abruptă și sfârtecată a Ngranekului se estompa tot mai mult, înghițită progresiv de înalțuri, pe măsură ce se apropia de vârf. Trecu mai întâi printre niște copaci rari, se strecură apoi printre tufe firave, pentru ca până la urmă să-i rămână de străbătut doar o înspăimântătoare întindere de piatră goală, un pustiu străjuit de stânci acoperite de gheață și de zăpezi veșnice, ale căror forme spectrale se înălțau până la nori. Carter putea acum să distingă crevasele și asperitățile pietrelor întunecate, spectacol puțin încurajator pentru cel care își lua inima în

dinți spre a se încumeta să înceapă escaladarea piscului. În unele locuri, șuvoaie de lavă solidificată și de piatră vulcanică acopereau panta și colțurile de stâncă ieșite în afară. Cu douăzeci și patru de eternități în urmă, chiar mai înainte ca Zeii să fi dansat pe piscul său ascuțit, acest munte scuipa foc și răsuna de bubuitul tunetelor subterane. Acum se înălța tăcut și sinistru, ascunzând pe unul dintre versanții săi statuia gigantică și secretă evocată în legende. Pe undeva pe aproape, se căscau caverne sinistre, ce puteau fi goale și nelocuite, dar care puteau la fel de bine să adăpostească în bezna lor de nepătruns lucruri oribile, ale căror forme nu puteau fi nici măcar bănuite.

Stejari piperniciți, arbori calcinați, sfărâmatuiri de rocă, bucăți de lavă și de piatră vulcanică acopereau solul, până la poalele vârfului Ngranek. Ici-colo, se zăreau urmele mai proaspete ale focurilor aprinse de culegătorii de lavă. Se vedeau și câteva altare grosolane, ce fuseseră probabil înălțate tot de către aceștia, fie pentru a implora bună voința Marilor Strămoși, fie pentru a alunga duhurile a căror prezență o presimțiseră parcă în vis, atunci când străbătuseră trecătorile, cavernele și labirinturile înaltului Ngranek. Seara, Carter ajunse în locul unde se înălța cel din urmă morman de cenușă și se opri în dreptul acestuia pentru a înnopta, priponindu-și zebra de un copăcel și înfășurându-se cu grijă în pătură înainte de a adormi. Un *voonith* hukură toată noaptea într-un smârc nevăzut, dar Carter nu se mai temea de acest înfricoșător amfibian, de când aflase că nici unul dintre ei nu îndrăznește să se apropie de meterezele Ngranekului.

Carter își începu lungul urcuș odată cu răsăritul soarelui, însoțit de zebra sa, atât timp cât animalul reuși să-l urmeze cu folos. Atunci când versantul deveni prea abrupt, îl legă de un arbore calcinat și continuă să se cațere singur, mai întâi prin pădurea unde ruinele vechilor așezări se surpau în luminișuri, năpădite de vegetație, apoi călcând pe iarba tare, presărată ici-colo cu tufe plăpânde.

Când panta deveni extrem de înclinată, iar peisajul de-a dreptul amețitor, regretă că ieșise de la adăpostul copacilor. Ulterior, de fiecare dată când se întorcea să privească în urmă, distingea întreaga

panoramă a șesului ce se întindea la picioarele lui: colibeile părăsite ale sculptorilor de figurine, pâlcurile de arbori rășinoși, bivuacurile culegătorilor de rășină, pădurile unde își au cuibul și își înalță cântul păsările prismatice Magah și, undeva departe, zări chiar malurile încețoșate ale râului Yath și vârfulurile acelor vechi ruine interzise, al căror nume nu și-l mai amintește nimeni. În curând, socoti că era mai sănătos să nu mai privească în jos, și continuă să se cațere până ce tufele deveniră foarte rare și, în afara smocurilor de iarbă, nu mai avu de ce să se agațe.

Porțiunile de sol deveniră foarte rare, fiind acoperite de plăci de stâncă goală sau de crevase în care apărea, din când în când, câte un cuib de vulturi. În cele din urmă, nu mai rămase nimic altceva decât peretele de stâncă, neted ca-n palmă, astfel încât chiar dacă deocamdată nu exista pericolul de a fi măturat de vânt, era extrem de dificil să urce mai departe. Ridicăturile de teren, asperitățile și colțurile de stâncă îi fură de mare ajutor, și se simți încurajat atunci când dădu de urmele lăsate de un culegător de lavă, care-i dădea de știre în felul acesta că și alte creaturi umane trecuseră pe acolo înaintea lui. Mai sus, prezența omului se manifesta prin existența unor locuri de prins cu mâinile și de sprijinit picioarele, cioplite în stâncă exact la distanța potrivită, ca și a unor săpături, arătând locurile unde fuseseră găsite bucăți frumoase de lavă. O cornișă îngustă fusese creată artificial, cu scopul de a permite accesul la un filon extrem de bogat, situat în dreapta, destul de departe de traseul principal. Carter se aventură o dată sau de două ori să arunce o privire înapoi, și rămase stupefiat de imensitatea peisajului ce se întindea sub el. Putea să vadă întreaga insulă, până pe costa unde se găseau terasele de piatră ale orașului Baharna, ca și fumurile caselor învăluite de vrajă datorită distanței. Dincolo de port, se întindea Marea Sudului, nemărginită și doldora de taine.

Până atunci, înaintase mai mult în zigzag, astfel încât versantul sculptat al muntelui rămăsese ascuns privirilor sale. Carter zări atunci o ieșitură care, urcând spre stânga, părea să ducă în direcția pe care voia să o urmeze. O luă pe acolo, sperând că ieșitura se prelungește.

Cam după zece minute, constată că, într-adevăr, nu era vorba despre o fundătură, ci de un drum ce ducea spre o boltă care, dacă nu era spartă sau nu se întrerupea brusc, ar fi trebuit să-l ducă, la capătul unei ascensiuni de câteva ceasuri, până pe acel versant necunoscut dinspre sud, ce străjuiește stâncile devastate și blestemata vale de lavă. Sub el se întindea acum un cu totul alt ținut, mai pustiu și mai sălbatic decât locurile pe care le străbătuse anterior. Versantul era, de asemenea, puțin diferit, fiind străpuns de caverne și găuri ciudate, așa cum nu mai întâlnise pe drumul pe care îl urmase până atunci. Unele se căscău deasupra, altele dedesubt dar toate dădeau spre piscuri imposibil de escaladat. Aerul era acum foarte rece, dar ascensiunea era atât de dificilă, încât nu-i mai păsa de asta. Îl sâcâia doar faptul că aerul devenea din ce în ce mai sărac în oxigen, și se gândi că poate tocmai această lipsă de oxigen îi făcuse pe ceilalți călători să-și piardă capul și stătea la originea zvonurilor și povestirilor ciudate legate de slutele lighioane ale nopții, povestiri care le-au servit pentru a explica dispariția cățărătorilor înghițiți, fără îndoială, de abisurile de sub trecătorile primejdioase. Aceste povești nu-l impresionaseră prea mult, dar totuși își luase cu el un iatagan zdravăn, pentru orice eventualitate. Toate celelalte gânduri ale sale deveniră secundare și dispărură în fața dorinței de a zări chipul sculptat care-l putea, în sfârșit, pune pe urmele zeilor ce domnesc în necunoscuta cetate Kadath. După o vreme, ajunse la ghețarul răsucit ce acoperea piscul și, ocolind cu totul Ngranekul, ajunse pe versantul său invizibil și descoperi în străfundurile prăpăstiilor infinite ce se căscău sub el stâncile și abisurile sterpe inundate de lavă - dovada mâniei de odinioară a Marilor Strămoși. Un imens val de pământ se rostogolea spre sud dar, cât vedeai cu ochii, nu se zărea nici un fum, nici o urmă de verdeață, totul era mort și pustiu și parcă fără sfârșit. Marea nu se vedea nicăieri din acea parte, căci Oriab este o insulă de mari dimensiuni. Numeroase grote întunecoase și crevase stranii se deschideau în pereții abrupti, dar nici una nu era accesibilă. O ieșitură imensă îl împiedica acum să vadă vârful, și Carter se temu pentru o clipă ca aceasta să nu fie de netrecut. Singur pe stânca nesigură,

măturată fără încetare de vânt, singur la atâtea mile deasupra pământului, aflat între spațiu și moarte, pe de o parte, și pereții abrupti și alunecoși, pe de altă parte, Carter resimți pentru o clipă spaima care îi face pe oameni să se țină cât mai departe de versantul nevăzut al piscului Ngranek. Nu se mai putea întoarce, căci soarele era deja prea jos. Dacă nu exista o trecere spre vârf, noaptea urma să-l surprindă chircit în acea despicătură, și până în zori probabil că va dispărea.

II

Exista totuși o trecere, pe care Carter o zări la momentul oportun. Doar un visător se putea folosi de acele prize aproape imperceptibile, dar ele îi fură suficiente. După ce depăși stâncă ieșită în afară, ascensiunea i se păru mai puțin anevoioasă, căci topirea unui ghețar lăsase liberă o vastă porțiune de pământ bătătorit și denivelat. O prăpastie se prăbușea vertical, în stânga sa, din înălțimi necunoscute în adâncuri insondabile și, chiar deasupra lui, dar prea departe pentru a putea răzbate până la ea, se deschidea gura întunecată a unei peșteri. În fața sa, muntele se încovoia din afară înăuntru suficient de mult pentru a-i permite să se sprijine și să-și tragă sufletul.

După frigul care-l cuprinse brusc, își dăduse seama că ajunsese în preajma creștelor acoperite cu omăt și își înălță privirea pentru a vedea dacă nu se zărea cumva piscul strălucitor, scânteind în bătaia ultimelor raze de soare. Zăpada de pe înălțimi acoperea cu siguranță o suprafață incalculabilă, de mii de picioare, în timp ce chiar deasupra piscurilor înzăpezite se detașa o stâncă enormă, mult ieșită în afară, asemănătoare celei pe care tocmai o depășise, o stâncă al cărei mândru contur fusese fixat o dată pentru totdeauna. Când, agățându-se de perete, izbuti în sfârșit să aibă în fața ochilor această stâncă ascuțită, scoase un strigăt de admirație înfricoșată, căci masivul titanic nu mai avea forma pe care o săpaseră ploile și vântul în piatra născută odată cu Pământul, ci strălucea în lumina asfințitului, purpuriu și copleșitor, dezvăluind trăsăturile cioplite în piatră și albite de vreme ale unui zeu.

Acest chip, incendiat de lumina apusului, strălucea înfricoșător și necruțător, atât de uriaș încât nu putea fi măsurat nici cu mintea, așa că Randolph înțelese imediat că nu mâna omului cioplise această efigie. Era un zeu creat de zei, iar privirea sa trufașă și impunătoare îl strivea pe cel ce-o iscodea. Gura lumii pomenea ceva despre aspectul său straniu, asupra căruia nu te puteai înșela, și Carter constata acum că așa și era, căci acești ochi oblici și înguști, aceste urechi cu loburile

alungite, acest nas fin și această bărbie ascuțită indicau o semintie ce nu putea fi a oamenilor, ci era, cu siguranță, cea a zeilor.

Înfrișat, deși acesta era spectacolul pe care și-l dorise, se agăță de primejdiosul său cuib de vultur: există în trăsăturile zeilor mai mult miraculos decât ai putea bănuși, atunci când aceste trăsături aparțin unui chip mai uriaș decât un întreg templu, sculptat de mâini divine în lava întunecată, ce te strivește cu privirea din liniștea eternă a înălțimilor, miraculosul este atât de puternic, încât nimeni nu i se poate împotrivi.

La aceasta se adăuga, în acest caz, și miraculosul recunoașterii, căci în pofida hotărârii sale de a cerceta țara viselor în căutarea celor a căror asemănare cu acest chip de piatră i-ar fi putut da de gol ca fiind fii ai zeilor, acum își dădea seama că acest lucru nu mai era necesar. Uriașul chip de piatră cioplit în munte nu i se părea chiar străin, îi dibuia înrudirea cu acei oameni pe care îi întâlneau adesea în tavernele din portul Celephais, portul din Ooth-Nargai, dincolo de dâmburile Tanariei și care este guvernat de regele Kuranos, pe care Carter îl cunoscuse odinioară, în lumea treziei. În fiecare an, marinari cu chipuri asemănătoare, veneau din nord pentru a-și schimba onixul cu jadul sculptat, filșii de aur și micuțele păsări roșii din Celephais. Acum îi devenise evident că aceștia nu puteau fi decât semi-zeii pe care îi căuta. Țara lor probabil că se întinde la granițele nemărginirii fără viață, acolo unde se înalță Kadath, cetatea necunoscută, cetatea de onix a Marilor Strămoși. Trebuia, deci, să se ducă la Celephais, oraș situat foarte departe de insula Oriab, și a cărui poziție îl obliga să se întoarcă la Dylath-Leen și de acolo să urce din nou pe firul apei până la podul din Nir, ce se întinde peste râul Skai pentru ca, în sfârșit, să străbată din nou Pădurea Fermecată a *zoogilor*. După aceea, drumul său urma să o ia spre nord, de-a lungul grădinilor ce mărginesc Ukranos, până la spirele aurite ale Thranului, de unde ar fi putut lua unul din galioanele ce traversează regulat Marea Cereneriană.

Întunericul se îngroșă de acum și, în umbra nopții, uriașul chip cioplit căpătă un aspect încă mai înfrișător. Noaptea îl prinse pe explorator stând cocoțat pe cornișă: datorită întunericului, nu putea

nici să urce, nici să coboare, ci doar să stea în capul oaselor și să tremure până la ziuă, agățat de platforma îngustă, rugându-se să nu adoarmă, cuprins de spaima că în somn ar putea să slăbească priza și să se prăbușească în gol mii de metri, izbindu-se de stâncă și de ascuțiții colți de piatră din valea blestemată. Stelele răsăriră în neantul nopții, mesager al morții, împotriva căruia nu putea face nimic altceva decât să se agațe de stânci și să se țină cât mai departe de prăpastia nevăzută. Înainte de a fi înghițit cu totul de întuneric, mai avu timp să vadă un condor năpustindu-se în prăpastia din stânga sa, apropiindu-se de grota la care el nu putea ajunge și îndepărtându-se, apoi, de gura acesteia, țipând. Aceasta urma să fie ultima imagine pe care o mai păstră din lumea terestră.

Brusc, fără ca vreun sunet să-l fi avertizat de apropierea unei mâini nevăzute prin întuneric, Carter simți cum iataganul îi era smuls hoștește din cingătoare. O clipă mai târziu îl auzi sub el, izbindu-se de stânci, și i se păru că distinge între el și Calea Lactee silueta subțire și înfricoșătoare a unui lucru dăunător, cu coarne, coadă și aripi de liliac. În stânga sa, alte lucruri asemănătoare începură să acopere cerul, de parcă o ceață de entități nedeslușite ar fi ieșit din acea grotă inaccesibilă ce se căsca în peretele prăpastiei, bătând fără zgomot din aripi în noapte. Un fel de braț de cauciuc înghețat îl înșfăcă atunci de gât, altul de picioare, se simți ridicat și răpit în spațiu. O clipă mai târziu, stelele dispărură și Carter înțelese că nevolnicele lighioane ale nopții îl luaseră prizonier.

Acestea îl purtară, cu răsufierea tăiată, până la peștera ce se căsca în peretele prăpastiei, iar apoi printr-un labirint monstruos. Când se zbătea, așa cum făcuse la început în mod instinctiv, îl ciupeau cu sălbăticie. Lighioanele nu scoteau nici un sunet, aripile lor, asemănătoare unor membrane, mișcându-se fără zgomot. Erau cumplit de reci, de umede și de lunecoase, iar etichetele lor îi frământau carnea într-un mod îngrozitor. În curând, se lăsară să cadă în prăpăstii fără număr, într-un oribil vârtej amețitor, răscolind aerul sepulcral, a cărui umiditate te îmbolnăvea. Carter înțelese că ele se azvârleau în ultimul maelstrom al terorii și nebuniei demonice. Urlă de mii și mii

de ori dar, de fiecare dată când o făcea, labelle negre îl ciupeau cu rafinament. Văzu atunci, de jur împrejur, un fel de fosforescență cenușie, și ghici că ajunseseră în acea lume interioară a ororii subterane, despre care pomenesc în mod vag unele legende, lume ce nu este luminată decât de un palid Foc Mort și unde se află bârlogul vampirilor, ascuns în inima pământului și învăluit în aburii începuturilor.

Văzu, în sfârșit, departe sub el, crestele cenușii și amenințătoare ale unor înălțimi pe care le recunosc - erau fabuloasele piscuri ale munților Throk; aceste piscuri se înalță cumplite și sinistre în întunericul bântuit din adâncurile veșnice, acolo unde lumina soarelui nu pătrunde nicidecum. Munții aceștia ajung până la înălțimi pe care omul nici nu și le poate imagina, străjuind văile înfricoșătoare în care se târăsc și își sapă vizuinile *dholii*. Carter prefera totuși să contemple acest peisaj înfricoșător, decât să aibă în fața ochilor lighioanele ce-l luaseră prizonier: negre arătări respingătoare și grotești, având o epidermă lucioasă și unsuroasă ca a balenelor, cumplite coarne curbate unul spre celălalt, aripi de liliac din care bat fără zgomot, labe scunde cu care te înhață și cozi păroase pe care le leagănă permanent. Dar cel mai rău era faptul că nu vorbeau niciodată, nu râdeau niciodată, fiindcă erau lipsite de fețe care să le îngăduie să aibă o expresie, având în locul lor simple pete albe, sugestive. Nu erau în stare decât să înhațe, să zboare și să ciupească, fiindcă acesta este destinul Nevolnicelor lighioane ale nopții.

Haita se lăsă ceva mai jos, zburând acum înconjurată de piscurile albicioase și masive ale munților Throk și astfel Carter putu distinge limpede că nici o plantă nu creștea în acea penumbră veșnică, pe impresionantul și austerul bloc de granit. Mai jos, Focurile Moarte fură stinse de curenții de aer și se trezi înconjurat de bezna veșnică a haosului, străpunsă doar undeva, sus, de piscurile sfâșiate, asemănătoare unor gnomi. Nu după multă vreme, până și piscurile dispărură în depărtare și rămase numai vântul ce purta până la ei umezeala din peșterile adânci. Nevolnicele lighioane ale nopții se așezară atunci pe un sol presărat cu lucruri nevăzute, ce păreau a fi

grămezi de oase. Îl abandonară pe Carter în întunericul văii, căci sarcina lor, în calitate de paznici ai piscului Ngranek, era să-l aducă până aici. Odată datoria împlinită, își luară zborul fără zgomot, iar lui Carter îi fu imposibil să le urmărească cu privirea: până și piscurile muntelui Throk dispăruseră în beznă. Rămaseră doar noaptea, oroarea, tăcerea și oasele.

Era acum sigur că se afla în valea Pnoth, acolo unde se târăsc și scormonesc solul enormii *dholi*, dar nu știa la ce să se aștepte din partea lor, căci nimeni, niciodată, nu a dat cu ochii de un *dhol* sau nici măcar n-a încercat să-și imagineze aspectul acestora. Tot ce se știe despre *dholi* este faptul că fac un zgomot surd atunci când înaintează printre munții de oseminte și că scot un sunet slab atunci când se furișează în preajma cuiva. Nu pot fi văzuți, pentru că se târăsc doar la adăpostul întunericului. Carter nu avea nici un chef să-i întâlnească, așa că ciuli urechile pentru a surprinde orice sunet venind dinspre oseminte. Chiar și ajuns în aceste locuri înspăimântătoare, tot avea un plan și un țel, căci printre cei mulți cu care se întâlnește și pe care îi iscodise fusese și un om pentru care ținutul Pnoth nu era chiar necunoscut. Pe scurt, acesta îi spusese că această regiune reprezintă locul unde toți vampirii din lumea noastră își aruncă rămășițele festinurilor și că, dacă avea puțin noroc, putea ajunge la stânca imensă, mai înaltă chiar și decât piscurile muntelui Throk, ce marchează granița domeniului vampirilor. Mormanul de oase risipite urma să-i arate drumul și, odată ajuns la acea stâncă, putea să cheme un vampir pentru a-l ajuta să coboare scara căci, oricât ar părea de ciudat, un straniu jurământ îl lega de aceste înfricoșătoare creaturi.

Un om pe care-l cunoscuse la Boston - un pictor cu o operă ciudată, ce avea un atelier secret situat pe o alee din apropierea unui cimitir - se împrietenise cu vampirii, iar aceștia îl învățaseră să înțeleagă până și cel mai simplu dintre respingătoarele lor borborisme. În cele din urmă, acel om dispăruse și, chiar dacă Randolph Carter nu avea în nici un fel siguranță de a-l regăsi aici, putea totuși utiliza pentru prima oară, în lumea visului, experiența tristei vieți pe care pictorul o dusesse odinioară pe Pământ, în îndepărtata Anglie. Se simțea, în orice caz,

mai capabil să convingă un vampir cât se poate de vizibil să-l scoată în afara Pnothului decât să dea cu ochii de un *dhol* invizibil.

Carter porni la drum prin întuneric și grăbi pasul atunci când i se păru că aude ceva foșnind prin grămada de oseminte. După un timp, se lovi de un perete de piatră și aprecie că ajunsese la poalele unuia din piscurile muntelui Throk. Atunci îi ajunse la urechi, purtat de curenții de aer din înălțimi, un vacarm asurzitor, ce-i întări convingerea că se afla chiar în dreptul stâncii vampirilor. Nu era prea sigur că s-ar fi putut face auzit din străfundul acelei văi adânci de mai multe mile, dar își aminti că de fapt lumea interioară se conduce după legi stranii. De îndată ce se opri, fu lovit de un os atât de greu, încât nu putea fi vorba decât despre un craniu și, convingându-se astfel că se afla în vecinătatea stâncii fatale, înălță către ceruri, cât se pricepu el mai bine, acel borborism ce este strigătul de chemare al vampirilor.

Strigătul se înălța încet, încet, așa că trebuia să aștepte un timp până la primirea unui răspuns. Acesta sosi, în sfârșit, spunându-i că o scară de frânghie urma să ajungă până la el. Așteptarea fu plină de neliniște, căci se întreba încordat dacă nu cumva strigătul său îi pusese în mișcare pe *dholii* din grămada de oseminte. Într-adevăr, după puțină vreme, auzi destul de departe un fâșâit nedeslușit care, pe măsură ce se apropia, îl stingherea din ce în ce mai mult, căci nu voia să se îndepărteze de locul unde urma să fie coborâtă scara. Această tensiune deveni aproape de neîndurat și, cuprins de panică, Randolph Carter fu gata să bată în retragere, când o izbitură înfundată venind dinspre o grămadă de oase mai proaspete îi atrase atenția, făcându-l să uite de celălalt zgomot. Era scara și, după ce bâjbâi cam un minut prin beznă, reuși în sfârșit să prindă unul din capetele acesteia. Celălalt zgomot nu încetă doar pentru atâta lucru și continuă să se apropie chiar și după ce el își începu ascensiunea. Se afla la cinci picioare deasupra solului când, sub el, zgomotul crescua amenințător. Când ajunse la înălțimea de zece picioare, ceva zgudui de jos scara. Atunci când se găsi la cincisprezece sau douăzeci de picioare, din lateral începu să fie șters de ceva prelung și vâscos care, pentru a-l înhăța, devenea alternativ când convex, când concav. Începu atunci să se cațere cu o grabă

disperată, pentru a scăpa de strânsoarea scârboasă a acestui *dhol* respingător, a cărui formă n-o văzuse nimeni, niciodată.

Se cățără ore în șir, cu brațele frânte de oboesală și palmele acoperite de bășici, privind din când în când de sus cenușiile Focuri Moarte și piscurile neliniștitoare ale munților Throk. În cele din urmă, zări marginea ieșită în afară a stâncii vampirilor, fără a putea vedea încă peretele vertical al acesteia.

După alte câteva ore bune de ascensiune, zări un chip ciudat, ce se apleca peste marginea stâncii, așa cum se înclină un burlan peste balustrada catedralei Notre-Dame. Această apariție fu cât pe-acți să-l facă să slăbească strânsoarea și să scape scara din mâini, dar își reveni după o clipă căci, odinioară, prietenul său dispărut, Richard Pickman, îi prezentase un vampir, astfel încât Randolph le cunoștea bine capul de câine, trupul gârbovit și idiosincrazia lor indescriptibilă. Își păstră, deci, stăpânirea de sine atunci când această lighioană hidoasă îl trase afară din îngrozitoarea prăpastie, pe marginea stâncii. Nu strigă înfricoșat nici atunci când zări resturile festinului lor odios, pe jumătate consumate, îngrămădite într-o parte și nici când dădu cu ochii de cercurile răzlețe de vampiri ce mârâiau și-l priveau curioși.

Se afla în prezent pe un teren slab luminat, ale cărui principale caracteristici topografice se limitau la niște lespezi uriașe și la niște intrări de vizuini. Vampirii au fost, în general, respectuoși cu el, chiar dacă unul dintre ei încercă să-l ciupească, iar alții îi măsurau silueta subțire cu un ochi interesat. Se informă printr-un borborism complicat în legătură cu prietenul său dispărut și află că acesta ajunsese vampir cu oarecare greutate în râpele ce se cască în apropierea lumii de la lumina zilei. Un bătrân vampir verzui se oferă să-l conducă la actualul domiciliu al lui Pickman, și, în pofida unei aversiuni instinctive, acceptă oferta acestei creaturi și o urmă într-o vizuină mare, târându-se ore în șir în spatele ei, prin bezna jilavă din adâncurile Pământului. Ieșiră la suprafață pe o câmpie tristă, acoperită în mod straniu de relicve terestre risipite ici-colo - vechi pietre de mormânt, urne ciobite și bucăți grotești de monumente funerare - și Carter își dădu seama cu o oarecare emoție că probabil se afla mai aproape de Pământ decât se

aflase vreodată de când coborâse cele șapte sute de trepte din Grota Flăcării care conduc la Poarta Somnului Profund.

Acolo, așezat pe o piatră de mormânt datând din 1768 și furată din Granary Burying Ground din Boston, se găsea vampirul ce fusese odinioară Richard Upton Pickman. Pielea sa părea de cauciuc și se transformase într-atât, încât originea sa umană era deja îndoielnică. Își mai amintea, totuși, un pic de engleză și, ajutându-se din când în când de limbajul vampirilor, reuși să conversezeze cu Carter prin intermediul unor borborisme presărate cu mormăituri mai mult monosilabice. Când află că Randolph dorea să ajungă la Pădurea Fermecată, iar apoi, străbătând colinele tanariene, să meargă în orașul Celephais din Ooth-Nargai, se arată mai degrabă sceptic, întrucât vampirii lumii de la lumina zilei nu bântuie prin cimitirele din țara viselor de sus - pe care le lasă în grija vampirilor cu picioare roșii ce locuiesc în cetățile moarte -, fiindcă numeroase obstacole se interpun între genunea lor și Pădurea Fermecată, printre care și înfricoșătoarea împărăție a *gugilor*.

Gugii păroși și gigantici au transportat odinioară în acea pădure, pe ascuns, o mulțime de lespezi circulare și au adus în taină jertfe stranii Celorlalți Zei și lui Nyarlathotep, Haosul Târâtor, până când, într-o noapte, una din nelegiuirile lor ajunse la urechile Zeilor de pe Pământ, care i-au surghiunit în grottele de jos. Doar o unică trapă de piatră, prevăzută cu un inel de fier, leagă abisul din țara vampirilor de Pădurea Fermecată, și *gugii* se feresc să o deschidă, de teama blestemului care plutește deasupra lor. Este de neconceput ca un visător din rândul muritorilor să poată străbate împărăția lor, pentru a o părăsi prin acea trapă, fiindcă visătorii din rândul muritorilor sunt hrana lor preferată. De când exilul i-a obligat să-și reducă hrana doar la *albicioși*, acele ființe respingătoare ce mor de îndată ce sunt expuse la lumină, își duc viața în pivnițele din Zin și sar sprijinindu-se pe etichetele dindărăt, ca niște canguri, doar în legendele *gugilor* se mai pomenește despre cât de gustoasă este carnea acestor visători.

De aceea, Pickman îl sfătui pe Carter să iasă din prăpastie fie la Sarkomand, cetatea părăsită ce se înalță în valea de lângă Leng unde scări cu trepte negre brăzdate de salpetru, străjuite de lei înaripați,

coboară din țara viselor în abisurile inferioare, fie să se întoarcă în lumea luminii de ziuă străbătând un cimitir și să reînceapă căutarea coborând din nou cele șaptezeci de trepte ale somnului superficial până la Grota Flăcării, iar apoi cele șapte sute de trepte care duc la Poarta Somnului Profund, spre Pădurea Fermecată. Aceste soluții nu-i conveneau deloc exploratorului, întrucât nu cunoștea drumul care duce de la Leng la Ooth-Nargai, iar pe de altă parte nu voia deloc să se trezească, de teamă să nu uite tot ce aflase deja în visul său. Ar fi fost, într-adevăr, dezastruos pentru căutările sale să uite chipurile celeste și auguste ale acelor marinari care vin din nord să se tocmească pentru onixul lor la Celephais și care, fiind fiii Zeilor, puteau să-i arate calea spre nemărginirea fără viață și spre Kadath, cetatea Marilor Strămoși.

După multe ezitări, vampirul consimți să-și călăuzească prietenul prin incinta împărăției *gugilor*. Singura șansă a lui Carter era să se strecoare de-a lungul acestei împărății crepusculare, clădite din turnuri de piatră cilindrice, la ceasul când uriașii sătui sforăie retrași în casele lor, și să pătrundă în turnul central ce poartă semnul lui Koth, a cărui scară interioară conduce la acea trapă ce se deschide în Pădurea Fermecată. Pickman consimți chiar și să-i împrumute trei vampiri pentru a-l ajuta să ridice trapa, folosind ca levier una din pietrele de mormânt. *Gugii* se tem mai mult sau mai puțin de vampiri și adesea își părăsesc în grabă propriile cimitire colosale atunci când îi întâlnesc benchetuind prin acele locuri.

Pickman îl sfătui să se deghizeze el însuși în vampir. Carter își rase barba, pe care o lăsase să-i crească în voie (vampirii nu au barbă); se tăvăli gol pușcă prin noroi, pentru a căpăta aspectul adecvat al pielii și își strânse hainele într-un pachet pe care îl făcu să semene cu o bucată pe cinste, luată dintr-un mormânt. Ajunseră la cetatea *gugilor*, aflată în centrul împărăției acestora, furișându-se prin vizuini ce dau în cimitirul din vecinătatea turnului lui Koth. Trebuiau, totuși, să ocolească o pivniță imensă de lângă cimitir. Aceasta din urmă este, într-adevăr, intrarea în grottele din Zin, iar răzbnătorii *albicioși* întotdeauna gata să ucidă, stau la pândă aici, așteptându-i pe locuitorii abisului superior, pe care îi vânează și devoră. *Albicioșii* încearcă să

iasă atunci când *gugii* dorm, atacându-i pe *gugi* și pe vampiri deopotrivă, întrucât sunt incapabili să facă deosebirea dintre ei. Sunt cât se poate de primitivi și se devoră unii pe alții. *Gugii* au postat o santinelă pe o platformă îngustă din pivnițele din Zin, dar aceasta ațipește adesea și se lasă surprinsă, uneori, de câte un grup de *albicioși*. Deși nu pot trăi la lumină, *albicioșii* suportă totuși ore în șir apusul cenușiu al abisului.

Carter se târî prin vizuini fără sfârșit, însoțit de cei trei vampiri care urmau să-i dea o mână de ajutor și care transportau piatra de mormânt a colonelului Neppeniah Derby, Obit 1719, luată din cimitirul de pe Charter Street din Salem. Când au ieșit la suprafață, în lumina asfințitului, se treziră într-o pădure de monoliți enormi, acoperiți de licheni. Acești monoliți, atât de înalți încât li se putea zări capătul, reprezentau modestele pietre de mormânt ale *gugilor*. În dreapta orificiului prin care se strecuraseră în exterior, dincolo de mulțimea de proptele arcuite ce sprijineau monoliții, se putea distinge un uimitor șir de turnuri rotunde, gigantice, ce acopereau orizontul, înălțându-se până la înălțimi incalculabile. Era uriașa cetate a *gugilor*, cu porți înalte de treizeci de picioare. Vampirii dau mereu târcoale pe aici, căci cadavrul unui singur *gug* este suficient pentru a hrăni o comunitate întreagă pe timp de aproape un an. De aceea, în pofida tuturor riscurilor, preferă să sape galerii până în apropierea mormintelor *gugilor*, decât să se obosească pentru a răzbate până la cele ale oamenilor. Carter înțelegea acum de unde proveneau osemintele enorme pe care le simțise adesea sub tălpi în valea Pnoth.

În fața lor, chiar la intrarea în cimitir, se înălța perpendicular un perete abrupt de stâncă, a cărui bază era străpunsă de o imensă cavernă blestemată. Sfatul vampirilor a fost să se țină cât mai departe de aceasta, întrucât reprezenta intrarea în grottele infernale din Zin, în care *gugii* îi vânează prin beznă pe *albicioși*. Acest avertisment se dovedi curând justificat, căci, în clipa când unul dintre vampiri începu să se târască spre turnuri, pentru a se asigura că nu se înșelase în legătură cu ora la care *gugii* își făceau siesta, o pereche de ochi roșii-gălbui strălucii în întuneric, urmată imediat de o alta. Ivirea lor

dovedea că *gugii* își pierduseră iarăși santinela și că *albicioșii* aveau un miros ascuțit. Vampirul se întoarse în vizuină și le recomandă însoțitorilor săi să nu facă nici cel mai mic zgomot. Era preferabil să-i lase pe *albicioși* să se lupte doar cu necazurile lor, mai ales că exista posibilitatea ca aceștia să se retragă curând, obosiți de încleștarea cu santinela *gugilor*, produsă sub bolta întunecată. După un timp, ceva semănând cu un căluț țâșni în crepusculul cenușiu și aspectul acestei lighioane scârboase și periculoase, a cărei înfățișare pare atât de omenească, în ciuda absenței nasului, a frunții și a altor trăsături importante ale feței, îl îmbolnăvi pe Carter.

Alți trei *albicioși* țâșniră, pentru a se alătura tovarășului lor, și unul din vampiri gălgâi în șoaptă că lipsa oricărei cicatrici pe pielea acestora era un semn de rău augur. Demonstra că nu se luptaseră cu santinela *gugilor*, ci se furișaseră pur și simplu pe lângă aceasta în timp ce ea dormea, astfel că forța și sălbăticia lor erau intacte și puteau rămâne așa până ce urmau să găsească o victimă împotriva căreia să le folosească. Era deosebit de neplăcut să fii obligat să privești aceste animale respingătoare și disproporționate, ce se făcură în scurtă vreme cincisprezece la număr, cum scurtau peste tot și făceau salturile lor de cangur în crepusculul cenușiu sfâșiat de turnurile și monoliturile titanice, dar în curând fu încă mai neplăcut, când începură să vorbească între ei prin acea tuse slabă ce reprezintă limbajul *albicioșilor*. Oricât erau ei de oribili, tot nu puteau nici pe departe egala oroarea care tocmai ieșea din cavernă pe la spatele lor, cu o iuțea surprinzătoare.

Era o labă, un lăboi, de vreo două picioare și jumătate lățime, prevăzut cu niște gheare formidabile. Îl urmă imediat un alt lăboi, apoi un uriaș braț păros, de care cele două labe erau legate prin câte un antebraț scurt. Doi ochi roșietici străluciră atunci când și capul cât o butie a santinelei *gugilor*, trezite în cele din urmă din somn, apărură la rândul său. Ochii, protejați de două protuberanțe osoase, acoperite de peri lungi și zbârliți, ieșeau bulbucați din orbite cam de două degete, dar ceea ce făcea într-adevăr înfricoșătoare această figură era de fapt gura. Era o bortă doldora de colți galbeni, uriași, ce despica fața de sus

în jos, căci botul se deschidea vertical, ca la neoameni, în loc să se deschidă, ca la oameni, orizontal.

Înainte ca nefericitul *gug* să poată ieși cu totul din cavernă și să se ridice în capul oaselor, arătându-și întreaga statură de douăzeci de picioare, *albicioșii* răzbunători fură peste el. Carter se temu o clipă ca *gugul* să nu dea alarma și să-i trezească astfel pe toți semenii săi, dar un vampir îi strecură în șoaptă informația că *gugii* nu au voce și comunică între ei prin expresia feței. Bătălia ce urmă se dovede, într-adevăr, înspăimântătoare. Cuprinși de o furie turbată, *albicioșii* se repeziră din toate părțile asupra *gugului* ce se târa pe jos, mușcându-l și sfărtecându-l cu râturile lor și rănindu-l mortal cu copitele lor grele și ascuțite. În tot acest timp, tușiră violent, urlând atunci când gura verticală a *gugului* reușea să-l prindă pe vreunul dintre ei, astfel încât zgomotul luptei ar fi sculat fără îndoială întreaga cetate, dacă santinela, cuprinsă de slăbiciune, n-ar fi mutat locul de desfășurare, rostogolindu-se din ce în ce mai departe în adâncurile cavernei. Zgomotul încetă și curând nu se mai distinse în întuneric decât, când și când, ecoul câte unui sunet infernal, ce arăta că lupta nu se terminase încă.

Cel mai sprinten dintre vampiri dădu atunci semnalul de plecare și Carter le urmă pe cele trei creaturi săltărețe, mai întâi prin pădurea de monoliți, iar apoi de-a lungul străzilor întunecate și respingătoare ale acestei cetăți ce face să-ți înghețe inima în piept și ale cărei turnuri ciclopice de piatră, de formă cilindrică, se întind cât vezi cu ochii. Înaintau tiptil pe pavajul din bucăți grosolane de stâncă, dezgustați de îngrozitoarele sforăituri ce răsunau din spatele uriașelor porți negre, sforăituri ce dovedeau somnul adânc și fără de griji în care erau cufundați *gugii*. Grăbiră pasul, temându-se că se apropia sfârșitul siestei dar, chiar și în acest ritm, călătoria se dovede a fi destul de lungă, căci în acest oraș al uriașilor dimensiunile și distanțele sunt proiectate la scară foarte mare. Sfârșiră totuși prin a ajunge într-un fel de spațiu deschis ce se întindea în fața unui turn încă mai impunător decât toate celelalte. Deasupra porții colosale a acestuia era fixat un simbol monstruos, sculptat în basorelief, ce te făcea să te cutremuri de

groază, chiar dacă îi cunoșteai semnificația. Era vorba de turnul central și de semnul lui Koth, iar treptele enorme de piatră, pe care abia le puteau distinge în penumbra din interior, erau începutul scării uriașe ce duce spre regiunea superioară a viselor, în Pădurea Fermecată.

Începură atunci un urcuș fără sfârșit prin bezna de smoală, urcuș aproape imposibil din cauza dimensiunilor monstruoase ale treptelor construite de *gugi*, care aveau mai mult de un yard înălțime. Carter nu reuși să le numere exact, căci nu după multă vreme se simți atât de istovit, încât vampirii - care păreau a nu ști ce este oboseala - se văzură nevoiți să îl ajute. De-a lungul interminabilului urcuș încercară să uite de pericolul de a fi descoperiți și urmăriți, întrucât deși nici un *gug* nu îndrăznește să treacă de poarta de piatră ce dă în pădure, nimic nu-i împiedică însă să intre în turn și să urce scara, și se întâmplă adesea ca *albicioșii* ce se refugiază acolo să fie urmăriți până în vârful turnului.

Auzul *gugilor* este atât de fin, încât simplul lipăit al picioarelor desculțe ale cățărătorilor putea fi auzit atunci când întreaga cetate urma să se trezească din somn. Uriașilor iuți și deprinși să se miște în întuneric, de când îi vânează pe *albicioși* în grottele etern cufundate în beznă din Zin, le trebuia, desigur, puțin timp pentru a-și ajunge prada din urmă pe această scară gigantică, pe care acele gângăanii ce încercau să fugă de ei se cățarau atât de încet și anevoios. Era de-a dreptul descurajator să te gândești că goana tăcută a urmăritorilor nu putea fi auzită, și că în orice clipă *gugii* puteau năvăli, pe neașteptate, peste ei prin întuneric. Nu puteau conta pe teama tradițională pe care o au *gugii* față de vampiri, fiindcă în acele locuri stranii aveau toate atuurile de partea lor. Nu trebuia să piardă din vedere, de asemenea, nici posibilitatea de a întâlni și pe *albicioșii* sălbatici și neauziți, ce obișnuiau să se strecoare în turn în timpul somnului *gugilor*. Dacă somnul *gugilor* ar fi continuat suficient de mult timp și *albicioșii* s-ar fi întors curând după lupta din cavernă, mirosul cățărătorilor putea fi lesne adulmecat de aceste creaturi respingătoare și ostile. În orice caz, era preferabil să lupți cu ele, decât să fii mâncat de un *gug*.

La capătul unui urcuș ce ținuse parcă o veșnicie, o tuse slabă se auzi undeva în întuneric, deasupra capetelor lor, și situația luă o

întorsătură neașteptată și gravă. Era limpede că unul sau mai mulți *albicioși* pătrunseseră în turn, înaintea sosirii lui Carter și a ghizilor săi și era la fel de limpede că primejdia era aproape și pândeau în întuneric. Își ținură respirația preț de o secundă, apoi căpetenia vampirilor îl așeză pe Carter lipit de perete și își rânduie cât putu de bine tovarășii în formație de luptă, ținând piatra de mormânt ridicată deasupra capetelor, gata să o abată într-o lovitură zdrobitoare asupra dușmanului, de îndată ce acesta urma să apară. Vampirii sunt nictalopi, așa că lupta nu era dinainte pierdută, așa cum s-ar fi întâmplat dacă Randolph ar fi fost singur. O pocnitură de copită dădu de veste o clipă mai târziu că cel puțin una dintre lighioane cobora pe scară. Vampirii ce țineau lespedele își pregătiră cât putură mai bine arma improvizată, pentru a încerca o lovitură disperată. Doi ochi roșii-gălbui străluceau acum și, mai puternică decât pocnetul copitelor, se auzea respirația *albiciosului*. Atunci când acesta din urmă sări pe treapta ce se afla chiar sub vampiri, aceștia abătură asupra lui vechea lespede de mormânt, cu o forță atât de mare, încât nu se auzi decât un șuierat, urmat de o izbitură, după care victima se prăbuși, transformată într-o pată hidoasă. Se părea că nu mai erau și alți *albicioși* prin preajmă, așa că după ce ciuliră urechile o clipă, vampirii îl bătură pe umăr pe Carter, dându-i semnalul că-și putea relua urcușul. Fură obligați să-l ajute în continuare, cu toate că păreșea bucuros acel loc al măcelului, în care cadavrul *albiciosului* zăcea ascuns de întuneric.

În cele din urmă, vampirii îl lăsară jos pe Carter care, pipăind în jurul său, își dădu seama că ajunsese în sfârșit la marea trapă de piatră. Nici nu se punea problema să răstoarne o lespede atât de masivă. Vampirii sperau însă să o poată ridica măcar atât cât să poată strecura în deschizătură piatra de mormânt care, manevrată ca un levier, putea să lărgească deschiderea suficient de mult încât Carter să se poată strecura prin ea. În privința lor, hotărâseră să se întoarcă pe unde veniseră, coborând scara și străbătând din nou orașul *gugilor*, prin care le era ușor să se strecoare, în timp ce drumul de la suprafață până la Sarkomand și la poarta ce duce la prăpastie le era necunoscut.

Cei trei vampiri se opintiră cu o forță extraordinară, iar Carter îi ajută la rândul său, cât îl ținură puterile. Vampirii stabiliseră că trebuiau să apese pe acea porțiune a trapei ce se afla în apropiere de capătul scării, și făcură acest lucru cu toată forța mușchilor lor hrăniți în mod mârșav cu hoituri. După câteva clipe, apăru o geană de lumină și Carter, căruia i se încredințase această sarcină, strecură unul din capetele pietrei de mormânt prin crăpătură. Apăsară apoi cu toții, cu putere, pe levierul improvizat, dar, cu tot efortul lor, nu reușiră prea mare lucru și, desigur, de fiecare dată când nu reușeau să răsucescă lespeda pentru a menține trapa întredeschisă, trebuiau să revină la poziția inițială.

Un sunet slab ce se înalță de sub ei, de pe trepte, îi aduse în pragul disperării. Nu era decât zgomotul cadavrului *albiciosului*, ce se rostogolea pe scări, lovind treptele cu copitele sale, dar nici una din cauzele posibile ale acestei căderi nu era de natură să-i liniștească. Cunoscând iuțeala în mișcări a *gugilor*, vampirii se înhămară din nou la treabă, cu înverșunare, și cât ai clipi reușiră să ridice trapa suficient de mult pentru ca Randolph să se poată strecura prin ea. Vampirii îl ajutară pe Carter să iasă, cocoțându-l pe umerii lor cauciucați și potrivindu-i picioarele în treptele scobite în perete, în timp ce el însuși se agăța de solul binecuvântat al țării de sus a viselor. O clipă mai târziu, vampirii țâșniră și ei la suprafață, traseră afară piatra de mormânt și închiseră astfel trapa, chiar în momentul în care sub ei devenise perceptibil zgomotul unei respirații. De teama de a nu stârni mânia zeilor, nici un *gug* nu ar fi îndrăznit să ridice trapa, așa că Randolph se lăsă să cadă la pământ, copleșit de o ușurare și o bucurie deosebit de intense, întinzându-se liniștit peste ciupercile obscene ce se îndeseau în Pădurea Fermecată, în timp ce călăuzele sale se tolăneau în apropiere, adoptând poziția de odihnă specifică vampirilor.

Această Pădure Fermecată, vrăjită, pe care o străbătuse cu atât de mult timp în urmă, era o adevărată grădină a plăcerilor în comparație cu genunile pe care le lăsase, în sfârșit, în urma lui. Nici o ființă vie nu se găsea în preajmă, căci *zoogii* se țin departe de poarta misterioasă. Carter începu să discute cu vampirii despre călătoria care-i aștepta.

Acum, ei nu mai îndrăzneau să se întoarcă prin turnul *gugilor*, dar nici drumul prin lumea de la lumina zilei nu-i atrăgea, după ce aflară că era necesar să treacă prin Grota Flăcării, aflată în stăpânirea preoților din Nasht și Kaman-Thah, așa că sfârșiră prin a se hotărî să o ia prin Sarkomand și a sa poartă a abisului, deși drumul le era complet necunoscut. Carter le aminti că cetatea Sarkomand se află într-o vale apropiată de Leng, menționându-le că întâlnise la Dylath-Leen un bătrân negustor sinistru, despre care se zvonea că făcea negoț cu Leng și care deci i-ar fi putut conduce până acolo. Îi sfătuia, de aceea, să meargă până la Dylath-Leen, străbătând șesul neted până la Nir, iar apoi să o ia pe firul râului Skai, până la vărsarea acestuia în mare. Vampirii hotărâră să pornească imediat la drum, fără a mai pierde timpul, căci se lăsase deja întunericul, prevestind o noapte de smoală, propice călătoriei lor. Carter strânse etichetele acestor animale monstruoase, le mulțumi pentru ajutorul acordat și transmise complimente bestiei care odinioară se numise Richard Pickman. Nu se putu, totuși, împiedica să nu suspine ușurat atunci când îi văzu în sfârșit plecați, căci un vampir rămâne un vampir și este pentru om, în cel mai bun caz, un însoțitor dezagreabil. Carter porni apoi în căutarea unui iaz din pădure, pentru a se spăla de noroiul infernal, se îmbracă apoi în hainele sale de care avusese grijă de-a lungul întregii sale călătorii.

Era noapte de acum în această pădure de temut, cu arbori monstruoși dar, datorită fosforescenței ciupercilor, putea umbla prin ea ca în plină zi. Carter o luă pe drumul spre Celephais, în Ooth-Nargai, trecând peste colinele tanariene și, în timp ce își vedea de drum, se gândi la zebra pe care, cu o veșnicie în urmă, o lăsase prizonieră de un copac calcinat acolo sus, pe Ngranek, în inima îndepărtatei insule Oriab, și se întrebă dacă vreun culegător de lavă nu dăduse, totuși, peste ea, pentru a o dezlega și a o hrăni. Se mai întrebă, de asemenea, dacă va mai ajunge vreodată la Baharna, pentru a plăti zebra care fusese omorâtă pe locul vechilor mine de pe malul Yathului și dacă bătrânul cârciumar își va mai aduce aminte de el. Acestea erau

gândurile care îi treceau prin minte, odată ajuns din nou în țara de sus a viselor.

Un zgomot venit dintr-un copac scorburos îl făcu să se oprească din drum. Ocolise marele cerc de piatră, căci, cel puțin pentru moment, nu avea de gând să se întindă la povești cu *zoogii*. Straniile vibrații care făceau să freamete copacul monstruos îl înștiințară că pe undeva, prin apropiere, se ținea un sfat important. Apropiindu-se ceva mai mult, surprinse crâmpoie dintr-o discuție animată și își dădu imediat seama că subiectul acesteia era de cel mai înalt interes pentru el, căci adunarea supremă a zoogilor era antrenată în dezbaterile eventualității unui război împotriva pisicilor. Totul pornise de la dispariția aceluia grup de *zoogi* care-l urmăriseră pe Carter, târându-se în urma lui până la Ulthar, pe care pisicile îi pedepsiseră pentru intențiile lor nu tocmai oneste. Afacerea rămăsese în umbră multă vreme, dar, în prezent, sau cel puțin în cursul acelei luni, trupezile de *zoogi* erau pregătite să nimicească tot neamul felinei, printr-o serie de atacuri prin surprindere, ce urmau să le permită să captureze pisicile, una câte una sau în grup, înainte ca acestea să-și dea seama ce se întâmpla cu ele și fără a le lăsa miriadelor de mîțe din Ulthar nici cel mai mic răgaz pentru a se mobiliza și organiza. Acesta era planul *zoogilor*, și Carter hotărî că era de datoria lui să îl deçoace, înainte de a-și continua faimoasa sa căutare.

Randolph Carter se furișă, deci, hoțeste până la liziera pădurii și lansă în noapte, peste câmpia luminată de stele, strigatul de chemare al pisicilor. O pisică bătrână, dintr-o fermă din preajmă, preluă legătura și transmise mai departe semnalul de alarmă peste șesurile unduitoare, până la luptători: cei mari, cei mici, cei negri, cei cenușii, cei tigrăți, cei albi și cei roșcați.

Ecoul purtă semnalul până la Ulthar, de-a lungul Nirului, dincolo de Skai. Numeroasele pisici din oraș răspunseră în cor, și se înșirară în formație de marș. Din fericire, Luna nu se înălțase încă, așa că pisicile se aflau încă pe Pământ. Sărind sprintene și fără zgomot din fiecare casă, de pe fiecare acoperiș, se revărsară ca o mare furioasă pe câmpie și ajunseră la lizieră. Carter se găsea acolo, pentru a le întâmpina.

Imaginea pisicilor, a siluetelor lor frumoase și sănătoase, îi bucură ochii, după tot ce îndurase în abis. Se simți fericit să-l revadă pe vechiul său prieten și salvator, ce mergea în fruntea detașamentului din Ulthar, purtând o curea lată de comandant petrecută în jurul gâtului lucios și având mustățile zbârlite cu un aspect războinic. Nu mai puțin bucuros se simți când dădu cu ochii de un pisoai tânăr și ștregar, sublocotenent în acest detașament, care se dovedi a fi nimeni altul decât micul pisoaiș pe care îl ospătase cu o farfurioară de smântână groasă în acea dimineață, demult trecută. Acesta era acum un motan musculos, ce promitea multe și începu să toarcă de mulțumire atunci când strânse mâna prietenului său. Bunicul său declară că se descurca de minune în armată și că, după o nouă campanie, se aștepta să fie ridicat la gradul de căpitan.

Carter le expuse atunci pe scurt pericolul ce amenința poporul pisicilor și primi mulțumiri din toate părțile, exprimate prin torsături profunde. Sfătuindu-se cu generalii, pregăti un plan de acțiune ce prevedea declanșarea unei ofensive imediate asupra consiliului *zoogilor* și asupra așezărilor cunoscute ale acestora. În felul acesta, era posibil să devanseze atacurile lor surpriză și să-i oblige să accepte tratativele, înainte de a-și putea mobiliza trupele de invazie. Odată luată această hotărâre, fără a mai pierde nici o clipă, imensa maree de pisici inundă Pădurea Fermecată, încercuind copacul de consiliu și uriașul cerc de piatră. Vibrațiile se înălțară într-un cor al panicii atunci când inamicul dădu cu ochii de noii sosiți și *zoogii* maronii, indiscreți și alunecoși nu opuseră decât o slabă rezistență. Își dădură rapid seama că erau deja învinși, așa că setea lor de răzbunare cedă curând locul dorinței de a-și salva pielea.

O parte dintre pisici făcură cerc în jurul *zoogilor* capturați și celelalte pisici îi mânăra pe prizonieri undeva în pădure, forțându-i să treacă printre rândurile lor strânse, ce le lăsau o trecere îngustă. Se încheie un tratat de pace, Carter servind drept interpret. Acesta stipula ca *zoogii* să-și păstreze independența, cu condiția de a plăti pisicilor un tribut substanțial constând în cocoși de pădure, prepelițe și fazani din părțile mai puțin vrăjite ale pădurii lor. Doisprezece *zoogi* tineri, de viță

nobilă, au fost luați ostatici, pentru a fi ținuți în templul pisicilor din Ulthar, și învingătorii lăsară să se înțeleagă ca orice dispariție a pisicilor în zona de frontieră a țării *zoogilor* urma să atragă după sine consecințe dezastruoase pentru țara lor. Odată aceste lucruri puse la punct, mâțele rupseră rândurile și le îngăduiră *zoogilor* să revină, unul câte unul, la domiciliile lor, aruncând în urma priviri arțăgoase.

Bătrânul general îi oferi atunci lui Carter o escortă pentru a traversa pădurea până la frontieră, apreciind ca *zoogii* îi cam purtau sâmbetele în urma dejucării planurilor lor războinice. Carter acceptă cu recunoștință această propunere generoasă, nu numai din cauza siguranței pe care i-o asigura, ci mai ales pentru că, pur și simplu, adora compania grațioasă a pisicilor. Așa că străbătu plin de demnitate Pădurea Fermecată, în care arbori titanici se înălțau în lumina ciupercilor fosforescente, în mijlocul unui regiment agreabil și plin de veselie, într-o atmosferă destinsă datorată deznodământului fericit al bătăliei, discutând cu bătrânul general și cu nepotul acestuia despre căutările sale, în timp ce restul trupei se consacră unor salturi fantastice sau vâna frunzele moarte, pe care vântul le împrăștia peste ciupercile de pe acel sol străvechi. Bătrânul motan îi mărturisii că auzise de multe ori vorbindu-se despre Kadath, cetatea necunoscută ce se înalță la marginea nemărginirii fără viață, dar că nu știa unde se află aceasta. În privința miraculoasei cetăți a asfințitului, nu auzise niciodată pomenindu-se de numele ei, dar se declara fericit să-i împărtășească ulterior lui Carter tot ce urma să afle în legătură cu acest subiect.

Îi încredință lui Carter câteva parole de mare valoare, ce-i puteau servi în relațiile cu pisicile din țara viselor, și îl recomandă în mod special bătrânei căpetenii a pisicilor din Celephais, orașul spre care se îndrepta acum. Acest motan bătrân, pe care Carter îl cunoștea oarecum, era un maltez respectabil, iar protecția sa putea să influențeze în mod hotărâtor orice eventuale tranzacții pe care ar fi putut fi nevoit să le încheie. Mijeu zorile când ajunseră la liziera pădurii și Carter își luă, mâhnit, rămas bun de la prietenii săi. Tânărul sublocotenent pe care îl cunoscuse odinioară ca pisoiaș, l-ar fi urmat,

dacă bătrânul general nu i-ar fi interzis-o pe un ton categoric. Severul patriarh insistă asupra faptului că datoria sa era să rămână alături de armată și de trib. Carter o porni, deci, singur prin șesurile aurii, învăluite de taine, ce se întindeau de-a lungul râului ce curgea printre sălcii, în timp ce pisicile se întoarseră în pădure.

Carter cunoștea bine această regiune a *buopathilor*, situată între Pădurea Fermecată și Marea Cereneriană și, de aceea, pășea vesel și fără grijă pe malul melodiosului Ukranos, care-i îndruma pașii. Soarele urcă mai sus deasupra încântătorului ținut acoperit de boscheți și de iarbă și trezi la viață culorile miilor de flori, ce scânteiau pe dealurile ce păreau presărate cu stele. O ceață ușoară și binecuvântată învăluia aceste meleaguri, unde soarele este mai strălucitor decât oriunde și unde zumzăitul albinelor și cântul păsărelelor compun o muzică a primăverii eterne. Oamenii consideră aceste locuri ca pe un tărâm fermecat, unde se simt mai uimiți și mai fericiți decât oriunde în lume.

Spre amiază, Carter ajunse în apropierea podișului de jasp Kiran, ce coboară într-o pantă blândă până pe malul râului și care adăpostește acel templu al frumuseții la care, o dată pe an, vine într-un baldachin de aur, din îndepărtata sa împărăție de pe țărmul mării crepusculare, regele Ilek-Vadului, pentru a se ruga zeului protector al fluviului Ukranos care, pe vremea când era tânăr și locuia pe malul său, îi apăruse și îi cântase un cântec. Acest templu este construit în întregime din jasp și acoperă suprafața de un acru de teren cu curtea sa, cu pereții săi, cu cele șapte turnuri ascuțite și cu sanctuarul în care, prin canale ascunse, se strecoară fluviul și unde noaptea zeul cântă încetșor. Adesea, când strălucește deasupra acestei curți, acestui podiș și acestor turnuri, Luna aude o muzică stranie, dar numai regele Ilek-Vadului ar putea preciza dacă e vorba de cântecul zeului sau cel al preoților magi, căci doar el a pătruns în templu și i-a văzut pe preoți. Când Carter, mergând pe sub soarele fermecat, ajunse în preajma sa, templul fin sculptat tăcea, toropit de arșiță, și se auzea doar murmurul curenților subterani, acompaniat de zumzetul albinelor și de ciripitul păsărilor.

Pelerinul hoinări toată după-amiaza pe pajiștile parfumate ce se întind la adăpostul încântătoarelor coline de pe malul apei, acoperite de mici ferme liniștite cu acoperișul de paie ori de sanctuare dedicate unor zeități binevoitoare, sculptate în jasp sau crisoberil. Ba mergea pe malul Ukranosului, fluierând după câte un pește irizat ce se lăsa purtat de curenții de cristal, ba se odihnea printre joncile fremătătoare, contemplând uriașa pădure întunecată de pe malul opus, ai cărei copaci ajungeau până la marginea apei. În cursul primelor sale vise, văzuse *buopathi* cu mers greoi, ieșind timizi din pădure pentru a se adăpa, dar acum nu zărea nici unul. O dată, se opri pentru a privi cum un pește carnivor înșfăca o pasăre pescar, pe care o atrăsese la mal făcând să strălucească în soare solzii săi ispititori; peștele înhăță ciocul păsării cu gura sa enormă, exact în clipa când vânătorul înaripat se năpustea pentru a-l înghiți.

Seara, se cățăra pe un muncel acoperit de iarbă și văzu miile de spire aurite ale Thranului, incendiate de soarele la asfințit. Neînchipuit de înalte sunt zidurile de alabastru ale acestei extraordinare cetăți, ziduri subțiate spre vârf și construite dintr-o singură bucată de piatră, cu un meșteșug necunoscut oamenilor, mai vechi decât memoria. Oricât de înalte ar fi zidurile, cele o sută de porți și două sute de turnulețe, turlele interioare, cu totul albe sub spirele aurite, sunt încă mai înalte, astfel încât oamenii de la șes le văd ridicându-se până la cer și uneori vârfurile lor ascuțite se agață de pulpana norilor sau a aburilor, iar uneori sunt înconjurate de o pâclă joasă ce scânteiază deasupra aburilor ce plutesc în jurul lor. Acolo unde porțile cetății Thran se deschid înspre râu, se găsesc cheiurile uriașe de marmură și galioanele de lemn de cedru și de oleandru înmiresmat, ce se leagănă ancorate la mal, în timp ce misterioși marinari bărboși stau așezați pe lăzile și baloturile acoperite cu hieroglife de pe meleaguri îndepărtate. Dincolo de ziduri, se întinde câmpia, împărăția fermelor: mici căsuțe albe, ce visează între dealuri și drumeaguri înguste ce trec peste o mulțime de mici poduri de piatră, presărate grațios peste râulețe și grădini.

Seara, Carter coborî de-a lungul acestor ținuturi pline de verdeață și văzu lumina asfințitului plutind peste râu, până deasupra miraculoaselor spire aurite ale cetății Thran. Ajunse la poarta de sud a orașului chiar la căderea nopții și, oprit de o santinelă îmbrăcată într-o robă de culoare roșie, trebui să povestească trei vise de necrezut, pentru a dovedi că este un visător autentic și a i se permite să urce pe străduțele secrete și abrupte ale Thranului, să întârzie în bazarele unde se vând mărfurile aduse de galerele împodobite. Pătrunse așadar în acest oraș indescriptibil, străbătu mai întâi zidul atât de gros, încât poarta seamănă cu un tunel, apoi o luă, în continuare, pe străzile cetății, cotite și întortocheate, ce șerpuesc printre turnurile înălțate până la cer. Luminile străluceau la ferestrele acoperite de grilaje, dând în balconașe sculptate, iar din curțile interioare în care gângureau fântâni de marmură, răzbăteau până la el sunete timide de lăută și de fluier câmpenesc. Carter cunoștea drumul, așa că o luă în jos pe străzi întunecate, până la malul râului, unde îi regăsi într-o tavernă marinărescă pe căpitani de corăbii și pe mateloții pe care îi cunoscuse în miriadele de alte vise. Acolo își plăti călătoria spre Celephais pe un mare galion verde și poposi peste noapte în această tavernă, după ce conversă pe un ton grav cu venerabilul cotoi ce moțăia în fața focului aprins într-un cămin uriaș, visând la bătălii de demult și la zeități uitate.

Dimineața, Carter urcă la bordul galionului ce naviga spre Celephais și se așeză la provă, în timp ce se desfăceau parâmele și începea lunga călătorie pe Marea Cereneriană. Mai multe leghe, priveliștea rămase neschimbată, țărmurile fiind asemănătoare cu cele de la poalele orașului Thran. Din când în când, câte un templu cu o formă curioasă se înălța în dreapta, în vârful colinelor îndepărtate, ori se ivea câte un sat moțâind pe mal, cu acoperișurile sale roșii și cu năvoadele întinse la uscat. Preocupat de căutările sale, Carter îi descusu cu de-amănuntul pe toți marinarii de pe vas în legătură cu oamenii pe care aceștia îi cunoscuseră în tavernele din Celephais și îi întrebă care erau numele și obiceiurile acelor ființe ciudate, cu ochii mari în care strălucea o flacără potolită, cu lobiile urechilor alungiți, cu

nări subțiri și cu bărbii ascuțite, care veneau dinspre nord pe corăbiile lor posomorâte și își schimbau onixul pe jad sculptat, filși de aur și păsări roșii. Mateloții nu știau prea mare lucru despre acești oameni, în afara faptului că erau scumpi la vorbă și că semănau în jurul lor un soi de spaimă amestecată cu admirație.

Îndepărtata lor țară se numea Inquanok și rari erau cei ce voiau să meargă acolo, fiindcă era un ținut rece și crepuscular, despre care se spunea că întinde până în vecinătatea dezgustătorului Leng. Munți de netrecut se înălțau în partea unde se zicea că s-ar fi aflat Leng, astfel încât nimeni n-ar fi putut jura cu mâna pe inimă că acel platou îngrozitor, cu oribilele sale așezări de piatră și acea mănăstire despre care este mai bine să nu pomenești, se găsea într-adevăr acolo, sau era vorba doar de un zvon născut din acea teamă pe care oamenii sperioși o încercau noaptea, atunci când formidabila barieră stâncoasă se profila pe cerul pe care se înălța Luna. Marinarii nu aveau nici o idee despre alte granițe ale îndepărtatei Inquanok și nici nu auziseră vreodată vorbindu-se despre nemărginirea fără viață ori despre Kadath, cetatea necunoscută, cu excepția unor vagi și incerte aluzii. Nu știau nimic despre miraculoasa cetate a soarelui apune pe care o căuta Carter, astfel încât călătorul renunță să-i mai întrebe, așteptând clipa în care urma să se poată adresa direct acelor oameni ciudați veniți din friguroasa și crepusculara Inquanok descendenții zeilor ce și-au săpat chipul în piatră, pe piscul Ngranek.

La ceas târziu, galionul ajunsese la acele meandre ce șerpuiesc prin jungla parfumată a Kledului. Carter ar fi dorit să debarce, pentru că în aceste hățișuri tropicale dorm, intacte și solitare, miraculoasele palate de fildeș în care au locuit odinioară fabuloșii monarhi ai unei țări al cărei nume s-a pierdut în negura vremii. Farmecele Celor Străvechi apără aceste palate de colții ascuțiți ai timpului, căci este scris că într-o bună zi va fi din nou nevoie de ele. Caravanele de elefanți le privesc de departe și nimeni nu cutează să se apropie de ele, de teama celor ce le veghează. Corabia își continuă drumul și penumbra pădurii accelerează sfârșitul zilei. Primele stele clipeau deja, răspunzând primelor focuri zglobii de pe țărm, în timp ce jungla dispărea în urmă, nelăsând ca

amintire a prezenței sale decât parfumul său inconfundabil. Toată noaptea, galionul rătăci deasupra unor mistere din vremuri apuse, nevăzute și de nebănuit. Omul de veghe semnală apariția pe coline a unor focuri, iar căpitanul îl sfătuie să nu le privească prea îndeaproape, căci nu se putea ști exact cine sau ce le aprinsese.

Dimineața, râul se lărgise considerabil și Carter, zăbind deja casele construite pe mal, își dădu seama că se apropiau deja de marele port comercial la Marea Cereneriană, Hlanith. Zidurile acestui oraș erau făcute din granit aspru, prelucrat grosier, iar casele, deosebit de ascuțite în partea de sus, erau din ipsos scânteietor. Dintre toate popoarele din țara viselor, locuitorii din Hlanith sunt cei mai asemănători cu oamenii din lumea de la lumina zilei, de aceea orașul nu se bucură de prea mulți vizitatori, cu excepția celor interesați de schimbul de mărfuri, căci măiestria deosebită a artizanilor din partea locului este deosebit de apreciată. Galionul acostă la cheiul portului Hlanith, făcut din lemn de stejar, și căpitanul porni să negustorească prin taverne. Carter coborî pe pământ și iscodi cu curiozitate străzile brăzdate de urme de roți, pe care căruțe trase de boi își croiau, târâș-grăpiș, drumul, în timp ce negustorii umpleau aerul fierbinte de strigăte ascuțite, laudându-și marfa din bazare. Tavernele din port erau foarte aproape de chei, pe străzi pavate pe care spuma marilor mării lăsase urme de sare. Păreau extrem de vechi, având plafoanele joase, negre și lucioase și pereții acoperiți de tapete cu modele demult demodate. Bătrânii marinari evocau adesea aici porturi îndepărtate și povesteau de asemenea vrute și nevrute despre misterioșii locuitori ai crepuscularei Inquanok, dar Carter nu află de la ei nimic în plus față de ce aflase deja de la marinarii de pe galion. După îndelungate operațiuni de descărcare și încărcare, corabia ridică în cele din urmă ancora, la asfințit, și zidurile înalte și acoperișurile triunghiulare ale Hlanithului începură să se micșoreze în urma lor, în timp ce ultimele raze ale soarelui le acopereau cu aurul unei frumuseți miraculoase, superioare celei pe care le-o dăduseră oamenii.

Două zile și două nopți rătăci galionul pe Marea Cereneriană, întâlnind pe drum un singur vas și fără ca pământul să se arate la

orizont. Doar a doua zi, la asfințit, văzură apărând în fața lor piscul înzăpezit Aran și tisa adusă din Japonia legănându-se pe pantele sale domoale. Carter își dădu seama că ajunseseră în ținutul Ooth-Nargai și al splendidei cetăți Celephais. Avură, curând, în fața ochilor minaretele scânteietoare ale acestui oraș fabulos, pereții de marmură veșnic strălucitori, statuile de bronz și marele pod de piatră, sub care fluviul Naraxa se contopea cu marea. Zăriră apoi încântătoarele coline verzi ce se înalță în spatele orașului, boschetele, grădinile de asfodele, micile sanctuare, fermele și, departe în zare, lanțul purpuriu al munților din Tanaria, plin de forță și încărcat de vrajă, în spatele căruia șerpuiesc drumurile interzise spre lumea de la lumina zilei și spre alte regiuni ale lumii visului.

Portul era plin de galioane pictate, unele venind din Serania, marmoreana cetate a norilor, ce se înalță dincolo de punctul unde marea întâlnește cerul, altele veneau din regiuni mai pământene ale lumii visului. Omul de la cârmă își croi drum printre ele, până la cheiul cu miros de mirodenii, lângă care galionul se opri, învăluit în beznă, în timp ce milioanele de lumini ale orașului începeau să scânteieze în apă. Veșnic tânără pare a fi această cetate a visului, căci asupra ei timpul nu are nici o putere, nici de a o nimici, nici de a o măcina. Zidurile sale sunt de-a pururi de peruzea de Nath-Horthath și cei douăzeci și patru de preoți încoronați cu orhidee sunt aceiași care au construit-o cu zece mii de ani în urmă.

Bronzul uriașelor porți este la fel de strălucitor ca la început, iar străzile de onix nu se tocesc și nu se crapă. Uriașele statui de bronz înălțate pe ziduri privesc cum trec neguțătorii și conducătorii de cămile mai bătrâni decât legendele, ce totuși nu au nici măcar un fir alb în bărbile lor sălbatic.

Carter nu porni imediat în căutarea templului, palatului sau citadelei, ci ramase în apropierea malului mării, amestecându-se printre negustori și marinari. Când se făcu prea târziu pentru a afla noi știri și povestiri, porni să caute o tavernă veche, pe care o cunoștea de mult și se odihni acolo, visându-i pe zei și cetatea necunoscută Kadath. Apoi, veni de-a lungul cheiurilor, în căutarea misterioșilor

mateloți din Inquanok, dar află că în acel moment nu se găsea în port nici unul dintre aceștia, galionul lor fiind așteptat să sosească doar după două săptămâni bune. Întâlni, totuși, un marinar thorabonian, ce fusese în Inquanok și lucrase în carierele de onix ale acestei țări crepusculare. Acest om îl încredință că în mod cert în partea de nord a țării există o trecătoare pe care toată lumea părea să o ocolească cu teamă. Thorabonianul credea ca deșertul situat în nordul Inquanokului înconjura cel mai înalt lanț de piscuri inaccesibile, comunicând astfel cu oribilul platou Leng, acesta fiind motivul pentru care oamenii se fereau de zona respectivă. Admise, totuși, că existau și povești neclare ce menționau prezențe infernale și santinele fără număr ce s-ar fi aflat acolo. El nu avea de unde să știe dacă acolo se găsea sau nu fabuloasa nemărginire unde se înalță Kadath, cetatea necunoscută, dar i se părea neverosimil ca acele prezențe și santinele, dacă existau cu adevărat, să fi fost plasate acolo fără un motiv precis.

În ziua următoare, Carter urcă pe Strada Stâlpilor, până la templul de peruzea, și se întreține cu Marele Preot. Deși cei din Celephais se închină mai ales lui Nath-Horthath, totuși toți Marii Strămoși sunt pomeniți în rugăciunile zilnice, așa că preotul îi cunoștea destul de bine. Așa cum făcuse odinioară și Atal din Ulthar, preotul îi recomandă pe un ton categoric să nu încerce să-i vadă, explicându-i că aceștia erau capricioși și irascibili și că se aflau sub protecția stranie a Celorlalți Zei din Exterior, al căror mesager este Nyarlathotep, Haosul Târâtor. Gelozia cu care își tănuiau față de Carter miraculoasa cetate a soarelui apune, refugiul lor, arăta clar că nu doreau în nici un fel ca Randolph să ajungă acolo, așa că nu prea puteai avea îndoieli în legătură cu modul în care l-ar fi întâmpinat pe călătorul al cărui unic scop era de a-i vedea și a-și pleda cauza în fața lor. Nici un om nu descoperise, vreodată, cetatea Kadath, și era preferabil ca nici pe viitor să nu o descopere. Zvonurile care circulau în legătură cu castelul de onix al Marilor Strămoși nu erau defel liniștitoare.

Mulțumindu-i Marelui Preot încununat ca orhidee, Carter părăsi templul și porni în căutarea bazarului măcelarilor care vindeau carne de oaie, în care avea sălașul bătrânul cotoi lucios și satisfăcut ce era

căpetenia pisicilor din Celephais. Această nobilă ființă gri se încălzea la soare, stând tolănită pe pavajul de onix, și întinse vizitatorului său o labă languroasă, dar când Carter îi spuse parola și frazele de prezentare pe care i le încredințase bătrânul general al pisicilor din Ulthar, patriarhul cu blană deveni deosebit de cordial și de comunicativ, îi vorbi mult despre știința secretă din care se împărtășesc pisicile ce trăiesc pe povârnișurile marine din Ooth-Nargai. Mai mult, îi repetă ceea ce îi spusese timidele mâțe de pe cheiurile din Celephais despre oamenii din Inquanok și referitor la sumbrele lor corăbii ce nu aveau pisici la bord.

Se pare că acești oameni sunt înconjurați de un suflu ce nu vine de pe Pământ, deși nu acesta era motivul pentru care nici o pisică nu naviga pe corăbiile lor. Adevăratul motiv este faptul că în acea împărăție nu se auzise niciodată nici măcar un singur tors reconfortant, nici măcar un miorlăit familiar. Dacă acest lucru se datora lucrurilor ce sunt transportate dincolo de piscurile inaccesibile ale ipoteticului Leng ori lucrurilor care, venind prin pustiul friguros situat în partea de nord, pătrund în acea țară, ar fi fost greu de precizat, însă în orice caz în acea îndepărtată parte a lumii viselor există o adiere a spațiului exterior, ce le displace pisicilor și față de care ele sunt mult mai sensibile decât oamenii. Acesta era motivul pentru care ele nu se îmbarcau niciodată pe sumbrele corăbii ce transportau bazaltul din Inquanok.

Bătrâna căpetenie a pisicilor îi indică locul unde-l putea găsi pe prietenul său, regele Kuranos, care, în vechile vise ale lui Carter, domnise rând pe rând în Palatul de Cristal roz al celor Șaptezeci de Delicii din Celephais și în castelele de nori, cu turle plutitoare, de pe cerul Seraniei. Plictisit de acele locuri, se părea că el resimțise o puternică nostalgie după falezele englezești din ținuturile inferioare ale copilăriei sale, unde seara, în mici sate visătoare, se înalță de la ferestre vechile cântece ale Angliei și unde turlele cenușii ale bisericilor țâșnesc încântătoare din inima văilor verzi și îndepărtate. Kuranos nu s-ar fi putut întoarce în aceste regiuni ale lumii de la lumina zilei, căci trupul său murise deja, dar el făcuse tot ce se putea

face pentru a se apropia cât mai mult de ele, visând un petic de țară asemănător, situat în partea de est a cetății, unde șesul unduitor urcă din dreptul falezei până la poalele dealurilor tanariene. Locuia acolo, într-un han în stil gotic din piatră cenușie, cu vedere la mare, încercând să-și imagineze că s-ar fi aflat în Trevor Towers, acolo unde se născuse și unde treisprezece generații de strămoși ai săi văzuseră lumina zilei. Construisese în apropiere, pe coastă, un mic sat de pescari din Cornwall, cu străzi în pantă, pavate, și îi instalase acolo pe acei supuși ai săi care aveau o figură mai mult sau mai puțin englezească. Încerca mereu să-i deprindă cu accentul bătrânilor pescari din Cornwall, atât de dragi lui. În vale, nu departe de sat, ridicase o mănăstire normandă, al cărei turn îl putea vedea de la fereastră și împrejmuită de un cimitir, pe ale cărui pietre cenușii, acoperite cu un mușchi destul de asemănător cu cel din Vechea Anglie, gravase numele strămoșilor săi.

Deși Kuranos era monarh în lumea visului și dispunea după bunul său plac de tot fastul și toate miracolele imaginabile, de toată splendoarea și frumusețea, de toate extazele și delirurile, de senzații nebănuite oamenilor, ar fi renunțat bucuros pentru totdeauna la puterea, luxul și libertatea sa, pentru a se regăsi, fie și numai pentru o singură zi, ca băiețuș în simpla și liniștita Anglie, cea bătrână Anglie adorată care îi modelase ființa și de care nu se putuse rupe niciodată.

III

După ce își luă rămas bun de la bătrâna și cărunta căpetenie a pisicilor, Carter nu porni în căutarea palatului cu terase, construit din cristal roz, ci ieși din oraș pe poarta de răsărit și merse de-a lungul câmpului smălțuit cu margarete spre un acoperiș ascuțit, pe care-l zărise ascuns printre stejarii unui parc ce cobora până spre faleză. Ajunse în dreptul unui gard viu, în care se deschidea o poartă străjuită de o mică lojă de cărămidă. Când sună, cel ce-i deschise nu fu un lacheu înveșmântat într-o livrea somptuoasă, ci un bătrânel jigărit și schiop, încins cu un șorț, care își dădea toată silința pentru a vorbi cu acele curioase intonații din îndepărtatul Cornwall. Carter urcă drumul umbrit de arbori, ce semăna foarte mult cu cele din Anglia, și ajunse pe terasă străbătând o grădină ca cele din perioada reginei Ana. La intrarea flancată, potrivit obiceiului de odinioară, de pisici de piatră, fu primit de un valet în livrea, cu favoriți, care îl conduse de îndată în biblioteca unde Kuranos, stăpânul din Ooth-Nargai și al regiunii de cer a Seraniei, stătea gânditor pe un scaun din apropierea ferestrei, contemplând satul său de pescari și sperând ca dintr-o clipă în alta să-și facă apariția bătrâna sa doică, bombănindu-l pentru că încă nu era gata pentru acea faimoasă partidă de tenis, iar trăsura aștepta și mama lui ajunsese la capătul răbdării.

Îmbrăcat într-un halat la modă în Londra tinereții sale, Kuranos se ridică în grabă pentru a-și întâmpina vizitatorul. Îl bucura foarte tare să dea cu ochii de un anglo-saxon venind din lumea luminii de ziuă, chiar dacă acesta venea din Boston, Massachusetts, și nu din Cornwall. Evocară pe îndelete vremurile apuse, căci aveau multe să-și spună, întrucât amândoi erau bătrâni lupi ai viselor, bine informați asupra tărâmurilor de neimaginat. Într-adevăr, Kuranos ajunsese până dincolo de stele, în inima vidului absolut, și pretindea că era singurul om care se întorsese întreg la minte dintr-o asemenea călătorie.

Carter sfârși prin a-i vorbi despre căutările sale și puse gazdei sale aceleași întrebări pe care le mai pusese atâtor altora. Kuranos nu știa

unde se aflau nici Kadath, nici miraculoasa cetate a soarelui apune, ci numai faptul ca Marii Strămoși sunt creaturi pe care este deosebit de primejdios să le cauți și ca Ceilalți Zei sunt în posesia unor mijloace stranii de a-i proteja împotriva oricărei curiozități nerușinate. Aflase multe despre Ceilalți Zei în regiunile îndepărtate ale spațiului, în special în acea regiune unde nu există formă și unde gaze colorate studiază secretele cele mai profunde. Gazul violet, S'ugak, îi povestise lucruri cutremurătoare în legătură cu Nyarlathotep, Haosul Târâtor, și îl prevenise să nu se apropie nicidecum de vidul central, unde Azathoth, sultanul demonilor, mormăie mânios prin întuneric. De asemenea, nu era deloc bine să se ocupe de Cei Străvechi, și din moment ce aceștia interziceau categoric accesul la cetatea miraculoasă, era de preferat să nu o mai caute.

Kuranese își puse, de asemenea, întrebarea cam ce folos i-ar putea aduce acea călătorie, în ipoteza că ar fi ajuns într-adevăr la ținta sa.

Ani de-a rândul, Kuranese visase la adorabila cetate Celephais și suspinase după ținutul Ooth-Nargai, după libertatea și culorile de acolo, după bogăția trăirilor de acolo, după viața eliberată de orice constrângeri, prejudecăți ori stupidități a celor de acolo. Acum, când nu numai că pătrunsese în acest oraș, ba chiar îi și devenise rege, considera că libertatea și pofta de viață trec prea repede și că devin de-a dreptul monotone, pentru că nu sunt suficient de legate de ceea ce este mai mult sau mai puțin solid în sentimentele sau amintirile noastre. Devenise rege în Ooth-Nargai, dar nu găsea nici o satisfacție în domnia sa, așa că se apleca fără încetare asupra vechilor lucruri familiare din Anglia care îi formaseră întreaga tinerețe. Ar fi dat toată împărăția sa pentru a mai putea auzi clopotele din Cornwall răsunând în depărtare, ar fi dat toate cele o mie de minarete din Celephais pentru acoperișurile țuguiate ale satului din apropierea conacului său. De aceea, îi spuse vizitatorului său că i se părea perfect posibil ca nici cetatea necunoscută a soarelui apune să nu-i ofere acestuia toate satisfacțiile pe care acesta le căuta, așa că poate ar fi fost preferabil să reia un vis glorios și pe jumătate uitat, decât să-și continue căutarea. Îl vizitase adesea pe Carter, în vremurile bune din lumea luminii de

ziuă, și cunoștea foarte bine încântătoarele coline din Noua Anglie unde se născuse acesta.

Era convins că în cele din urmă exploratorul tot nu-și va putea găsi liniștea, ci va începe să tânjească după amintirile ce-l vor cotropi: strălucirea turnului din Beacon Hill în lumina amurgului, clopotnițele înalte și străzile întortocheate de pe colina din Kingsport, acoperișurile subrede și albite de vreme din străvechiul Arkham bătuit de vrăjitoare, câmpiile și văile binecuvântate, pereții de piatră și acoperișurile triunghiulare ale căsuțelor ce strălucesc printre boscheții verzi. Îi vorbi îndelung lui Carter despre toate acestea, dar Randolph își menținu în cele din urmă hotărârea inițială. Se despărțiră într-un târziu, păstrându-și fiecare propriile convingeri, iar Carter se întoarse în Celephais, trecând pe sub poarta de bronz. Apucând-o pe strada Stâlpilor, ajunsese din nou pe vechile metereze de la malul mării, unde conversă cu marinarii veniți din porturi îndepărtate pentru a aștepta corabia întunecată ce trebuia să sosească din recea și crepusculara țară Inquanok. Corabia ai cărei marinari cu fețe ciudate și negustori de onix poartă în venele lor sângele Marilor Strămoși.

Într-o seară doldora de stele, atunci când Pharos strălucea plină de splendoare deasupra portului, vasul așteptat acostă la chei și marinari și negustori cu fețe ciudate apărură, unul câte unul sau în grupuri, în vechile taverna de pe meterezele de la malul mării. Era fascinant să revezi acele figuri ce semănau cu chipul divin sculptat pe Ngranek, dar Carter nu se avântă să le vorbească acestor marinari tăcuți. Nu știa ce orgolii, ce mutism ori ce vagi amintiri divine îi conduceau pe acești fii ai Marilor Strămoși și era convins că nu ar fi fost deloc înțelept să le vorbească despre căutările sale ori să-i iscodească cu prea multă insistență în legătură cu pustiul înghețat ce se întinde la nord de țara lor crepusculară. Arareori se amestecau ei în vorbă cu ceilalți clienți ai acestor vechi taverna, cel mai adesea se strângeau însă în grupuri, prin unghere mai retrase, și îngânau între ei cântece învăluitoare din regiuni necunoscute sau psalmodiau lungi povești, cu un accent străin restului lumii viselor. Aceste cântece și aceste povestiri erau atât de neobișnuite și de emoționante, încât puteai ghici cât erau de minunate

doar privind la fețele celor ce le ascultau, deși cuvintele lor ajungeau la urechile vulgului doar sub forma unui ritm straniu ori a unei melodii obscure.

Timp de o săptămână, misterioșii, mateloți trecură dintr-o tavernă în alta, iar negustorii dintr-un bazar în altul din Celephais. Înainte ca ei să plece din nou, pretextând că ar fi fost un miner cu experiență în exploatarea onixului, dornic să lucreze în carierele lor, Carter reținu un loc pe corabia întunecată. Era un vas minunat, meșteșugit lucrat, făcut din lemn de tec, cu accesorii de abanos și cu incrustații de aur, cabina în care locuia fiind îmbrăcată în mătase și catifea. Într-o dimineață, la ora refluxului, întinseră pânzele și ridicară ancora. Carter, care se așinea la pupa, văzu soarele înălțându-se și incendiind meterezele, statuile de bronz și minaretele aurite din Celephais, orașul fără vârstă. Văzu, în sfârșit, cum toate se pierdeau în zare și cum piscul înzăpezit al muntelui Aran se făcea tot mai mic. La amiază, nu se mai zărea nimic în afară de albastrul delicat al Marii Cereneriene și de un galion pictat ce naviga, departe, spre împărăția Seraniei, acolo unde marea se întâlnește cu cerul.

Noaptea sosi, doldora de stele, și corabia întunecată se orienta după Carul Mare și Carul Mic, ce se roteau încetșor în jurul polului ceresc. Marinarii cântară acele cântece misterioase din ținuturi necunoscute, apoi s-au retras, unul câte unul, sub punte, în timp ce oamenii de veghe și cei de cart murmurau vechi cântece, aplecându-se peste bastingaj pentru a privi la peștii luminoși ce se jucau în apă. Pe la miezul nopții, Carter se culcă și el, și se trezi în lumina crudă a dimineții, observând că soarele părea să fie mai la sud decât de obicei. Își folosi întreaga zi pentru a-i cunoaște mai bine pe oamenii de pe vas, trăgându-i pe nesimțite de limbă pentru a-i face să vorbească despre țara lor friguroasă și crepusculară, despre nobila lor cetate de onix și despre teama lor față de înaltele piscuri inaccesibile, dincolo de care se spunea că s-ar afla Leng. Ei îi mărturisiră cât de tare îi necăjea faptul că nici o pisică nu voia să rămână în Inquanok și că acest lucru, credeau ei, se datora exclusiv vecinătății nesigure a ținutului Leng. Dar despre deșertul de piatră din nord, și numai despre acesta, refuzară însă să-i

vorbească. Acel deșert avea în el ceva neliniștitor, așa că li se părea preferabil să-i nege existența.

În zilele următoare, îi vorbiră despre carierele în care Carter spusese că ar fi dorit să lucreze. Erau o mulțime, fiindcă cetatea Inquanok era în întregime construită din onix, iar mari blocuri șlefuite erau cumpărate la Rinar, Ogrothan, Celephais sau chiar pe loc, de negustorii veniți din Thran, Ilarnek și Kadatheron, în schimbul frumozelor mărfuri din aceste porturi fabuloase. Departe, în nord, aproape de deșertul înghețat a cărui existență oamenii din Inquanok refuză să o admită, exista o carieră părăsită, mai mare decât oricare alta, din care odinioară fuseseră extrase blocuri atât de enorme, încât numai imaginea găoacelor lor, cioplite cu dalta, era suficientă pentru a te umple de groază. Nimeni n-ar fi putut spune cine tăiaseră acele blocuri de dimensiuni incredibile, ori unde fuseseră ele transportate. Se considerase preferabil să nu se profaneze această carieră de care, așa cum se poate lesne bănuși, se legau amintiri extraordinare de neomenești, așa că ea nu mai fusese exploatată și căzuse în paragină în acea împărăție a crepusculului, peste a cărei imensitate plutesc doar corbi ori, poate, pasărea Shantak. Carter fu profund mișcat când auzi vorbindu-se despre această carieră, căci aflase din legende că palatul marilor Strămoși, ce se înalță pe culmile cetății necunoscute Kadath, părea a fi construit din onix.

Cu fiecare zi ce trecea, soarele se rotea din ce în ce mai jos pe cer, în timp ce ceața din fața lor devenea tot mai deasă.

După două săptămâni, lumina soarelui dispăru complet, lăsând locul unui crepuscul fumuriu și ciudat ce străbătea pe timpul zilei cupola groasă de nori veșnici. Noaptea, un frig fosforescent se lăsa de pe aceeași boltă fără stele, acoperită de nori. În cea de-a douăzecea zi, o uriașă stâncă pleșuvă apăru, departe, din dealurile mării, fiind prima bucată de pământ pe care o vedeau de când piscul înzăpezit al muntelui Aran dispăruse în urma corăbiei, înghițit de zare. Carter îl întrebă pe căpitan ce nume avea stânca aceea, și i se răspunse că ea nu avea nume și că nici o corabie nu se apropiase vreodată de ea, din cauza zgomotelor ce veneau noaptea dinspre acel loc. Când odată cu

căderea întinericului un bocet trist și neîntrerupt se ridică de pe masa aceea golașă de granit, călătorul fu fericit că vasul nu se oprise din drum și că stâncă nu avea nume. Marinarii nu conțeneau să se roage și să cânte până ce stâncă dispăru din raza lor de vedere, iar Carter fu bântuit de vise înfiorătoare până spre orele mici ale nopții.

Două dimineți mai târziu, în depărtare se contură spre est un șirag de piscuri înalte, cenușii, ale căror vârfuri se pierdeau în masa de nori crepusculari. Văzându-le, marinarii intonară cântece de bucurie, iar unii dintre ei îngenuncheară pe punte, pentru a se ruga. Carter înțelese că erau pe punctul de a ajunge la Inquanok, și că în curând urmau să ancoreze la cheiul acestui mare oraș ce poartă numele țării în care se află. Spre prânz, apărură o coastă posomorâtă și, puțin înainte de ora trei, domurile rotunjite și spițele fantastice ale orașului de onix țâșniră dinspre nord. Acest oraș străvechi, bizar și insolit se înălța deasupra zidurilor sale de apărare și a cheiurilor sale, în întregime negru, dar ornamentat cu podoabe și arabescuri incrustate cu aur. Casele erau înalte, decorate cu flori pe fiecare latură și cu motive ale căror simetrii obscure îți luau ochii printr-o frumusețe mai puternică decât lumina. Unele dintre ele erau dominate de domuri magnifice, altele de terase piramidale pe care se înălțau minarete, cu o formă ciudată, ce depășea orice închipuire. Zidurile de apărare erau joase și străpunse de numeroase porți. Fiecare dintre aceste porți era acoperită de câte o boltă uriașă, ce se înălța mult deasupra zidurilor și pe care era așezat capul unui zeu, sculptat cu aceeași măiestrie cu care fusese cioplit în piatră chipul uriaș de pe îndepărtatul Ngranek. În centrul orașului, pe o colină, se înălța un turn cu șaisprezece laturi, mai înalt decât toate celelalte, susținând o clopotniță așezată pe un uriaș dom turtit. După spusele marinarilor, acesta era Templul Celor Străvechi, condus de un Mare Preot bătrân, auster și împovărat de secrete.

Un clinchet misterios răsuna în cetate la intervale regulate, căruia îi răspundea de fiecare dată o revărsare de sunete oculte de corn, viole și voci. Pe un galion ancorat în apropierea marelui dom al Templului, un șir de trepiede lăsa să izburnească, din când în când, strălucirea unei flăcări. Preoții și poporul acestui oraș erau plini de înțelepciune și

respectau misterele originare, păstrau cu sfințenie ritmurile Marilor Strămoși, așa cum o poruncesc înscripții încă mai vechi decât Manuscrisele Pnakotice. În clipa în care corabia lor depăși marele dig de bazalt și pătrunse în port, se putură auzi până și cele mai slabe zgomote ale orașului, iar Carter îi văzu pe sclavii, marinarii și negustorii de pe cheiuri. Marinarii și negustorii, cu fețele lor ciudate, aparțineau rasei zeilor, dar se spunea că sclavii proveneau dintr-un popor bondoc și cu priviri chiorășe, ce străbătuse sau ocolise piscurile inaccesibile și care venea din văile de dincolo de Leng. Se apropiară de cheiul extrem de lat în dreptul meterezelor, acoperit cu tot felul de mărfuri descărcate din galioanele ce ancoraseră înaintea lor, în timp ce undeva, pe margine, se îngrămădeau mari cantități de onix, sculptat sau nu, ce așteptau să fie încărcate pe corăbiile care urmau să le poarte spre îndepărtatele piețe din Rinar, Ogrothan și Celephais.

Nu se lăsase încă seara când corabia întunecată aruncă ancora în dreptul unui chei de piatră. Toți marinarii și negustorii coborâră pe țărni și pătrunseră în oraș, trecând pe sub o poartă boltită. Străzile, pavate cu onix, erau unele largi și drepte, altele înguste și întortocheate. Casele construite în apropierea mării erau mai vaste și deasupra porților lor ciudat boltite se găseau plăci aurite despre care se spunea că erau puse acolo în semn de omagiu adus micilor zeități ce ocroteau casele respective. Căpitanul vasului îl luă pe Carter cu el într-o veche tavernă marinărească, spre care se grăbeau toți marinarii din ținutul misterios și îi promise să-l conducă a doua zi să viziteze toate minunățiile orașului crepuscular și să-l însoțească de-a lungul meterezelor dinspre nord până la tavernele frecventate de minerii din carierele de onix. Odată cu căderea nopții, se aprinseră micile lămpi de bronz, în timp ce marinarii intonau cântece din ținuturi îndepărtate. Când răsună în tot orașul dangănul uriașului clopot din înaltul turnului, iar cornul, violele și vocile misterioase îi răspunseră, cu toții se opriră din cântat și se înclinară în tăcere, până ce se stinse și ultimul ecou. Deasupra cetății Inquanok plutește o prezență stranie și miraculoasă, iar oamenii se tem că dacă nu respectă aceste ritualuri, mânia și răzburarea s-ar putea abate din senin asupra lor.

Depart, într-un ungher umbrit al tavernei, Carter zări o formă bondoacă ce nu-l atrăgea deloc: era, fără îndoială, negustorul cu uitătură chiorășă pe care, cu mult timp în urmă, îl întâlnise în hanurile din Dylath-Leen și care avea reputația de a face comerț cu oribilele sate de piatră din Leng, sate în care nici un om întreg la minte nu ar pune piciorul și ale căror focuri infernale se văd noaptea de foarte departe. Se spunea chiar că acest negustor ar fi tratat cu acel indescriptibil mare preot cu chipul acoperit de o mască de mătase galbenă, ce trăiește singur într-o mănăstire preistorică. Acest om păruse extrem de interesat atunci când Carter îi descosea pe negustorii din Dylath-Leen în legătură cu Kadath și cu nemărginirea fără viață. Prezența sa în sumbra și bântuita cetate Inquanok, atât de aproape de miracolele din nord, nu era câtuși de puțin liniștitoare. Negustorul dispăru înainte ca Randolph să fi reușit să-i vorbească, iar marinarii îi povestiseră ulterior că acel negustor venise dintr-o zonă greu de localizat, cu o caravană de iaci, aducând cu el un transport de ouă enorme și puternic parfumate ale legendarei păsări Shantak, cu intenția de a le schimba pe paharele de jad cizelat pe care toți negustorii le iau cu ei din Ilarneek.

În dimineața următoare, căpitanul vasului îl călăuzi pe Carter de-a lungul străzilor de onix, cenușii sub cerul crepuscular. Porțile încrustate și fațadele ornamentate cu basoreliefuri, balcoanele sculptate și consolele acoperite cu cristal străluceau toate, pătrunse de un farmec sumbru. Din loc în loc, se deschidea câte o piață împodobită cu stâlpi negri, colonade și statui ale unor ființe stranii, omenești și fantastice în același timp. Majoritatea priveștiilor - străzi drepte și largi, alei laterale și înșiruiți de domuri rotunjite, spire și acoperișuri pline de arabescuri - erau încărcate de o frumusețe și o vrajă depășind orice închipuire, dar nimic nu egala în splendoare înălțimea masivă a uriașului templu central, cu cele șaisprezece fațete sculptate, cu domul turtit și clopotnița zveltă, ce domina toate construcțiile cu o măreție ce rămânea la fel de strivitoare din orice unghi ar fi fost privit. Spre est, foarte departe, dincolo de zidurile orașului și deasupra pășunilor, se înălțau siluetele subțiratic și cenușii ale acelor piscuri inaccesibile, cu

vârfurile pierdute în ceață, în spatele cărora se spune că se află hidoasa cetate Leng.

Căpitanul îl conduse pe Carter spre imensul templu care, cu grădina sa împrejmuată de ziduri, se înălța într-o mare piață rotundă, de la care pornesc toate străzile orașului, asemeni spițelor unei roți. Deasupra fiecăreia din cele șapte porți boltite ale acestei grădini se înalță câte un cap sculptat, asemănător cu cele ce domină porțile cetății. Ele sunt întotdeauna deschise, iar poporul trece pe sub ele plin de respect, străbătând în voie drumurile acoperite cu țiglă și micile alei străjuite de statui grotești ale zeilor *termi* și de sanctuare ale zeităților mărunte. Erau acolo fântâni, iazuri și bazine ce reflectau strălucirea intermitentă a flăcărilor din trepiedele așezate într-un balcon înalt; toate erau făcute din onix și în apa lor fuseseră aruncați peștii fosforescenți prinși de pescarii de pe malurile oceanului. Când dangătul profund al clopotului din turn răsuna deasupra grădinii și a orașului, din cele șapte loje situate în apropierea celor șapte porți îi răspundeau cornul, violele și vocile, iar pe cele șapte porți ale templului ieșeau lungi procesiuni de preoți acoperiți cu măști și cu glugi negre, purtând pe brațele înălțate deasupra capului mari vase de aur, din care se înălța un abur straniu. Cele șapte procesiuni înaintau într-un singur rând, fiecare preot aruncând piciorul mult înainte, fără a îndoi genunchiul, coborând drumul spre cele șapte loje ale templului. Pentru a reveni de acolo, lungile rânduri de preoți urmează o cale secretă și se șoptește că scări de onix coboară în adâncuri, până la mistere despre care nu se pomenește niciodată; sunt de asemenea și unii care insinuează că preoții cu măști și glugi negre, ce defilează în coloană, nu ar fi ființe umane.

Carter nu pătrunse în templu, căci nimeni în afara Regelui Învăluit nu este autorizat să o facă. Înainte de a părăsi grădina, sosi ora clopotului: auzi dangănelul său răsunând undeva, deasupra, și geamătul cornului, al violelor și al vocilor izbucnind din lojile din apropierea porților lor. Lunga procesiune a preoților purtând cape de aur coborî cele șapte promenade cu mersul ei bizar și spectacolul trezi în inima călătorului o teamă pe care nu i-ar fi provocat-o preoți umani.

Când ultimul dintre acești preoți dispăru, Carter părăsi grădina, nu fără a remarca o pată rămasă pe lespezi în dreptul locului pe unde fuseseră purtate cupele. Nici chiar căpitanului de corabie nu-i plăcu deloc această pată și îl îndepărtă iute pe Carter, purtându-l spre colina pe care se înalță numeroasele domuri ale miraculosului palat al Regelui Învăluit.

Străzile ce conduc spre palatul de onix sunt abrupte și înguste, cu excepția celor largi și întortocheate pe care se plimbă regele și suita sa. Carter și călăuza sa o luară pe o alee în trepte, trecând printre pereții incrustați ce purtau însemne stranii de aur și pe sub balcoanele și consolele de unde veneau adesea dulci adieri de muzică cu parfum exotic. Aveau mereu în fața ochilor zidurile titanice și mănunchiurile de domuri bulboase ce au adus faima palatului Regelui Învăluit. În cele din urmă, trecură pe sub o mare boltă neagră și ajunseră în grădina plăcerilor. Acolo, Carter rămase ținut locului, covârșit de atâta frumusețe. Terasile de onix, promenadele cu coloane, porticurile cochete, frumoșii copaci în floare ce se cățarau în trepte până la ferestrele aurite, urnele și trepiedele de bronz ornate cu basoreliefuri discrete, statuile de marmură neagră ce păreau a fi vii pe socluri, fântânile de bazalt în care zvâcneau peștii fosforescenți, minusculele temple ale păsărilor cântătoare, cu penetul irizat, așezate în vârful coloanelor sculptate, miraculoasele arabescuri, marile porți de bronz și viile coapte ce se cățarau pe întreaga suprafață a zidurilor șlefuite, toate se uneau pentru a oferi un spectacol a cărui frumusețe depășea realitatea și părea pe jumătate fantastic, chiar și în lumea visului. Toate acestea scânteiau ca într-o viziune sub crepuscularul cer cenușiu: în prim-plan, magnificența domurilor și sculpturilor palatului, departe, în zare, siluetele fantastice ale piscurilor inaccesibile. Păsările și fântânile cântau veșnic, în timp ce parfumul florilor rare plutea ca un văl subțire deasupra acestei neînchipuite grădini. Cei doi făcură cale întoarsă pe aleea cu trepte. Nici un vizitator nu poate pătrunde în palat, și este preferabil să nu contempli prea mult timp și cu prea multă atenție marele dom central care domină intrarea, căci se spune

că acesta îl adăpostește pe marele părinte al tuturor fabuloaselor păsări Shantak, care trimite în dar tuturor curioșilor vise deosebit de bizare.

După această vizită, căpitanul îl luă cu el pe Carter în cartierul de nord al orașului, în apropierea porții Caravanelor, acolo unde se află tavernele negustorilor din Yak și ale marinarilor care extrag onix. Acolo, într-un han de mineri, cu tavanul scund, se despărțiră: căpitanul trebuia să se întoarcă la afacerile sale, iar Carter era grăbit să vorbească cu minerii despre regiunea de nord a țării. Era multă lume în acel han și călătorul nu așteptă prea mult pentru a intra în vorbă cu câțiva dintre cei de la mese. Se prezentă drept un vechi miner lucrând într-o galerie de onix, ce aștepta vești de la o carieră de lângă Inquanok, vești ce întârziu să sosească. Dar ceea ce află nu adăugă prea mare lucru la ceea ce știa deja. Minerii deveneau reticenți și evazivi de îndată ce venea vorba despre pustiul înghețat ce se întinde în partea de nord și despre cariera pe care nu o vizitează nimeni. Le era teamă de emisarii fabuloși care vin de dincolo de munții ce se învecinează cu ținutul în care, se zice, se află Leng. Le era teamă de prezențele demonice și de santinelele fără număr ce veghează în marele nord printre stâncile împrăștiate. Șopteau, de asemenea, că faimoasele păsări Shantak nu sunt animale firești și că într-adevăr era mai bine că nici un om nu le zărise aievea vreodată (legendarul părinte al păsărilor Shantak ce este adăpostit în palatul regal fiind hrănit în întuneric).

În ziua următoare, spunând că dorește să facă pe cont propriu înconjurul diferitelor mine din ținut și să viziteze curioasele sate de onix din Inquanok, Randolph Carter închirie un iac pe care îl încarcă cu mari saci de piele pentru călătorie. Dincolo de Poarta Caravanelor, drumul ducea drept printre ogoarele arate, lângă care se înalță numeroase ferme ciudate, împrejmuite de domuri joase. Carter se opri în câteva dintre aceste case pentru a pune întrebări și o dată dădu peste o gazdă atât de severă, atât de reticentă și înnobilită de o asemenea măreție înăscută (asemănătoare celei de care era impregnat chipul sculptat pe Ngranek), încât avu convingerea de a fi întâlnit pe unul din Marii Strămoși în persoană, sau cel puțin o ființă prin venele

căreia curgea sângele lor. Discutând cu această persoană severă și reticentă, avu grijă să-i vorbească pe zeii numai de bine și să laude toate lucrurile binecuvântate cu care aceștia îl copleșiseră.

Carter înnoptă într-un câmp de pe marginea drumului, sub un copac Lygath de care își legă iacul, iar dimineața își relua pelerinajul spre nord. Către orele zece, ajunsese în satul cu mici domuri Urg, unde poposesc de obicei negustorii și unde își deapănă poveștile minerii; se opri în taverna lor până la prânz. Din acest loc, drumul caravelor își schimbă direcția spre vest, către Selarn. Carter își continuă însă călătoria spre nord, pe drumul ce ducea spre cariere. Toată după-amiaza urmă acest drumeag ceva mai îngust decât drumul principal, care urca printr-un ținut stâncos, cu puține ogoare cultivate. Seara, colinele joase ce se înălțau în stânga sa făcură loc unor imenși pereți de stâncă, ce îl făcură să înțeleagă că se apropia de regiunea minelor. Uriășele culmi dezgolite ale munților inaccesibili se înmulțiseră tot timpul drumului, pândindu-l amenințătoare de undeva din dreapta, iar poveștile pe care le auzea din gura fermierilor, negustorilor și căruțașilor ce mânau greoaiele care cu onix întâlneau în drum deveneau din ce în ce mai neliniștitoare, pe măsură ce înainta mai mult.

În cursul celei de-a doua nopți, își priponi iacul de o proptea înfiptă în pământ și-și făcu culcuș la umbra unei stânci uriașe. Remarcă faptul că la această latitudine nordică la care se afla exista cea mai puternică fosforescență a norilor pe care o întâlnise vreodată și avu aproape convingerea că zărește niște siluete negre profilându-se pe acest cer luminos-cenușiu. În cea de-a treia dimineață, ajunsese la prima carieră de onix și îi salută pe cei care lucrau acolo cu târnăcoape și cu dălți. Până la căderea serii, trecuse deja pe la unsprezece astfel de cariere, ținutul fiind format mai ales din pereți de onix și ziduri de galeți pe care nu creștea nici o urmă de vegetație. Își petrecu cea de-a treia noapte într-o tabără de mineri, ale cărei focuri tremurătoare aruncau reflexe bizare pe pereții de onix șlefuiți ce se înălțau spre est. În cursul serii, minerii au intonat multe cântece și au spus o mulțime de povești dovedind o atât de profundă cunoaștere a vremurilor de odinioară și a obiceiurilor zeilor, încât Carter își dădu seama că ei posedau o

mulțime de amintiri latente, rămase de la strămoșii lor, Marii Strămoși. Fu întrebat încotro mergea, și primi sfatul de a nu urca mult prea departe spre nord, dar răspunsul său fu că pornise în căutarea unor noi pereți de onix și că nu era dispus să riște mai mult decât prospectorii obișnuiți. Dimineța, își luă rămas-bun de la ei și călări de-a lungul unui ținut din ce în ce mai posomorât, unde, după câte i se spusese, trebuia să găsească acea carieră neliniștitoare și părăsită din care mâini mai vechi decât cele omenești extrăseseră acele blocuri enorme.

Se simți cuprins de neliniște atunci când, întorcând capul pentru un ultim gest de rămas-bun, i se păru că-l zărește apropiindu-se de tabără pe negustorul bondoc cu privire chiorâșă, al cărui bănuir comerț cu Leng provocase atâtea comentarii în îndepărtata Dylath-Leen. După ce depăși alte două cariere, regiunea locuită din Inquanok păru să se termine și drumul se îngustă, până ce deveni o cărare a iacilor sălbatici, deosebit de povârnită, ce șerpuia de-a lungul negrilor pereți interziși. La dreapta, continuau să se înalțe piscurile îndepărtate și descărnate și pe măsură ce Carter se afunda în această împărăție virgină, i se părea că se face tot mai întuneric și mai frig. Își dădu seama în scurtă vreme că pe drumul negru nu se mai zărea nici o urmă de copite sau de picior de om, și înțelese că într-adevăr ajunsese pe meleagurile ciudate și pustii ale vremurilor de odinioară. O dată, un corb croncăni din întâmplare în văzduh și din când în când auzea din spatele câte unei stânci un fâlfâit de aripi, ce îl făcea să-și amintească cu neliniște de pasărea Shantak. De cele mai multe ori, nu era nimeni, și Carter continua să călărească, solitar, pe iacul a cărui blană se umpluse de măracini. Se simți cuprins de îngrijorare atunci când excelentul său iac refuză din ce în ce mai des să înainteze și păru din ce în ce mai înfricoșat, tresărind și zbârlindu-se la cel mai mic zgomot.

Cărarea se îngusta acum, strânsă între pereții negri și strălucitori, iar urcușul deveni tot mai abrupt. După două ceasuri, Carter zări în fața lui conturul ferm al unei creste; dincolo de care se întindea doar nemărginirea cerului trist și cenușiu. Binecuvântă perspectiva coborâșului care părea să-l aștepte dincolo de creastă. Dar nu era deloc

ușor să ajungă pe culme, pentru că drumul urca acum aproape vertical iar bucățile de stâncă și pietrișul care îi cădeau mereu de sub picioare îl făceau periculos. Carter trebui adesea să descende de pe iac, iar când se împiedica sau se împleticea, trăgea după el animalul cuprins de neliniște, care-și păstra cu greu echilibrul. Se trezi însă dintr-o dată în vârf și când privi drept înainte, priveliștea îi tăie răsufarea.

Drumul continua drept în fața lui, coborând ușor printre aceleași șiruri de pereți naturali înalți ca și cele de până atunci, dar spre stânga se căsca un hău uriaș, de mii de acri în suprafață. O forță arhaică tăiasse și smulsese pereții de onix originari, transformând acele locuri într-o carieră uriașă. Departe, în spatele lor, se mai vedeau încă în prăpăstii urmele de daltă concavă și undeva, în măruntaiele pământului, se căscau gigantice gropi de târnăcop. Această carieră nu ar fi putut fi creată de mână omenească, laturile sale concave fiind crestate de pătrate mari, cu latura de câțiva yarzi, care spuneau totul despre dimensiunea blocurilor smulse odinioară de dălți și mâini necunoscute. Undeva, foarte sus, deasupra marginilor carierei, zburau și croncăneau corbii; în adâncurile nevăzute, un zumzăit nedeslușit semnala prezența liliecilor urhagilor și a altor prezențe fără număr, ce bântuiau în întunericul infinit. Carter privea de sus, de pe drumul îngust, spre cărarea stâncoasă ce cobora în amurg la picioarele lui. La dreapta, înalții pereți de onix se prelungeau până dincolo de zare, iar la stânga ei erau despicați de această înfricoșătoare carieră supraterestră.

Deodată, iacul mugii puternic pe neașteptate și, scăpând de sub controlul lui Carter, îl depăși dintr-un salt și se năpusti înainte vijelios, îngrozit, și dispăru spre nord pe drumul îngust și abrupt. De sub copitele sale țâșni o ploaie de pietre, care căzură în carieră și se pierdură în întuneric, fără a face nici cel mai mic zgomot. Carter, care urmărise cu răsufarea tăiată galopul bezmetic al iacului, înfruntă cu nepăsare primejdiile acelei trecători înguste. Nu după multă vreme, în stânga lui se înălțară din nou pereții negri, îngustând încă mai mult drumul, și călătorul continuă să alerge după iacul său, ale cărui urme lăbărțate stăteau mărturie a disperării sale.

I se păru că aude zgomotul copitelor animalului înfricoșat și, încurajat de acest zgomot, Carter își continuă urmărirea cu și mai mare grabă. Străbătu mile de-a rândul și, pe nesimțite, drumul se lărgi puțin câte puțin în fața lui, astfel încât își dădu curând seama că era pe cale să ajungă în pustiul înspăimântător și înghețat ce se întinde spre nord. Coastele descărnate ale îndepărtatelor piscuri inaccesibile erau din nou vizibile, deasupra stâncilor ce se întindeau în dreapta sa. În fața sa era o întindere imensă de roci și pietre enorme care, fără îndoială, îl pregătea pentru câmpia sumbră și nemărginită de care se apropia. Zgomotul sacadat al potcoavelor se mai auzi încă o dată, încă mai puternic decât până atunci, dar în loc să-i dea curaj, acest zgomot îl umplu de spaimă, căci își dădu seama că nu era provocat de bietul său iac. Acel zgomot nemilos și hotărât venea clar din spatele lui.

Căutarea iacului se transformă atunci într-o goană nebunească din fața a ceva încă nevăzut, fiindcă nu îndrăznea să privească peste umăr, presimțind că animalul ce era pe urmele sale nu putea fi nici normal, nici identificabil, iacul său îl auzise sau îl mirosise probabil primul și Carter nu îndrăzni să-și pună întrebarea dacă nu cumva urmărirea începuse încă de la locuințele minerilor sau numai de la prăpastia întunecată a carierei. Trecuse între timp de pereții de onix și noaptea începuse să se lase peste o imensitate de nisip și de stânci spectrale, de-a lungul căreia nu se zărea nici un drum. Nu mai putea desluși urmele iacului, dar înspăimântătorul galop din spatele său nu conținea, la acesta adăugându-se din când în când un zumzăit și un fâlfâit de aripi gigantice. Își dădu seama cu disperare că pierdea teren și înțelese că era iremediabil pierdut în acest pustiu haotic și blestemat, printre rocile indescriptibile, pe aceste întinderi virgine de nisip. Doar piscurile îndepărtate și inaccesibile din dreapta lui îi mai indicau vag direcția în care trebuia să meargă, dar și ele deveneau din ce în ce mai nedesluite, pe măsură ce crepusculul cenușiu lăsa loc fosforescenței morbide a norilor.

Spre nordul ce se cufunda în beznă, zări atunci un lucru îngrozitor, nedeslușit și încă învăluit în ceață. Câteva clipe, crezuse că era un lanț de munți negri, dar acum își dădu seama că era cu totul altceva.

Fosforescența norilor încremeniți îl dezvăluia cu cruzime și aburii roșietici care îi înfășurau silueta se retrăgeau încet. La ce distanță se afla? N-ar fi putut spune exact, dar oricum la una foarte mare. Acest lucru avea o înălțime de mii de picioare și se întindea sub forma unui imens arc de cerc concav de la piscurile cenușii și inaccesibile până către spațiile neînchipuit de vaste dinspre vest.

Străvechii munți de onix nu mai erau acum munți, pentru că fuseseră atinși de o mână mai puternică decât cea a omului. Stăteau ghemuiți, tăcuți ca lupii sau ca vampirii, încoronați de nori și de ceață, veghind veșnic secretele Marelui Nord. Așezați într-un imens semicerc, acești munți, câinii de pază ai nordului, erau sculptați ca niște imense statui vigilente, iar mâna lor dreaptă era ridicată într-un gest de amenințare adresat seminției umane.

În lumina tremurătoare a norilor, capetele lor duble dădeau iluzia că ar fi fost vii, dar pe măsură ce înainta spre ele, Carter văzu înălțându-se pe culmile lor umbrite forme uriașe, a căror mișcare nu mai era o iluzie. Înaripate și zumzăitoare, aceste forme se măreau cu fiecare clipă și călătorul își dădu seama că drumul său drept înainte luase sfârșit. Nu erau, ca în atâtea alte locuri de pe Pământ sau din țările viselor, doar păsări sau lilieci, căci aceste forme erau mai mari decât un elefant și aveau capete de cai. Carter își dădu seama că acestea trebuiau să fie vestitele păsări Shantak și nu se mai întrebă cine erau paznicii demonici și santinelele fără număr care îi împiedicau pe oameni să ajungă în pustiul stâncos și boreal. În cele din urmă se opri, resemnat, și îndrăzni să privească în urma lui. Călare pe un cal costeliv, schimonosindu-se, în fruntea unei dezgustătoare hoarde de păsări Shantak feroce, cu aripile încă acoperite de promoroaca abisurilor, venea în trap negustorul bondoc cu uitătura chiorâșă, personajul diabolic înconjurat de o aură legendară.

Deși era deja împresurat de aceste fabuloase jivine de coșmar cu cap de cal, ce se îngrămădeau în jurul lui într-un cerc demonic, Randolph Carter nu își pierdu cunoștința. Giganticele arătări se înălțau deasupra lui, deșirate și scârboase, în timp ce negustorul cu uitătură chiorâșă sări de pe cal și se așeză, schimonosindu-se, în fața prizonierului. Îi

porunci lui Carter să se urce pe una dintre respingătoarele, păsări și îl ajută să se aburce în spatele ei. Adunându-și toată voința pentru a-și înfrânge dezgustul, Carter ascultă ordinul dar îi fu greu să-l pună în aplicare, fiindcă păsările Shantak sunt acoperite cu solzi în loc de pene, solzi ce sunt extrem de alunecoși. Când reuși să încalece, omul cu uitătura chiorășă sări în spatele lui, lăsându-i unuia dintre incredibili coloși înaripați grija de a-i duce spre lanțul de munți sculptați.

Descriind curbe hidoase în aerul înghețat, zburară fără oprire spre acei munți inaccesibili, cenușii și descărnați, ce se înălțau la est și în spatele cărora trebuia să se găsească Leng. Zburară deasupra norilor, până ce pe sub ei se perindară vârfurile fabuloase ce se pierd în valuri de ceață strălucitoare, pe care locuitorii Inquanokului nu le-au văzut niciodată. Zburând pe deasupra lor, Carter le privi cu atenție și zări pe crestele cele mai înalte intrările unor caverne stranii, ce îi aduseră aminte de grottele din Ngranek. Nu puse nici o întrebare în legătură cu acest subiect bărbatului care îl luase prizonier, mulțumindu-se să constate că atât acesta, cât și fiara cu cap de cal pe care o călăreau păreau ciudat de înfricoșați de imaginea acelor caverne, dând semne de nervozitate și grăbindu-se să le lase mai repede în urmă pentru a scăpa de neliniștea adâncă ce-i cuprinsese.

Păsărea Shantak zbura acum mai jos și, sub stratul de nori, se ivi o câmpie cenușie și golașă, pe care străluceau, la mare depărtare, mici focuri. Începură să coboare și apărură, rând pe rând, colibe de granit și sate de piatră neagră, la ale căror ferestre luceau stins luminițe palide. Din aceste colibe și sate răzbătu până la ei șuierul strident al fluierelor și zgomotul oribil al șerpilor cu clopoței, ceea ce-i dovedi pe loc lui Carter că locuitorii Inquanokului nu se înșală în presimțirile lor geografice. Călătorii cărora li se întâmplă să audă asemenea sunete, știu că ele nu pot veni decât dinspre acest platou pustiu și înghețat, pe care oamenii normali nu-l vizitează niciodată, dinspre această regiune misterioasă și bântuită de demoni ce se numește Leng.

Forme întunecate dansau în jurul micilor focuri și Carter se întrebă curios cam despre ce soi de ființe putea fi vorba, într-adevăr, nimeni nu mai ajunsese vreodată până în Leng, iar locul acesta este cunoscut

doar fiindcă focurile și colibele sale de piatră se zăresc de departe. Acele forme săreau într-un ritm lent și înfricoșător și aveau un fel de a se răsuci și a se încovoia ce părea nesănătos și nu era deloc agreabil privirii, așa că Randolph nu mai fu mirat de ce acest oribil platou înghețat purta povara unui greu blestem, care face ca despre el să se vorbească în întreaga lume a viselor doar sub formă de aluzii și de legende neclare care stârnesc groaza. Pasărea Shantak zbura din ce în ce mai jos și, pe măsură ce se apropiau de ei, repulsia pe care i-o inspirau acei dansatori i se păru tot mai familiară, purtând chiar amprenta unei anumite intimități demonice. Prizonierul le cercetă cu atenție, încercând să-și aducă aminte unde și când ar mai fi putut întâlni asemenea creaturi.

Aveau copite în loc de picioare și păreau să aibă capetele acoperite cu un soi de peruci sau de tichii, deasupra cărora se șteau două cornițe. Nu purtau veșminte dar, în cea mai mare parte, erau acoperite cu o blană deasă. Aveau cozi minuscule și, când unele dintre acele creaturi ridicară capul spre ei, observă că aveau gurile anormal de mari. Își dădu atunci brusc seama cine erau, și înțelese că de fapt nu purtau nici peruci, nici tichii. Negustorii străni, care soseau la bordul acelor sumbre galere în Dylath-Leen pentru a-și vinde rubinele uriașe (acei negustori cu înfățișare nu tocmai omenească, sclavi ai monștruoșilor locuitori ai Lunii) făceau parte din demonica populație a Lengului. Unii dintre ei fuseseră cei care, cu mult timp în urmă, îl răpiseră pe Carter, luându-l prizonier la bordul galerei lor urât mirositoare. Îi văzuse pe semenii lor fiind mânați în cete pe cheiurile mizerabile ale cumplitei cetăți selenare, văzuse cum cei mai slabi dintre ei erau condamnați la muncă silnică, în timp ce cei mai grași erau închiși în cuști și duși pentru a satisface nevoile stăpânilor lor cu corpuri de polipi. Acum știa de unde proveneau acele creaturi atât de misterioase și se cutremură la gândul că Leng se afla probabil în legătură cu acele orori informale care populează Luna.

Pasărea Shantak își continuă drumul. Depășiră focurile, colibele de piatră și pe dansatorii despre care Randolph știa acum aproape totul, plutiră deasupra munților sterpi de granit și a sumbrei întinderi

acoperite de stânci, de gheață și de zăpadă. Se crăpa de ziuă și licărirea fosforescentă a norilor joși cedă locul crepuscularei lumini încețoșate a acestui ținut nordic, dar cumplita pasăre își continuă imperturbabil zborul, în tăcere și în frig. Din când în când, bărbatul cu privire chiorășă se adresa păsării într-un limbaj gutural, iar aceasta îi răspundea cu un fel de răs batjocoritor, asemănător cu zgomotul spargerii unui geam. Relieful începuse să se înalțe din nou și în cele din urmă ajunseră într-o regiune plată, măturată de vânt, regiune care părea să fie acoperișul unei lumi nelocuite și veștejite. Izolată în ceață, întuneric și frig, se înălța aici o singură clădire bondoacă și fără ferestre, construită din pietre neprelucrate, în jurul căreia se găsea un cerc de monoliți neciopliți aproape deloc. Ansamblul nu avea nimic omenesc în el și, amintindu-și de ceea ce povestesc vechile legende, Carter își dădu seama că ajunseseră în cel mai cumplit și mai rău famat loc din lume, în locul izolat unde se află mănăstirea preistorică locuită doar de indescrribibilul Mare Preot cu fața acoperită de o mască de mătase galbenă, cel care se închină Celorlalți Zei și lui Nyarlathotep, Haosul Târâtor.

Dezgustătoarea pasăre se lăsă pe sol și omul cu uitătură chiorășă sări din spatele ei și-l ajută pe prizonierul său să coboare. Carter se lămurise de-acum asupra intențiilor învingătorului său: era limpede faptul că negustorul cu uitătura chiorășă era o iscoadă a forțelor demonice și că se grăbea să-l predea stăpânilor săi pe acest muritor arogant, care voia să descopere cetatea necunoscută Kadath și să se închine Marilor Strămoși în castelul lor de onix. Înțelese, de asemenea, că tot acest negustor pusese la cale și prima lui răpire, la Dylath-Leen, de către sclavii ființelor de pe Lună, și că acum dorea să vadă realizându-se în sfârșit ceea ce ajutorul dat lui Randolph de către pisici împiedicase atunci să se împlinească. Urma să-și conducă victima spre un funest loc de întâlnire, unde să-l găsească pe Nyarlathotep și să-i raporteze acestuia de câtă îndrăzneală dăduse dovadă Carter, pornind în căutarea cetății necunoscute Kadath. Nu mai avea nici o șansă, pentru că Leng și pustiul înghețat ce se întinde la nord de Inquanok

sunt, fără îndoială, foarte aproape de Ceilalți Zei și trecătorile ce duc spre Kadath sunt, probabil, bine păzite.

Omul cu uitătură chiorășă era mic de statură, dar uriașa pasăre cu cap de cal veghea ca acesta să fie ascultat, așa că Randolph îl urmă supus și, trecând prin cercul de menhiri, pătrunseră printr-o poartă arcuită în interiorul mănăstirii fără ferestre. Interiorul ei era cufundat în beznă, dar demonicul negustor aprinse o lampă de argilă împodobită cu înspăimântătoare basoreliefuri și își împinse prizonierul de-a lungul a nenumărate coridoare înguste. Pe pereții acestora erau pictate, într-un stil necunoscut de arhitecții de pe Pământ, scene înfricoșătoare, mai vechi decât istoria. În ciuda nenumăratelor veșnicii care trecuseră peste ele, culorile erau încă strălucitoare, căci uscăciunea și frigul cumplitului ținut Leng fac să se conserve esența lucrurilor. Carter le întrevăzu la lumina flăcării tremurătoare și se cutremură descoperind poveștile cuprinse în ele.

Aceste fresce îi dezvăluiră întreaga istorie a Lengului. Creaturi aproape omenești, cu coarne, copite și guri imense dansau demonic prin orașele uitate. Erau scene ale unor vechi războaie, în care se vedeau locuitorii aproape umani din Leng luptând împotriva păianjenilor purpurii și puhavi din văile învecinate; scene relatând sosirea galerelor negre, venite de pe Lună, scene relatând înfrângerea populației din Leng de către ființele blasfematorii cu corpuri amorfice și acoperite de polipi ce păreau să se bălăcească, să se răsucescă și să se strecoare în afara zidurilor. Au adorat aceste fapte blasfematorii, alb-cenușii, vâscoase, ca pe niște zei, fără să se plângă vreodată atunci când îi luau pe galerele lor negre pe cei mai grași și mai frumoși masculi din ținut. Monstruoasele fiare de pe Lună își stabiliseră tabăra în largul mării, pe o insulă stâncoasă. Privind aceste fresce, Carter constată că aceasta nu era alta decât stânca izolată și fără nume pe care o văzuse în timp ce naviga spre Inquanok, acea blestemată stâncă cenușie de care marinarii se feresc și de unde se înalță în fiecare noapte urlete cumplite.

Frescele înfățișau, printre altele, marele port ce era și capitala acestor creaturi aproape umane, oraș semeț ai cărui numeroși stâlpi se

înălțau între faleză și cheiul de bazalt, oraș surprinzător prin numeroasele sale piețe încărcate cu sculpturi și templele sale pline de noblețe. Străzi mărginite de colonade și grădini vaste duceau de pe faleză și din dreptul fiecăreia din cele șase porți străjuite de sfincși până într-o vastă piață centrală. În această piață se găseau doi lei înaripați, ce vegheau la gura unei scări subterane; existau noi și noi reprezentări ale acestor doi enormi lei înaripați, trupurile lor puternice de diorit strălucind în crepusculul cenușiu al zilei sau în fosforescența norilor nocturni. Continuându-și drumul și văzând toate aceste reprezentări repetate, Carter înțelese în cele din urmă cine erau acești lei și unde se afla acea cetate care fusese stăpânită, până la sosirea galerelor negre, de acele ființe aproape umane. Fără îndoială, acea cetate primitivă nu putea fi alta decât legendara Sarkomand, ale cărei ruine au albit timp de un milion de ani înainte de nașterea primului om autentic și ai cărei lei gigantici veghează pe vecie scara ce coboară din țara viselor până la Marele Abis.

Alte picturi reproduceau piscurile cenușii și descărnate care despart Lengul de Inquanok și monstroasele păsări Shantak ce își construiesc cuiburile pe la jumătatea munților, pe bucăți de stâncă ieșite în afară. Erau de asemenea reproduse misterioasele caverne săpate în vecinătatea culmilor celor mai înalte, acele caverne pe care până și cele mai îndrăznețe păsări Shantak le ocoleau, țișând. Carter le întrezărise pe când trecuse în zbor pe deasupra lor și reținuse asemănarea lor cu cele de pe piscul Ngranek. Acum știa că această asemănare era mai mult decât întâmplătoare, pentru că picturile îi înfățișau și pe înspăimântătorii locuitori ai acelor caverne: aripile lor de lilieci, coarnele încovoiate, cozile păroase, labele hrăpărețe, trupurile cauciucate, toate acestea nu îi erau străine, se mai întâlneau deja cu aceste creaturi tăcute, acești paznici fără suflet ai Marelui Abis, de care se temeau până și Marii Strămoși și al căror stăpân nu este Nyarlathotep, ci Nodens, zeul albit de ani. Aceste ființe demonice sunt nevolnicele lighioane ale nopții, lighioane ce nu râd niciodată, pentru că nu au față și care plutesc veșnic în întuneric, între depresiunea Pnoth și trecătorile care duc spre lumea exterioară.

Negustorul cu uitătură crucișă îl îmbrânci pe Carter într-o vastă sală boltită, ai cărei pereți erau acoperiți cu basoreliefuri înfricoșătoare. În centrul acestei încăperi, se căsca deschizătura circulară a unui puț, înconjurată de altare demonice de piatră. Această criptă impregnată de o duhoare de nesuportat nu era luminată în nici un fel, iar lămpița sinistrului negustor lucea atât de slab, încât amănuntele din jur deveneau evidente doar încetul cu încetul. În partea opusă, se înălța o estradă înaltă de piatră, pe care se ajungea suind cinci trepte; acolo, pe un tron aurit, se găsea o siluetă apatică, înveșmântată în mătase galbenă împodobită cu franjuri roșii, cu fața acoperită de o mască de mătase galbenă. Omul cu uitătura crucișă schiță câteva gesturi și ființa ascunsă în întuneric îi răspunse luând în labelle sale acoperite cu mătase un flaut de fildeș, ornamentat oribil, cu care scoase pe sub masca de mătase câteva sunete respingătoare. Acest dialog continuă câteva clipe; în sunetul aceluia flaut și în miasma dulceagă ce umplea cripta exista ceva care, cu toate că aproape îl înnebunea pe Carter, îi dădea în același timp sentimentul de a asista la o scenă familiară. Acest ceva îl făcu să se gândească la înspăimântătoarea cetate scaldată într-o lumină roșie și la revoltătoarea procesiune ce îi trecuse prin fața ochilor acolo. Acest ceva îi amintea, de asemenea, de cumplitul urcuș de-a lungul peisajului lunar, înainte de venirea pisicilor care aveau să îl salveze. Știa ca acea creatură ce se afla pe estradă era, fără nici o îndoială, indescriptibilul Mare Preot, căruia legendele îi atribuie puteri demonice, dar îi era frică fie și numai să încerce să-și închipuie cine ar fi putut fi acest detestabil Mare Preot.

Mătasea brodată alunecă, descoperind una dintre labelle alb-cenușii, și Carter ghici cine era Marele Preot. În acea clipă fatală, o frică de nestăpânit îl împinse să facă un lucru pe care dacă ar fi fost lucid l-ar fi evitat: mintea îi fu întunecată de groază și nu mai există pentru el alt gând decât dorința sălbatică de a scăpa de ființa ce se afla pe tronul de aur. Știa că nu avea nici o speranță de a se descurca prin labirintul de piatră ce-l despărțea de platoul înghețat din exterior, știa că pe acel platou încă mai pândea demonica pasare Shantak dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, mintea îi era stăpânită doar de dorința sălbatică de a se

smulge din ghearele acelei monstruoziții vâscoase înveșmântate în mătase.

Omul cu uitătură piezișă așezase lampa sa barocă pe unul dintre înaltele altare de piatră ce împrejmuiau puțul și înaintase destul de mult, pentru a se adresa prin gesturi Marelui Preot. Carter, care rămăsese absolut nemișcat până atunci, se aruncă brusc asupra lui și, cu acea putere sălbatică pe care ți-o dă disperarea, îl împinse în gura căscată a puțului, în care el dispăru pe loc. Legenda spune că acest puț coboară până la infernalele bolți din Zin, la adăpostul cărora *gugii* îi vânează, înfășurați în întuneric, pe *albicioși*. Fără să mai stea pe gânduri, Carter înșfăcă lampa și se năpusti în labirintul împodobit cu fresce, luând-o la întâmplare pe unul sau altul dintre coridoare, încercând să nu se mai gândească la infecta masă cu labe inoforme care stătea undeva, în spatele lui, pe estrada de piatră și nici la modul în care alunecau sau se târau următorii lui de-a lungul acelor coridoare de piatră.

După câteva clipe, regretă graba sa nesăbuită și se gândi că ar fi fost mai bine să urmărească în sens invers frescele pe care le văzuse la venire. Acestea erau atât de confuze și de complicate, încât probabil nu l-ar fi putut ajuta totuși prea mult, însă regretă faptul că nici măcar nu încercase să o facă. Privind frescele din jurul său, își dădu seama că erau încă mai oribile decât primele, și înțelese astfel că nu se afla pe coridoarele care duceau spre exterior. Nu trecu mult și se convinse că nu era urmărit, așa că-și încetini mersul, dar de-abia își trăsesese sufletul când un nou pericol îl asaltă. Flăcăriua lămpii slăbea tot mai mult, astfel încât în scurtă vreme urma să fie scufundat într-un întuneric de smoală, lipsit de orice posibilitate de a se orienta sau de a vedea pe unde mergea.

Când lumina se stinse cu totul, continuă să înainteze pe bâjbâite prin beznă, rugându-se Marilor Strămoși să îi acorde tot ajutorul posibil. În unele momente, simțea că solul de piatră se înclina și începea să urce sau să coboare, ba o dată se poticni de o treaptă, ce părea a se găsi acolo fără nici un motiv plauzibil. Pe măsură ce înainta, aerul devenea din ce în ce mai umed și atunci când, ajuns într-un

punct de ramificare al coridoarelor sau într-un pasaj mai larg, trebuia să aleagă drumul în continuare, alegea întotdeauna pe cel cu panta cea mai lină. Cu toate acestea, constată că drumul pe care îl urma mai mult cobora. Mirosul ce venea dinspre boltă și semnele pe care le deslușea pipăind pereții și solul unsuros îl avertizară că era pe cale să se afunde încă mai adânc în interiorul nesănătosului platou Leng. Dar nimic nu-l avertiză în legătură cu ceea ce se întâmplă în cele din urmă; nimic altceva decât întâmplarea în sine și șocul aceluia haos oribil și înfricoșător, care îți taie respirația. În timp ce înainta încet, alunecând pe bâjbâite pe solul aproape plat al aceluia loc, căzu pe neașteptate într-un puț întunecos și aproape perfect vertical. Nu reuși să își dea seama cât ținu această cădere în gol, dar i se păru că se prăbușește ore în șir, cuprins de o greață delirantă și de o frenezie extatică. Își dădu seama, în cele din urmă, că se afla din nou sub norii fosforescenți ai nopții boreale care luceau trist în jurul lui. Era înconjurat de ziduri ruinate și de coloane sfărâmate; peste pardoseala de dale pe care zăcea întins, se așternuse iarba și prin crăpăturile lor dese își făcuseră loc rădăcini noduroase și tufe dese. O infinită coloană de bazalt se înălța vertical în spatele lui, având suprafața acoperită de basoreliefuri dezgustătoare și fiind străpunsă de o intrare boltită, ce dădea spre infernul scufundat în beznă din care tocmai ieșise. În fața sa se întindeau două șiruri de stâlpi, sau de fragmente de stâlpi, ce sugerau că prin acele locuri trecuse odinioară o stradă. Ținând cont de urnele și de bazinele risipite de-a lungul aceluia lung drum, Carter înțelese că era vorba despre străvechea alee a unei grădini străvechi. Departe, la capăt, stâlpii se depărtau, pentru a face loc unei vaste piețe circulare. În interiorul acestui cerc se deslușeau, sub norii palizi ai nopții, două statui imense: doi enormi lei înaripați, din diorit. Aveau o înălțime de peste douăzeci de picioare și își țineau aplecate în față capetele grotești, cu trăsăturile rămase intacte, arătându-și colții ruinelor care îi înconjurau, fără a mai impresiona pe nimeni. Carter știa perfect cine erau acești doi lei, căci legendele nu menționau decât doi. Erau paznicii de neclintit ai Marelui Abis, iar aceste ruine sumbre erau cele ale Sarkomandului, cetatea originară.

Primul lucru pe care îl făcu Carter a fost acela de a zăvori și a baricada poarta prin care ieșise, folosind blocuri de piatră și resturi adunate din jurul său. Nu avea nici un chef să se trezească pe cap cu prea-plecatul servitor al detestabilei mănăstiri din Leng, căci pe drumul pe care urma să apuce îl pândeau deja suficiente primejdii. Nu avea nici o idee despre cum s-ar fi putut întoarce de aici în regiunile locuite din lumea viselor. Nu avea rost să coboare până la grottele vampirilor, întrucât știa deja că nici aceștia nu erau mai bine informați decât el. Cei trei vampiri care îl ajutaseră să străbată cetatea *gugilor* și să ajungă cu bine în lumea exterioară nu știuseră cum să revină la Sarkomand și plănuiseră să afle traseul întrebându-l pe bătrânul negustor din Dylath-Leen. Carter se înfioră la gândul că trebuia să treacă din nou prin lumea subterană a *gugilor* și să se aventureze încă o dată în infernalul turn Koth, pe scara cu trepte ciclopice care duce la Pădurea Fermecată. Nu îndrăznea nici să pornească de unul singur de-a lungul platoului Leng, trecând prin fața mănăstirii solitare; probabil că Marele Preot avea numeroase iscoade și, oricum, ar fi trebuit să aibă de-a face cu pasărea Shantak, dacă nu și cu alte *lucruri* înainte de a ajunge la capătul călătoriei sale. Dacă ar fi reușit să găsească o corabie, ar fi putut să revină la Inquanok, ocolind stânca îngrozitoare și descărnată ce se înalță din valuri, pentru că frescele îngrozitoare din labirintul mănăstirii îi arătasera că acel loc înfricoșător se afla nu departe de cheiul de bazalt al Sarkomandului.

Era însă prea puțin probabil să găsească o corabie în acest oraș părăsit de o veșnicie și nici nu se simțea în stare să construiască o barcă. Acestea erau gândurile lui Randolph Carter când o nouă idee îi încolți în minte. La picioarele sale zăcea, asemeni unui cadavru, fabulosul Sarkomand, cu stâlpii săi negri, cu porțile sale ruinate păzite de sfincși, cu bolovanii titanici și numeroșii săi lei înaripați conturându-se în penumbra morbidă a luminoșilor nori ai nopții. Văzu atunci departe, în dreapta sa, o licărire ce nu putea să țâșnească dintr-un nor și își dădu seama că nu era singur în liniștea moartei cetăți. Această luminiscentă se înalța și cobora la voia întâmplării, aruncând tremurătoare reflexii verzui, care nu erau deloc liniștitoare.

Când se apropie de ea, furișându-se pe strada acoperită de ruine și prin locuri de trecere înguste, printre ziduri surpate, își dădu seama că era vorba de un foc de tabără, aprins în apropierea cheiului, și că numeroase forme nedeslușite se strâneau în umbre sumbre în jurul lui. Un miros funest plutea deasupra acestui spectacol. Dincolo de foc se găsea rada unsuroasă a portului, în care era o corabie mare, ancorată aproape de țărm. Carter încremeni, cuprins de groază, când văzu că era vorba de una dintre demonicele galere negre care veneau de pe Lună.

Chiar în momentul când se pregătea să se îndepărteze de acel foc detestabil, remarcă o mișcare în rândul acelor forme nedeslușite și auzi un sunet neobișnuit, dar ușor de recunoscut. Era strigătul înfricoșător al unui vampir care, într-o clipă, se transformă într-un adevărat urlet de groază. Simțindu-se la adăpost în mijlocul acelor ruine uriașe, Carter îngădui curiozității sale să o ia înaintea fricii, și se strecură spre foc, în loc să se retragă. La un moment dat, trebui să se târască asemeni unui vierme, pentru a putea traversa o stradă aflată la vedere, iar alta dată trebui să se ridice în picioare pentru a evita să facă zgomot trecând peste un morman de sfărâmături de marmură. Reuși să-și găsească, fără a fi descoperit, un ascunziș în spatele unui stâlp enorm, ascunzătoare de unde putea observa în voie scena scaldată într-o lumină verzuie. Jivinele în formă de broască râioasă și sclavii cu înfățișare aproape umană stăteau în jurul unui foc alimentat cu acele îngrozitoare ciuperci lunare, rupte în bucăți. Unii dintre sclavi puneau să se încălzească în flăcările care țâșneau în toate părțile ciudate țepușe de fier și, din când în când, înfigeau vârfurile înroșite ale acestora în trei prizonieri, legați fedeleș, care se zvârcoleau de durere la picioarele căpeteniilor. Din modul în care își agitau antenele, îți puteai da seama că fiarele cu boturi teșite venite de pe Lună se tăvăleau de plăcere urmărind acest spectacol. Adâncă a fost durerea lui Carter și cumplită oroarea sa atunci când a recunoscut urletele disperate și și-a dat brusc seama că vampirii schingiuiți nu erau alții decât cei care alcătuiseră fidelul trio care îl îndrumase și îl ajutase să iasă teafăr și sănătos din

Abis. Se despărțise de ei în Pădurea Fermecată, vampirii intenționând să ajungă la Sarkomand și la poarta patriei lor din adâncuri.

Numărul puturoaselor jivine de pe Lună care stăteau în jurul aceluiași foc verzui era considerabil, așa că Randolph înțelese că, cel puțin pentru moment, nu putea face nimic pentru a-i salva pe vechii săi aliați. Nu putea să ghicească în ce fel fuseseră capturați bieții vampiri, dar își închipuia că ororile cu înfățișare de broaște râioase îi auziseră interesându-se în Dylath-Leen de drumul spre Sarkomand, și nu voiseră să le permită să se apropie atât de mult de detesabilul platou Leng și de indescrribibilul Mare Preot. O clipă, nu știu ce să facă, dar apoi își aminti brusc că se afla foarte aproape de poarta împărăției vampirilor. În mod evident, cel mai înțelept lucru pe care l-ar fi putut face era să se furișeze spre est, până în piața unde se înălțau cei doi lei maiestuoși, și să coboare în prăpastie. Oricum, nu avea cum să întâlnească orori mai cumplite decât cele pe care le avea în fața ochilor, și era foarte posibil să dea peste vampirii gata să sară în ajutorul fraților lor, ba poate chiar capabili să extermine jivinele de pe Lună sosite la bordul acelei sumbre galere. Exista, desigur, posibilitatea ca poarta să fi fost păzită de cete de slabe lighioane ale nopții, asemeni tuturor celorlalte porți ale abisului, dar acum nu se mai teme de aceste creaturi fără chip. Aflase între timp că ele sunt legate de vampiri prin tratate solemne, iar Pickman îi încredințase parola lor.

Carter reîncepu să se târască printre ruine, încet și fără zgomot, de-a lungul zidurilor, pentru a ajunge în marea piață centrală, unde se aflau cei doi lei înaripați. Acest lucru se dovedea a fi extrem de dificil, dar fiarele de pe Lună, preocupate de mârșava lor distracție, nu auziră zgomotul pe care îl făcu Carter în două rânduri, împiedicându-se de bolovani risipiți peste tot. Ajuns, în sfârșit, la loc deschis, își alege drumul printre copacii piperniciți și vița de vie care crescuseră acolo. Giganticii lei se conturau deasupra lui, înfricoșători în luminiscenta morbidă a norilor fosforescenți ai nopții. Continuă să înainteze spre ei, plin de cutezanță, și se târî prin fața boturilor lor, știind că acolo se găsea poarta spre acel enorm univers al tenebrelor pe care îl păzesc. Fiarele de diorit, cu mutre batjocoritoare, stăteau ghemuite pe soclurile

gigantice, acoperite cu înspăimântătoare basoreliefuri. Între ele, se găsea o curte netedă ca în palmă, în centrul căreia existase odinioară un mic spațiu înconjurat de o balustradă de onix. În mijlocul acestui spațiu se căsca un puț negru și Carter își dădu curând seama că ajunsese la genunea ale cărei trepte antice și dărăpănate coboară până în abisul de coșmar.

Înfricoșătoare este amintirea acestei coborâri în întuneric, în timpul căreia, ceas după ceas, Carter se răsuci mereu, fără a vedea nimic, pe o spirală fără sfârșit de trepte abrupte și alunecoase. Atât de tocite și de înguste erau acele trepte, atât de lipicioase ajunseseră ele din cauza umezelii din interiorul Pământului, încât Carter se aștepta în fiecare clipă să alunece și să se prăbușească în gol, până în străfundurile abisului absolut. Nu știa când și cum se vor năpusti asupra lui nevolnicele jivine ale nopții, paznicii acestor genuni; nu știa nici măcar dacă acestea se ațineau într-adevăr la pândă prin acele locuri, încă de la începutul lumii. Totul în jurul său era impregnat de duhoarea abisurilor demonice și simți că aerul acestor neliniștitoare adâncuri nu era făcut pentru oameni. În curând, cuprins de toropeală și somnoros, continuă să înainteze mai mult automat decât pentru că ar fi vrut să o facă, așa că nu își dădu seama ce se întâmpla cu el atunci când încetă cu totul să mai înainteze, pentru că ceva îl înhățase ușurel pe la spate. Se simți doar purtat într-un zbor foarte rapid și doar o pișcătură răuvoitoare îi dădu de veste că slabele lighioane ale nopții își îndepliniseră misiunea..

Când realiză faptul că picase în ghearele umede și reci ale acestor păsări fără chip, Carter își aminti parola vampirilor și o urlă cât putu de tare în vârtejul și în învâlmășeala zborului. Deși se spune că slabele lighioane ale nopții sunt complet lipsite de rațiune, efectul parolei fu imediat: pișcăturile încetară pe loc și creaturile se grăbiră să-i asigure prizonierului lor o poziție cât mai confortabilă. Astfel încurajat, Carter îndrăzni să dea câteva explicații, relatând despre capturarea și torturarea celor trei vampiri de către jivinele de pe Lună, invocând necesitatea de a alcătui o armată pentru a le sări în ajutor. Chiar dacă nu i se adresa în nici un fel, slabele lighioane ale nopții părură să

înțeleagă spusele sale și o dovediră pe loc, zburând cu și mai mare grabă și încă mai hotărâte. Întunericul dens făcu loc pe neașteptate crepusculului cenușiu din regiunea interioară și în fața ochilor lor apărură una din acele câmpii plate și sterpe pe care le place vampirilor să se statornicească. Prezența lor se făcea simțită printr-un mare număr de pietre de mormânt, risipite peste tot, și prin mormane de oase. În clipa când Carter scoase strigătul de alarmă, o mulțime de vizuine se goliră de proprietarii lor cu trupuri zvelte, a căror formă seamănă cu cea a unui câine. Slabele lighioane ale nopții coborâră în zbor planat, își așezară pe sol pasagerul și apoi se traseră puțin mai la o parte, grupându-se într-un semicerc, în timp ce vampirii ieșeau în întâmpinarea noului venit.

Carter împărtăși groteștii adunări mesajul său, scurt și precis. Patru vampiri se risipiră de îndată prin vizuini, pentru a difuza știrea și a reuni trupele necesare operațiunii de salvare. După o lungă așteptare, apărură un vampir cu oarecare importanță, care se adresă nevolnicilor lighioane ale nopții prin semne care avură ca efect de a face să dispară în noapte pe două dintre acestea. Din acel moment, noi și noi întăriri începură să sosească, îngroșând ceata nevolnicilor lighioane ale nopții, până ce în cele din urmă tot solul mâlos fu acoperit cu ele. Între timp, alți vampiri ieșiseră din vizuini, târându-se unul câte unul, strigând agitați și aranjându-se într-o formație de luptă, nu departe de locul unde erau adunate nevolnicile lighioane ale nopții. La un moment dat, apărură și acel vampir mândru și influent ce fusese odinioară artistul Richard Pickman din Boston, căruia Carter îi relată detaliat tot ce se întâmplase. Fostul Pickman se simți fericit să-și revadă vechiul prieten și păru foarte impresionat de cele auzite. Îndepărtându-se puțin de armata din ce în ce mai numeroasă, începu să se întrețină cu celelalte căpetenii.

În cele din urmă, după ce trecură în revistă trupele, căpeteniile reunite începură să strige la unison, împărțind ordine mulțimii de vampiri și de nevolnice lighioane ale nopții. Un consistent detașament de păsări cu coarne dispărură pe loc, în timp ce altele, grupate două câte două, îngenuncheate și cu labele din față întinse, așteptau ca vampirii

să se apropie de ele, unul câte unul. Atunci când un vampir ajungea în dreptul cuplului de nevolnice lighioane ale nopții care îi era distribuit, se urca în spatele lor și dispăreau cu toții în noapte. Nu trecu mult și întreaga trupă porni la atac, rămânând doar Carter, Pickman, celelalte căpetenii și câteva cupluri de nevolnice lighioane ale nopții. Pickman îi lămuri că nevolnicele lighioane ale nopții constituiau avangarda vampirilor și că acum întreaga armată se îndrepta spre Sarkomand, pentru a hotărî soarta jivinelor de pe Lună. Carter și celelalte căpetenii se apropiară atunci de nevolnicele lighioane ale nopții care îi așteptau și labe umede și lunecoase îi cocoțară în spatele lor. Câteva clipe mai târziu, se roteau cu toții, purtați de vânt prin noapte, urcând, urcând, urcând la nesfârșit, până la poarta străjuită de leii înaripați, până la ruinele spectrale ale anticei cetăți Sarkomand.

Când, ajuns la capătul călătoriei, Carter revăzu lumina morbidă a cerului nocturn al Sarkomandului, avu curajul să contemple marea piață centrală, năpădită de trupele de vampiri și de nevolnice lighioane ale nopții. Fără îndoială că ziua era pe aproape, dar înfricoșătoarea armată părea a fi atât de puternică, încât nu avea nevoie să îi ia prin surprindere pe dușmani. Flacăra verzuie licărea încă slab în apropierea cheiului, dar cum nu se mai auzeau strigătele vampirilor, se părea că torturarea prizonierilor încetase pentru moment. Indicând fără zgomot direcția de atac atât lighioanelor care îi purtau în spate, cât și avangardei care îi precedase, vampirii se înălțară în coloane și, rotindu-se în zbor pe deasupra ruinelor dezolante, se năpustiră asupra focului diabolic. Carter se găsea acum alături de Pickman, în primele rânduri ale vampirilor și, apropiindu-se de oribilul foc de tabără, constată că jivinele de pe Lună fuseseră luate complet pe neașteptate. Cei trei prizonieri, legați fedeleș și căzuți în nesimțire, zăceau în apropierea focului, în timp ce sclavii cu înfățișare aproape umană dormeau și până și santinelele dezertaseră de la datorie, considerând, de bună seamă, că rolul lor în acea împărăție pustie era cu totul inutil.

Atacul nevolnicilor lighioane ale nopții și al vampirilor, care le călăreau căzu ca un trăsnet asupra lor. Fiecare dintre fapăturile alb-

cenușii, cu aspect de broască râioasă, și fiecare dintre sclavii cu înfățișare aproape omenească au fost înhățați fără veste de câte un grup de nevolnice lighioane ale nopții, înainte de a se auzi un singur zgomot. Jivinele de pe Lună nu aveau, desigur, voce, dar nici chiar sclavii nu avură șansa de a scoate vreun sunet înainte ca labelle cauciucate să-i reducă la tăcere. Monștrii gelatinoși se zbăteau cumplit atunci când erau înșfăcați de sardonicele nevolnice lighioane ale nopții, dar nu puteau face nimic împotriva forței acestor gheare prehensile. Dacă o jivină de pe Lună se zbătea prea violent, o nevolnică lighioană a nopții îi apuca tentaculele fremătătoare și începea să tragă de ele, ceea ce aparent îi producea o suferință atât de mare, încât victima înceta imediat să mai opună rezistență. Carter se așteptase să asiste la un măcel cumplit, dar planurile vampirilor erau mult mai subtile. Dădură anumite ordine nevolnicelor lighioane ale nopții care îi țineau pe prizonieri, și în scurt timp nefericitele creaturi de pe Lună fură transportate pe tăcute în Marele Abis, pentru a fi distribuite în mod egal *dholilor*, *gugilor*, *albicioșilor* și celorlaltor locuitori ai nopții, ale căror metode de a consuma hrana nu sunt deloc nedureroase pentru victimele pe care și le-au ales. Între timp, cei trei vampiri legați fedeleș fuseseră eliberați de către semenii lor, în timp ce diverse grupuri scotoceau împrejurimile, în căutarea jivinelor de pe Lună care eventual ar fi reușit să se ascundă și să încerce să se furișeze la bordul negrei galere puturoase ancorate la chei. Victoria era fără îndoială deplină, căci învingătorii nu descoperiră nici un semn de viață. Preocupat să-și asigure un mijloc de a ajunge și în alte locuri din lumea viselor, Carter îi rugă să nu scufunde pe loc corabia, dorință ce îi fu îndeplinită, în semn de recunoștință pentru modul în care se îngrijise de soarta celor trei prizonieri. Pe corabie găsiră însă câteva obiecte și câteva podoabe deosebit de stranii, dintre care unele fură imediat aruncate în mare de către Carter.

Nevolnicele lighioane ale nopții și vampirii formau acum două grupuri separate, iar aceștia din urmă îi descoseau pe cei trei camarazi ai lor în legătură cu ce li se întâmplase. Aflară astfel că cei trei vampiri urmaseră direcția indicată de Carter, de la Pădurea Fermecată la

Dylath-Leen, trecând prin Nir și peste râul Skai. Furaseră dintr-o fermă izolată veșminte omenești și imitaseră cât putuseră de bine ținuta și mersul oamenilor. Atât fețele lor, cât și manierele lor groțești suscitaseră numeroase comentarii în tavernele din Dylath-Leen, dar se încapățânară să stăruie în a întreba despre drumul spre Sarkomand, până ce dădură de un bătrân călător ce fusese în stare să li-l arate. Acesta le spusese că doar o anumită corabie, care mergea spre Lelag-Leng, îi putea duce unde doreau, așa că se pregătiseră să o aștepte, răbdători.

Fără îndoială însă, spionii diabolici raportaseră intențiile lor, căci curând apăruse în port o galera neagră, la bordul căreia se aflau niște negustori de rubine, cu gura mare, care îi invitaseră pe vampiri să ciocnească un păhărel într-o tavernă. Vinul ce li se servise fusese turnat din sticle ciudate, cioplite din rubine mari. După ce îl băuseră, vampirii se treziseră direct pe galera neagră, luați prizonieri, la fel cum pățise odinioară și Carter. De data aceasta însă, vâslașii nevăzuți nu îndreptară galera spre Lună, ci spre antica Sarkomand. Intenția lor era, fără îndoială, aceea de a-i preda Marelui Preot. Se opriseră, de aceea, în dreptul acelei stânci descărnate din Marea Nordului pe care marinarii din Inquanok o ocolesc cu grijă și acolo vampirii dăduseră pentru prima oară cu ochii de stăpânii roșii ai galerei. În ciuda propriei lor urâțenii, fură înnebuniți de imaginea unei asemenea culmi a monstruoșității și îngrețoșați de duhoarea de nesuportat. În acele locuri, vampirii fură martorii josnicelor distracții ale garnizoanei de jivine cu trup de broască râioasă - distracții ce sunt la originea acelor urlate nocturne care îi îngrozesc pe oameni. Acostaseră apoi în dreptul ruinelor cetății Sarkomand, unde începuseră să fie torturați. Sosirea salvatorilor lor le întrerupsese chinurile.

Terminându-și povestirea, cei trei supraviețuitori trecură la planuri de viitor, sugerând un raid pe stânca descărnată și exterminarea întregii garnizoane de jivine cu trup de broască râioasă. Nevolnicele lighioane ale nopții n-au fost totuși de acord cu această propunere, întrucât perspectiva de a zbura pe deasupra apei nu le surâdea deloc. Cea mai mare parte a Vampirilor erau de acord cu acest plan, dar erau

incapabili să îl realizeze fără ajutorul nevolnicilor lighioane ale nopții. În legătură cu acest aspect, văzând că vampirii nu erau în stare să se folosească de galeră, Carter le propuse să-i învețe să folosească imensele vâsle. Propunerea sa fu acceptată cu entuziasm. Lumina cenușie a zilei în învăluia în prezent și, sub un cer boreal de plumb, un detașament de vampiri pătrunse în nava respingătoare și se așeză pe băncile vâsleșilor. Carter descoperi că erau destul de talentați pentru acest rol și, înainte de căderea nopții, îndrăzni să-i pună să exerseze câteva scurte ieșiri în afara portului, pentru a câștiga experiență. Însă de-abia trei zile mai târziu consideră posibil să se încumete să întreprindă călătoria. Atunci, grupul de vâsleși se instalează în cală, în timp ce Pickman și celelalte căpetenii se adunară pe punte și discutară metodele de învăluire și de atac.

Urletele ce se înălțau dinspre stâncă se auziră încă din prima noapte. Sunetul lor tulbură întregul echipaj al galerei, dar cel mai tare tremurau cei trei supraviețuitori, care aflaseră pe propria piele în cel fel sunt smulse astfel de urlete. Se aprecie că un atac pe timpul nopții nu ar fi fost oportun, așa că galera așteptă, oprită sub norii fosforescenți, umbra mult mai prielnică a zilei cenușii. Când se luminează de ziuă și urletele încetară, vâsleșii își reluară locurile, nevolnicile lighioane ale nopții se puseră la adăpost sub punte și galera se apropie tot mai mult de stânca descărnată, ale cărei piscuri de granit se avântau fantastice spre cerul trist și cenușiu. Versanții erau deosebit de abrupti, dar ici și colo, pe colțurile de stâncă, se puteau zări pereții pântecoși ai unor ciudate locuințe fără ferestre. Se puteau vedea, de asemenea, parapetele ce îngrădeau drumurile în pantă. Nici o ambarcațiune manevrată de oameni nu se apropiase vreodată de aceste locuri, sau în orice caz cei care au făcut-o, nu s-au mai întors niciodată. Eliberați de sub imperiul fricii, Carter și vampirii continuară să înainteze fără șovăire și, ocolind versantul estic, ajunseră în dreptul cheiurilor despre care cei trei supraviețuitori spuneau că s-ar afla în partea de sud, în interiorul unui port adăpostit de prelungirile abrupte ale stâncii.

Aceste prelungiri, adevărate peninsule, erau atât de apropiate, încât două corăbii nu ar fi putut trece simultan printre ele. Cum nu se zărea nici o santinelă, galera înaintă cu îndrăzneală pe acest soi de canal și pătrunse în portul cu apă stătută și clocită, cu toate că în interiorul său era o activitate febrilă: de-a lungul unui chei de piatră respingător, erau ancorate mai multe corăbii, iar pe malul apei, un mare număr de sclavi cu înfățișare aproape umană cărau cuști sau lăzi sau conduceau niște fabuloase arătări dezgustătoare spre căruțele greoaie. Suspendat deasupra cheiului, atârna un orășel agățat de peretele vertical, de la care pornea un drum în spirală, ce șerpuia cât cuprindeai cu ochii, până la colțurile de stâncă. Nimeni n-ar fi putut spune ce zăcea în interiorul acestui miraculos pisc de granit, dar ceea ce se zărea din afară nu era în nici un fel încurajator.

CONCLUZIE

Mulțimea adunată pe chei se însufleți la vederea galerei negre care intra în port: cei care aveau ochi o priveau cu atenție, cei care nu aveau își frământau tentaculele roz, în așteptare. Desigur, nu își dăduseră încă seama că sumbra corabie încăpuse pe mâini străine, pentru că vampirii semănau mult cu sclavii cu coarne și copite, iar nevolnicele lighioane ale nopții erau ascunse sub punte, în cală. Căpeteniile stabiliseră planul: urma ca nevolnicele lighioane ale nopții să fie debarcate de îndată ce vor atinge cheiul și să-și lase să se dezlănțuie instinctele ce le țineau loc de judecată, în timp ce galera urma să se îndepărteze imediat de țărm. Părăsite pe țărm, păsările cu coarne urmau să înhațe tot ce vor găsi viu acolo și apoi, fără să reflecteze și lăsându-se mânate de instinct, urmau să-și ia zborul în grabă spre Abis, uitând de teama lor de apă, și se vor întoarce la cuiburile lor. Întreaga lor pradă putea să fie astfel transportată în cursul acelei nopți, șansele prizonierilor de a scăpa cu viață fiind minime.

Vampirul Pickman coborî sub punte și transmise cât putu mai simplu ordinele sale nevolnicelor lighioane ale nopții, în timp ce corabia se apropia de cheiul neliniștitor și urât mirositor. Din nou se produse agitație pe chei și Carter își dădu seama că manevrele galerei începuseră să trezească suspiciuni. În mod evident, omul de la cârmă nu se îndrepta spre docul obișnuit și santinelele remarcaseră, probabil, diferența dintre hidoșii sclavi cu înfățișare aproape umană și vampirii care le luaseră locul. Probabil că se dăduse alarma, pentru că aproape imediat o hoardă de mefitice jivine lunare începu să se reverse pe micile uși negre ale caselor fără ferestre și să coboare în grabă pe drumul în zigzag care venea din dreapta. O ploaie de sulite neobișnuite se abătu asupra galerei, în momentul în care prova acesteia se izbi de chei, ucigând doi vampiri și rănind ușor pe un al treilea, dar în aceeași clipă tambuchiul se deschise larg și eliberă un negru nor învolburat de nevolnice jivine ale nopții, ce tăbărâră asupra orașului ca un stol de gigantici lilioci cu coarne.

Gelatinoasele jivine de pe Lună își procuraseră un berbec, cu care încercau acum să împingă corabia de la țărm, dar renunțară la această tentativă atunci când nevolnicele jivine ale nopții se abătură asupra lor. Era un spectacol înspăimântător să vezi funcționând cleștii mlădioși ai acestor fiare fără față și era cutremurător să contempli norul lor dens desfășurându-se deasupra orașului și survolând drumul șerpuitor pentru a ajunge pe colții de sus ai stâncii. Uneori, câte un grup de asemenea păsări dădea drumul, involuntar, unui prizonier cu aspect de broască râioasă și era jalnic să vezi cum victima exploda în mii de bucăți, turtindu-se de sol. Când și ultima nevolnică lighioană a nopții părăsi bordul vasului, căpeteniile vampirilor dădură ordinul de a bate în retragere și vâslaşii împinseră ușor galera printre cenușiile peninsule, în afara portului, în timp ce orașul era încă prins în vâlmășagul bătaliei și al izbândeii. Vampirul Pickman aprecia că nevolnicelor lighioane ale nopții le erau necesare câteva ceasuri pentru ca spiritele lor rudimentare să reușească să-și depășească teama de a zbura deasupra mării. Opri corabia cam la o milă de stânca descărnată, pentru a o ține sub observație și a se îngriji de răniți. Veni noaptea și

crepusculul cenușiu făcu loc morbidei fosforescențe a norilor, în timp ce căpeteniile vampirilor supravegheau piscurile descărnate, pentru a surprinde momentul în care nevolnicele lighioane ale nopții urmau să își ia zborul. Dimineața, se zări un punct negru, zburând timid deasupra piscului celui mai înalt, iar acest punct se transformă curând după aceea în cârd. Cârdul păru să se micșoreze chiar înainte de venirea zorilor și dispăru cu totul în zare, spre nord-est, un sfert de oră mai târziu. Acest cârd păru să lase să cadă ceva în mare o dată sau de două ori, dar Carter nu se neliniști, pentru că observase că jivinele de pe Lună nu puteau înota. La sfârșit, atunci când vampirii fură siguri că toate nevolnicele lighioane ale nopții au plecat cu poverile lor osândite spre Sarkomand și de acolo spre Marele Abis, galera reveni în port, trecând printre cele două peninsule, și hidoasa armată a vampirilor puse piciorul pe pământ, răspândindu-se plină de curiozitate pe piscul descărnat ale cărui turnuri, aripi și fortărețe erau cioplite direct în stâncă.

Aceste cripte diavolești, lipsite de ferestre, ascundeau taine înfricoșătoare, iar distracțiile întrerupte ale jivinelor de pe Lună lăsaseră numeroase urme. Se putea constata că fiecare dintre aceste distracții fusese întreruptă într-un stadiu diferit. Carter ceru să fie transportate la exterior niște *Lucruri* ce păreau să mai aibă încă viață în ele, dar ieși în grabă din cripte atunci când dădu peste alte *Lucruri* despre care nu putea spune nimic. Mobilierul principal al acestor locuințe puturoase consta din taburete și bănci cioplite din lemnul copacilor de pe Lună, împodobite cu numeroase desene dezgustătoare și înspăimântătoare. Se găseau acolo numeroase arme, ustensile și podoabe, printre care mari idoli de rubin masiv, reprezentând ființe bizare, pe care nu le află pe Pământ. Acestea din urmă, în ciuda materialului prețios, nu îți trezeau dorința de a le înhăța și nici nu te lăsau să le privești prea mult. Carter avu grijă să facă bucăți cinci dintre ele. Adună țepușele și sulitele și, cu încuviințarea lui Pickman, le împărți vampirilor. Astfel de arme erau un lucru nou pentru aceste ființe mlădioase semănând cu niște câini, dar îndemânarea lor

înnăscută îi ajută să le mânuiască cu iscusință doar după câteva încercări.

În partea dinspre vârf a stâncii, se găseau mai multe temple decât locuințe și în nenumăratele încăperi tănuite descoperiră altare sculptate, sanctuare și bazine de sacrificiu destinate cultului *Lucrurilor* sau al unor ființe încă mai monstruoase decât zeii sălbatici ce domnesc peste Kadath. Un pasaj subteran, îngust și întunecos, se deschidea la temelia unui vast templu și Carter pătrunse, înarmat cu o torță, până foarte adânc în interiorul stâncii, ieșind în cele din urmă într-un imens amfiteatru neluminat, cu plafonul în formă de dom. Bolta acestui amfiteatru era acoperită cu sculpturi demonice, iar în centrul său se căsca un puț întunecos și fără fund, similar celui din terifianta mânăstire Leng în care tronează, singuratic, indescriptibilul Mare Preot. Lui Carter i se păru că deslușește în umbră, pe peretele de deasupra puțului diavolesc, o poartă de bronz, cizelată într-un mod bizar. O spaimă inexplicabilă îl opri nu numai să o deschidă, ci chiar și numai să se apropie de ea. Se întoarse în grabă, pentru a-i regăsi pe înfricoșătorii săi aliați, care se împrăștiaseră în dezordine, cu o nepăsare care îl scotea din fire. Vampirii remarcaseră modul în care se desfăta seră până atunci bestiile lunare și se grăbeau să continue acea petrecere în felul lor. Descoperiseră, de asemenea, un butoi cu vin de pe Lună și începură să-l rostogolească spre chei, cu scopul declarat de a-l folosi ulterior în tratativele lor diplomatice, deși cei trei supraviețuitori, care țineau bine minte efectul produs asupra lor de acest vin la Dylath-Leen, îi avertizaseră și îi sfătuiseră să nu se atingă de el. Într-una din pivnițele din apropierea cheiului se afla un stoc important de rubine, în stare brută sau șlefuite, aduse din minele de pe Lună, dar când vampirii își dădură seama că nu se puteau mânca, nu le mai acordară nici o atenție. Nici Carter nu fu ispitit de ele, pentru că știa prea multe despre cei ce le extrăseseră din mine.

Deodată, se auziră strigătele puternice și agitate ale santinelilor și mârșavii jefuitori își abandonară prada, ațintindu-și privirile spre mare și adunându-se în rânduri compacte pe chei. O altă galeră neagră se strecura cu repeziciune prin îngusta trecere dintre peninsulele

cenușii și în câteva clipe urma ca ființele cu înfățișare aproape omenească de pe punte să-și dea seama de invazie și să dea alarma în rândul monstruoaselor jivine ascunse în cală. Din fericire, vampirii mai aveau încă asupra lor țepușele și sulitele pe care li le dăduse Carter. În acel moment, la bordul galerei se produse o agitație bruscă, ce arăta că echipajul descoperise schimbarea intervenită pe insulă, iar faptul că imediat după aceea corabia se oprise dovedea că se remarcase și superioritatea numerică a dușmanului. După o clipă de ezitare, vampirii își dădură seama că încleștarea nu putea fi evitată. Corabia întunecată urma fie să plece după întăriri, fie să încerce să-și debarce echipajul undeva pe insulă, așa că o patrulă de cercetași urcă imediat în vârful stâncii, pentru a supraveghea mișcările inamicului.

După câteva minute, un vampir reveni, cu răsuflarea tăiată, pentru a da de veste că jivinele de pe Lună și sclavii lor erau pe cale să debarce pe malul abrupt dinspre est al insulei, și să înceapă să se cațere pe poteci ascunse și pe colțuri de stâncă pe care doar caprele negre îndrăznesc să se aventureze. În aceeași clipă, galera neagră se întrezări pentru o clipă la celălalt capăt al înguste treceri spre port și la scurt timp după aceea, un al doilea mesager coborî, cu răsuflarea tăiată, pentru a anunța că un al doilea grup debarcase pe cealaltă peninsulă. Cele două grupuri erau cu mult mai numeroase decât ar fi lăsat să se bănuiască dimensiunea galerei. Aceasta din urmă, mânăta de un singur rând de vâslași, se strecură curând printre peninsule și se opri în portul fetid, având parcă intenția de a supraveghea bătălia care urma să se declanșeze dintr-o clipă în alta.

Carter și Pickman îi împărțiseră pe vampiri în trei formații de luptă: două pentru a porni în întâmpinarea dușmanului și una pentru a păzi orașul. Primele două coloane escaladară imediat stânca, înaintând fiecare în direcția ordonată, în timp ce a treia fu împărțită, la rândul său, într-o subunitate terestră și una marină. Unitatea marină, comandată de către Carter, urcă la bordul galerei ancorate în port și vâsli spre corabia inamică. Aceasta din urmă bătu în retragere, angajându-se în trecerea care o scoase din nou în largul mării. Carter

nu porni în urmărirea ei, apreciind că armata sa era în prezent mult mai necesară pentru apărarea orașului.

În acest timp, înspăimântătorul detașament alcătuit din jivinele de pe Lună și sclavii lor cu înfățișare aproape omenească ajunsese în vârful stâncii de pe peninsulă și se profila amenințător pe cenușiul cer crepuscular. Fluierile subțiri, cu sunet diavolesc, ale invadatorilor începură să țiuie și aspectul general al acestei procesiuni hibride și pe jumătate amorse producea greață, la fel ca și miasma pe care o emanau acele orori de pe Lună în formă de broască râioasă. Cele două armate de vampiri ieșiră atunci la vedere și se încadrară de asemenea în peisaj. Sulițele începură să zboare dintr-o parte în alta, urletele vampirilor și țipetele bestiale ale ființelor aproape umane adăugându-se treptat demonicei muzici de flaut, într-un vălmășag de nedescris și într-o cacofonie infernală. Trupuri se prăbușeau din când în când de pe crestele înguste ale peninsulelor, fie în exterior, spre mare, fie în interior, spre port. În acest din urmă caz, erau pe dată înghițite de ființe submarine ce bântuiau pe acolo, a căror prezență nu era indicată decât de bulele enorme pe care le emiteau.

Timp de o jumătate de oră, bătălia făcu ravagii, până când, în cele din urmă, năvălitorii fură făcuți una cu pământul. Totuși, vampirii se mai găseau încă în dificultate pe faleza dinspre est și se retrăgeau încet în interiorul peninsulei, cățărându-se pe stâncă. Pickman trimise rapid în acest punct întăriri din rândul armatei care păzea orașul și ajutorul lor se dovedi eficace în ultima parte a bătăliei. Când luptele luară sfârșit în partea de vest, vampirii se grăbiră să intervină în sprijinul semenilor lor aflați la ananghie și, răsturnând raportul de forțe, îi împinseră pe atacatori înapoi pe crestele înguste. Toți sclavii cu înfățișare aproape umană fuseseră uciși, dar ultimele orori în formă de broască râioasă luptau cu disperarea morții, strângând în labele lor puternice și dezgustătoare marile sulițe. Dar acum nu mai exista practic posibilitatea de a arunca sulițele sau țepușele, iar lupta devenise o încheștare corp la corp, astfel că doar foarte puțini dintre sulițași își mai puteau folosi armele pe aceste creste înguste.

Numărul celor ce erau aruncați în apă în furia luptei deveni considerabil. Cei care cădeau în apele portului aveau parte de o moarte cumplită, sfârșind în colții invizibili ai monștrilor din adâncuri, dar cei ce cădeau în mare puteau să înoate până la faleză și să se cațere din nou pe stânci. Galera inamică dădea târcoale prin preajmă, și astfel reuși să salveze mai multe jivine de pe Lună. Cu excepția locurilor unde debarcaseră jivinele de pe Lună, falezele erau inaccesibile, așa că nici unul dintre vampirii care reușiseră să iasă din mare și să se cațere pe stânci nu mai putu să ajungă înapoi în dispozitivul de luptă al camarazilor săi. Unii dintre ei fură uciși de țepușele aruncate de la bordul galerei dușmane sau de jivinele lunare ce se găseau deasupra lor, dar destui supraviețuiră totuși și fură în cele din urmă salvați. Atunci când armatele terestre păzură a fi stăpâne pe situație, galera condusă de Carter străbătu canalul dintre cele două peninsule și porni departe în larg, în urmărirea corăbiei inamice, până când, seara, căpeteniile vampirilor se convinseră că insula era din nou în întregime eliberată. Între timp, galera dușmană dispăruse și se luă hotărârea de a abandona demonica insulă descărnată, înainte ca cine știe ce altă hoardă de orori de pe Lună să se strângă și să fie trimisă împotriva vampirilor. La căderea serii, Carter și Pickman îi adunară laolaltă pe toți vampirii și îi numărară cu atenție. Constatară că mai mult de un sfert dintre ei pieriseră în luptele din timpul zilei. Răniții fură puși pe tărgi și îmbarcați. Pickman se împotriviște întotdeauna străvechiului obicei al vampirilor de a-și ucide și mânca răniții. Trupele intacte fură distribuite la rame și în alte locuri în care se puteau dovedi utile. Galera ridică ancora sub norii fosforescenți ai nopții și Carter nu simți nici un regret că părăseau această insulă a secretelor demonice. Amfiteatrul boltit și neluminat, puțul fără fund, respingătoarea poartă de bronz, îi reveneau fără încetare în minte. Venirea zorilor găsi corabia lor în dreptul ruinatului chei de bazalt din Sarkomand. Câteva santinele din rândul nevolnicelor lighioane ale nopții pândeau încă, asemeni unor burlane negre cu coarne, stând chircite pe coloanele sfărâmate și pe sfincșii surpați ai acestei înfricoșătoare cetăți care a viețuit și și-a găsit sfârșitul înainte de era oamenilor. Vampirii își

stabiliră tabăra printre zidurile năruite ale Sarkomandului și expediară un curier care urma să aducă un număr suficient de nevolnice lighioane ale nopții pentru a-i transporta pe toți. Pickman și celelalte căpetenii își manifestară față de Carter imensa gratitudine pentru sprijinul acordat. Carter constată că planul său începea să prindă contur și că putea recurge acum la sprijinul înfricoșătorilor săi aliați, nu numai pentru a putea părăsi acea regiune a lumii viselor, dar chiar și pentru a-și duce până la capăt cercetările în legătură cu zeii care domnesc peste Kadath, cetatea necunoscută, și pentru a descoperi acel miraculos oraș al soarelui apune, care se ascundea într-un mod atât de straniu din fața somnului său. Își expuse planurile în fața căpeteniilor vampirilor, detaliind tot ce știa despre nemărginirea fără de viață în inima căreia se înalță Kadath, despre monstruoasele păsări Shantak și despre cei doi munți sculptați în formă de capete care o veghează. Vorbi despre frica pe care o inspiră vampirii păsărilor Shantak și le dezvălui faptul că uriașele păsări cu cap de cal se retrag urlând din fața Vizuinelor sumbre ce se cascadează în versantul cenușiu care separă regiunea Inquanok de detestabilul Leng. Le vorbi, de asemenea, despre ce aflase din frescele mănăstirii fără ferestre, în care domnește indescrribibilul Mare Preot, în legătură cu nevolnicele lighioane ale nopții de care se tem Marii Strămoși, și a căror căpetenie nu este Nyarlathotep, Haosul Târâtor, ci străvechiul Nodens, cel albit de ani, Seniorul Marelui Abis.

Carter împărtăși toate acestea vampirilor, iar apoi le spuse ce aștepta în continuare de la ei, pretenții pe care nu le considera deloc extravagante, date fiind serviciile pe care le făcuse recent acestor ființe cauciucate și elastice, asemănătoare unor câini. Le spuse că dorința sa cea mai arzătoare era să i se pună la dispoziție un număr suficient de nevolnice lighioane ale nopții pentru a fi transportat în deplină siguranță dincolo de împărăția păsărilor Shantak și de munții ciopliți, până la nemărginirea fără de viață, atât de departe încât nici un om să nu fi ajuns acolo vreodată sau, în orice caz, să nu se fi întors viu de acolo. Voia să ajungă la castelul de onix din inima nemărginirii fără de viață, castel ce domină Kadath, cetatea necunoscută, pentru a-i

implora pe Marii Strămoși să-i îngăduie să pătrundă în miraculosul oraș al soarelui apune, lucru pe care i-l refuzaseră odinioară. Era convins că nevolnicele lighioane ale nopții ar fi putut să-l transporte fără dificultăți până acolo, zburând foarte sus, deasupra primejdiilor din pustiul înghețat, și deasupra formelor hidoase cu două capete, sculptate pe întreaga suprafață a muntelui, santinele veghind veșnic în crepusculul cenușiu. Creaturile cu coarne și fără chip nu ar fi avut de înfruntat nici un pericol pe Pământ, pentru că înșiși Marii Strămoși se tem de ele. Chiar dacă s-ar fi ivit un obstacol neașteptat din partea Celorlalti Zei care, după cum se spune, supraveghează acțiunile măruntelor zeități terestre, nevolnicele lighioane ale nopții tot nu aveau de ce să se teamă, pentru că cei din infernul exterior sunt absolut indiferenți față de aceste păsări atât de tăcute și de primejdioase al căror stăpân nu este Nyarlathotep ci, exclusiv, atotputernicul și străvechiul Nodens.

O trupă de zece sau douăsprezece lighioane ale nopții ar fi fost cu siguranță suficientă pentru a ține la distanță gloata de păsări Shantak, dar poate că ar fi fost preferabil ca și câțiva vampiri să ia parte la expediție, căci fiind aliați de atâta vreme cu lighioanele, le cunoșteau obiceiurile mai bine decât oamenii. Grupul expediționar ar fi urmat, după părerea lui Carter, să-l depună într-un loc prielnic, dincolo de zidurile care probabil înconjurau acea cetate de onix, iar apoi să aștepte, ascuns în umbră, întoarcerea sa sau un mesaj de la el, în timp ce Randolph urma să se aventureze în castel pentru a-i implora pe zeii Pământului. Le-ar fi fost recunoscător dacă unii dintre vampiri s-ar fi încumeta să meargă cu el până în sala tronului Marilor Strămoși, pentru că prezența lor putea da mai multă greutate rugămintelor sale. Nu insistă, totuși, prea mult asupra acestui punct, căci ceea ce dorea de fapt era să fie transportat, dus și întors, până la castelul ce domină Kadath, cetatea necunoscută. Călătoria finală urma să aibă drept scop fie miraculoasa cetate a soarelui apune, dacă zeii hotărâu să-i îndeplinească rugămintea, fie întoarcerea pe Pământ trecând prin Poarta Somnului Profund care se află la liziera Pădurii Fermecate, dacă rugămintea sa nu dădea roade.

Vampirii ascultară cu mare atenție discursul lui Carter și curând cerul se acoperi de un nor de nevolnice lighioane ale nopții, pe care curierul fusese trimis să le aducă. Ororile înaripate se așezară în semicerc în jurul armatei de vampiri, așteptând respectuoase ca șefii lor cu trup de câine să dezbată cererea călătorului terestru. Vampirul Pickman discută grav cu celelalte căpetenii și, la sfârșit, îi oferii lui Carter mai mult decât îndrăznise să spere. Pentru că Randolph Carter îi ajutase în lupta lor împotriva jivinelor de pe Lună, ei hotărâseră să îl ajute la rândul lor în îndrăzneța sa călătorie, până în împărăția din care nimeni nu s-a întors vreodată; hotărâseră să nu se limiteze la a-i împrumuta câteva nevolnice lighioane ale nopții, aliații lor, ci întreaga armată pe care o aveau atunci la dispoziție, inclusiv bătrânii luptători vampiri și nevolnicele lighioane ale nopții ce continuau să sosească. Urmasă să lase în urmă doar o mică garnizoană, care să asigure paza galerei capturate ca și a celorlaltor lucruri cucerite de pe insula descărnată. Armata putea să-și ia zborul în clipa în care Carter dădea ordinul de plecare și, de îndată ce vor fi ajuns la Kadath, o escortă impozantă de vampiri urma să-l însoțească atunci când va merge să-și prezinte solicitarea zeilor Pământului, în castelul lor de onix.

Cu sufletul plin de recunoștință, dar și de o satisfacție inexprimabilă, Carter elaboră împreună cu căpeteniile vampirilor planurile îndrăzneței lor călătorii. Hotărâră ca armata să survoleze la mare altitudine oribila țară Leng, mănăstirea sa fără de nume și demonicele așezări de piatră, urmând să nu se oprească deloc până ce nu vor fi ajuns pe marile piscuri cenușii, unde vor ateriza pentru a discuta cu nevolnicele lighioane ale nopții ale căror vizuini sunt împrăștiate pe aceste piscuri, spre marea spaimă a păsărilor Shantak. Doar după ce vor fi ascultat sfaturile locuitorilor acelor vizuini urmau să poată stabili traseul ultimei părți a călătoriei. Drumul probabil spre Kadath, cetatea necunoscută, ducea fie prin pustiul în care se înalță munții ciopliți, pustiul ce se întinde la nord de Inquanok, fie prin provinciile din nordul extrem al respingătoarei țări Leng. Cu trupurile lor de câine fără suflet, vampirii și nevolnicele lighioane ale nopții nu aveau de ce să se teamă de ceea ce s-ar fi putut ascunde în aceste

pustiuri pe care nimeni nu le-a străbătut vreodată, așa că nu erau în nici un fel tulburați de gândul că urmau să pornească spre Kadath, orașul solitar al cărui misterios castel de onix domină lumea.

Spre prânz, vampirii și nevolnicele lighioane ale nopții se pregătiră de zbor, fiecare vampir alegându-și câte o pereche de creaturi cu coarne, pentru a fi transportat de către ele. Carter se așează în fruntea coloanei, alături de Pickman. Un șir dublu de nevolnice lighioane ale nopții pe care nu încălecase nimeni servea drept avangardă. Toată această neliniștitoare armată se înalță la un strigăt al lui Pickman, semănând cu un nor de coșmar ce trecu peste coloanele sfărâmate și sfincșii ruinați din cetatea originară, Sarkomand, iar apoi se ridică tot mai sus, până ce ajunse să depășească până și uriașul perete de bazalt din spatele orașului. Nu după multă vreme, regiunea plată, stearpă și înghețată din împrejurimile Lengului se întinse sub ei, până dincolo de zare. Sumbra armată urcă la o înălțime încă mai mare, până ce chiar și această regiune vastă se micșoră sub ea. Îndreptându-se spre nord pe deasupra aceluși podiș de groază, măturat de vânt, Carter revăzu înfiorat cercul de menhiri ciopliți grosolan și clădirea scundă și fără ferestre care, acum știa, adăpostea acea înspăimântătoare blasfemie cu mască de mătase din ghearele căreia de-abia reușise să scape. De această dată, armata, ce semăna unui minuscul liliac pierdut în înaltul cerului, nu se mai lăsă în jos, deasupra peisajului sterp pe care începuseră să se aprindă palidele focuri din josnicele așezări de piatră; nici nu mai zăboviră pentru a privi la zvârcoliturile morbide ale acelor creaturi aproape omenești având coarne și copite, care suflă în instrumentele lor și dansează veșnic. La un moment dat, zăriră o pasăre Shantak, care zbura jos, deasupra câmpiei, dar aceasta scoase un țipăt cumplit când îi văzu și își luă zborul spre nord, cu mișcări grotești, trădând panica de care fusese cuprinsă.

Ajunseră la ceața de deasupra piscurilor cenușii și ciopârțite ce formează granița Inquanokului și plutiră deasupra straniilor caverne care, după cum își amintea Carter, le înspăimântaseră atât de tare pe păsările Shantak. Auzind strigătele insistente ale comandanților vampirilor, cete negre de păsări cu coarne ieșiră din fiecare asemenea

vizuină și începură să discute cu ei prin gesturi neliniștitoare. Nu trecu mult și se lămuriră că cel mai bun drum ar fi cel care trecea prin pustiul înghețat ce se întinde la nord de Inquanok, deoarece la granița de nord a Lengului pândeau capcane nevăzute ce stârnesc repulsie chiar și nevolnicelor lighioane ale nopții. Era vorba despre anumite construcții albe emisferice, înălțate pe coline ciudate, care exercitau o influența de neînțeles pe care străvechea înțelepciune a folclorului o asociase în mod neplăcut cu Ceilalți Zei și cu Nyarlathotep, Haosul Târâtor.

Locuitorii piscurilor nu știau aproape nimic despre Kadath, doar că undeva spre nord exista un mare miracol, păzit de păsările Shantak și de munții ciopliți. Făcură aluzie la vorbele care umblau în legătură cu proporțiile anormale și dimensiunile nelimitate ale regiunii de acolo și amintiră vagile zvonuri care circulă referitor la existența unei împărății a nopții fără de sfârșit, dar nu puteau relata nimic precis despre acestea. Carter și armata sa le mulțumi politicos și, trecând dincolo de înaltele vârfuri de granit de la frontierele Inquanokului, coborâră sub norii fosforescenți ai nopții și zăriră în depărtare acele înfricoșătoare santinele ghemuite ce fuseseră munții, înainte ca o mână gigantică să fi sculpat groaza în roca lor virgină.

Continuau să stea chircite acolo, într-un semicerc demonic, cu picioarele odihnindu-se pe nisipul deșertului și cu mitrele străpungând norii fosforescenți: sinistrele lor capete duble, semănând cu cele de lupi, aveau fețele desfigurate de furie, în timp ce mâinile lor drepte se ridicau cu răutate spre universul oamenilor, protejând frontierele acestei lumi nordice și înghețate ce nu este o lume a oamenilor. Diabolicele păsări Shantak se iviră de la poalele lor, greoaie ca niște elefanți, dar se retraseră cu țipete smintite, de îndată ce zăriră pe cerul încețoșat avangarda nevolnicelor lighioane ale nopții. Trecând în zbor peste munții-santinele, armata își continuă drumul spre nord pe deasupra a leghe și leghe de deșert obscur. Norii deveniră din ce în ce mai puțin luminoși și Carter se scufundă în cele din urmă într-o beznă desăvârșită, dar bidivii înaripați înaintau fără greș, căci se născuseră în abisurile cele mai întunecoase ale Pământului și păreau să

vădă nu numai cu ochii, ci și cu întreaga suprafață umedă a trupurilor lor alunecoase. Zburau drept înainte, deasupra curenților încărcăți cu mirosuri incerte și de zgomote suspecte, mereu înainte în întunericul din ce în ce mai profund, acoperind distanțe atât de mari încât Carter se întreba dacă se mai aflau încă în interiorul lumii terestre a visului.

Norii se risipiră brusc și stelele începură să strălucească, spectrale. Jos era încă întuneric, dar palidele semne cerești păreau a fi însuflețite de o semnificație pe care nu o mai avuseseră niciodată și nicicând. Configurația stelelor rămăsese aceeași, dar acele poziții familiare revelau acum un înțeles pe care altă dată nu reușiseră să-l transmită. Totul convergea spre nord; fiecare curbă și fiecare scânteie de pe cerul scânteietor devenea o parte a unui imens desen, care avea drept funcție să oblige întâi ochiul, apoi pe observator în întregimea lui, să se îndrepta spre un anumit punct secret de convergență, aflat dincolo de imensa întindere înghețată din fața lor.

Carter se întoarse spre est, pentru a vedea dacă enorma barieră de piscuri a cărei imagine îl însoțise de-a lungul întregii sale călătorii prin Inquanok mai era încă vizibilă, și astfel zări sub stele o siluetă descârnată ce atesta încă prezența acelor munți. Ei păreau acum mult mai ciopârțiți, ciuruiți de crevase larg deschise și încoronați de piscuri zdrențuite; Carter studie cu atenție curbele și înclinațiile sugestive ale siluetei lor și acestea părură să împrumute de la stele misteriosul magnetism ce dirija atenția spre nord.

Armata zbura cu o viteză nebună, așa că Randolph trebui să facă un efort pentru a putea sesiza detaliile. Deodată, desluși chiar deasupra șirului celui mai înalt de piscuri un obiect negru, care se mișca în lumina stelelor și a cărei traiectorie era perfect paralelă cu cea a bizarei sale armate. Vampirii zăriseră și ei acest obiect, căci îi auzi discutând despre el. O clipă, crezu că era vorba despre un Shantak gigantic, de dimensiuni infinit superioare celor obișnuite pentru specia sa. Își dădu însă curând seama că această impresie era falsă: forma animalului respectiv, profilată deasupra munților, se dovedea a nu fi cea a uneia dintre acele păsări cu cap de cal. Silueta sa, pe care mai mult o ghicea după modul în care acoperea acum stelele, semăna cu cea a unui cap

acoperit cu o mitră enormă, sau mai degrabă cu o pereche de capete infinit amplificate; iar în privința zborului său săltăreț și rapid prin aer, se părea că se realiza fără ajutorul aripilor. Carter n-ar fi putut preciza de care parte a muntelui se găsea acel animal, dar constată curând că sub ceea ce zărise până atunci existau și alte membre, ce ascundeau stelele atunci când trecea peste defileurile care brăzdau adânc muntele.

Apăru o spărtură mare în lanțul de piscuri, de-a lungul căreia frontierele oribilului podiș Leng se contopeau cu imensitatea înghețată. Acolo, lumina stelelor avea o intensitate crescută, dar culoarea ei era mai ștearsă. Carter își fixă privirile spre acea trecătoare, știind că în felul acesta putea să zărească întreaga siluetă a acelui animal cu zbor unduitor, profilată pe cerul înstelat. Obiectul avansase acum într-o oarecare măsură, și ochii întregii armate erau ațintiți asupra mării depresiuni unde urma să apară enorma siluetă. Giganticul animal se apropie de crăpătură, zburând fără grabă pe deasupra piscurilor, încetinindu-și mersul, de parcă ar fi fost conștient că lăsase în urmă armata vampirilor. În minutul următor, neliniștea așteptării crescuse continuu; iar apoi sosi scurtul interval în care silueta se contura pe cer, arătându-și dimensiunile care făcuseră să se nască pe buzele vampirilor un zâmbet de teamă respectuoasă, însoțit de un strigăt de spaimă înăbușit, iar în sufletul călătorului stârni o înfiorare cum nu mai încercase niciodată până atunci. Forma colosală ce se bălăbănea deasupra creștelor nu era decât un cap - un cap dublu, acoperit de o mitră - sub care înainta în salturi prin deșertul înghețat corpul enorm și înfricoșător pe care era așezat. Acest monstru, mare cât un munte, mergea furișat și fără zgomot; această fiară, semănând oarecum cu o hienă încrucișată cu un antropoid gigantic, galopa lipită de cer, înălțându-și respingătoarea pereche de capete cu coifuri conice la jumătatea Zenitului.

Fiind un visător cu experiența, Carter nici nu urlă, nici nu-și pierde cunoștința, ci doar privi înapoi cu oroare și se cutremură atunci când observă că alte capete de monștri se conturau deasupra nivelului creștelor, țâșnind hoțeste pe urmele primului. Spre sud se zăreau trei

noi siluete cât munții de mari, ce se furișau ca lupii, perfect profilate pe cerul înstelat, mitrele lor țuguiate legănându-se în aer la o mie de picioare înălțime.

Munții ciopliți, având mâna dreaptă ridicată, păreau a nu mai sta chirciți în semicerc în partea de nord a Inquanokului. Aveau o misiune de îndeplinit și nu o neglijau, și lucrul cel mai îngrozitor era că munții nu vorbesc și nici nu fac vreun zgomot atunci când se deplasează.

Tocmai atunci, vampirul Pickman dădu un ordin nevolnicelor lighioane ale nopții și întreaga armată se ridică încă mai sus în aer. Coloana grotescă urcă spre stele, până când nimic nu se mai zări profilat pe cerul înstelat - nici cenușia barieră de granit, nici munții ciopliți și purtând mitre pe cap care veniseră spre ei. Tot ce se găsea sub hoarda care se scurgea spre nord printre vânturile violente și hohotele de râs izbucnite de nicăieri, din eter, era acum scufundat în beznă; nici o pasăre Shantak sau vreo altă creatură mai puțin catalogabilă nu se înălță din spațiile bântuite, pentru a-i urmări. Cu cât înaintau mai mult, cu atât creștea viteza zborului lor, astfel încât nu după multă vreme, deplasarea lor vertiginoasă păru să depășească viteza unui glonț și să se apropie de cea a unei planete pe orbita ei. Având în vedere viteza aceasta, Carter se întreba cum de mai rămâneau încă deasupra Pământului, dar știa că în lumea visului dimensiunile capătă proprietăți stranii. Nu avea nici o îndoială asupra faptului că se aflau în împărăția nopții eterne, și își imagina că acea convergență spre nord a constelațiilor sporise pe ascuns, stelele strângându-se astfel pentru a arunca armata vampirilor în vidul de la polul boreal, la fel cum se strânge gura unui sac plin pentru a reține în el tot conținutul său.

Se îngrozi atunci când băgă de seamă că nevolnicele lighioane ale nopții nu mai băteau deloc din aripi. Creaturile cu coarne și lipsite de chip își strânseseră apendicele lor membranoase și se lăsaseră în voia vârtejurilor vântului năprasnic ce părea să râdă pe ascuns în timp ce îi purta. O forță ce nu aparținea acestei lumi înșfăcase întreaga armată, și nici vampirii, nici nevolnicele lighioane ale nopții nu i se puteau împotrivi, lăsându-se târați orbește și fără nici o clipă de răgaz spre

acel nord de unde nici un muritor nu s-a mai întors vreodată. O lumină slabă și singuratică apăru în cele din urmă la orizont, înălțându-se pe măsură ce se apropiau, de ea, și care se afla deasupra unei mase compacte de întuneric, ce făcea să pălească lumina stelelor. Carter înțelese că probabil era vorba despre un far aprins pe un munte, fiindcă doar un munte s-ar fi putut ridica în văzduh până la o înălțime atât de miraculoasă.

Lumina de deasupra tenebrelor se înălța tot mai sus și masa întunecată, conică și sfârtecă ce o susținea ajunsese acum să acopere jumătate din cerul nordic. Deși armata zbura la mare altitudine, lumina palidă și sinistră a acelui far strălucea deasupra ei, depășind cu mult cele mai înalte piscuri de pe Pământ și cufundându-se în eterul fără atomi în care gravitează Luna Neagră și planetele întunecate. Muntele ce se profila în fața lor era necunoscut oamenilor. Norii cei mai înalți se găseau foarte departe, sub ei, părând a fi doar o spumă neclară ce plutea în dreptul primelor contraforturi ale muntelui. Aerul amețitor de pe cele mai înalte culmi ale Pământului nu ajungea decât până la jumătatea înălțimii acestui munte. Această punte aruncată între cer și pământ se înălța întunecos în noaptea eternă, disprețuitor și spectral, încoronat cu o diademă de stele necunoscute, ale căror contururi impunătoare și pline de semnificație deveneau din ce în ce mai limpezi. Vampirii scoaseră strigăte de încântare atunci când dădură cu ochii de ele, dar Carter se cutremură de spaimă, la gândul că întreaga armată urma să fie făcută zob, izbindu-se de onixul dur al acestui munte ciclopic.

Lumina se înălța tot mai sus și, contopindu-se cu discul Zenitului, clipea cu o ironie lugubră spre trupa aflată în zbor. Sub ea, întregul nord era cufundat într-o beznă înspăimântătoare, o beznă plină de stânci, o beznă urcând din adâncuri infinite spre înălțimi infinite. Pe culmile acestei viziuni, exista doar acel far ce licărea inaccesibil. Carter îi studie lumina cu mai multă atenție și distinse, în cele din urmă, liniile care îi trasau silueta de un negru absolut pe cerul înstelat. Existau niște turnuri pe această culme titanică, înfricoșătoare turnuri cu nenumărate etaje, acoperite de domuri. Acestea erau dispuse într-

un ansamblu arhitectonic al cărui rafinament era de neconceput chiar și aici, în lumea viselor; în depărtare, profilate cu negru pe diadema stelară ce strălucea răuvoitoare la limita extremă a vizibilității, se zăreau mici clădiri și terase încărcate în egală măsură de farmec și de amenințări obscure. Un castel ce depășea imaginația muritorilor încorona acest munte fără margini, și în interiorul său licărea o lumină demonică. Randolph Carter înțelese atunci că toate căutările sale se sfârșiseră și că zărea deasupra lui ținta tuturor călătoriilor interzise și a tuturor viziunilor îndrăznețe: fabuloasa și incredibila reședință a Marilor Strămoși, aflată deasupra cetății interzise, Kadath.

În timp ce înțelegea toate acestea, Carter remarcă o modificare a direcției curenților care duceau cu ei această armată capturată de către vânt și lipsită de speranța de a scăpa. Acum urcau pieptiș în văzduh, și era evident faptul că punctul de convergență al acestui zbor era castelul de onix în care lucea palida lumină. Uriașul munte negru era atât de aproape, încât aproape îi atingeau versanții cu o viteză vertiginoasă dar, din cauza întunericii, nu puteau distinge nimic din aceștia. Turnurile întunecate ale castelului nopții se profilau din ce în ce mai vaste deasupra capetelor lor și Carter putu constata că imensitatea acestuia era aproape o blasfemie.

Probabil că lucrători fără număr extrăseseră din acea oribilă carieră cioplită în stânca munților din nordul ținutului Inquanok blocurile din care erau construite aceste ziduri, blocuri care aveau asemenea dimensiuni încât dacă ar fi stat la poalele unuia dintre ele, un om ar fi părut așezat la picioarele uneia dintre cele mai înalte fortărețe terestre. Diadema de stele necunoscute împrăștia o lumină ștearsă și morbidă asupra miriadelor de domuri și foișoare, de parcă un fel de crepuscul ar fi coborât peste pereții de onix șlefuit. Ceea ce păruse a fi lucirea palidă a unui far se dovedi acum a nu fi decât o fereastră luminată aflată în vârful unuia dintre cele mai înalte turnuri. Atunci când armata sa, prizonieră a curenților care o purtau cu ei, se apropie de piscul muntelui, Carter crezu că distinge o serie de umbre dezagreabile ce traversau alene spațiul slab luminat. Fereastră luminată era straniu boltită și forma sa nu avea nimic pământesc în ea.

Stânca masivă făcuse în prezent loc giganticei fundații a monstruosului castel și se părea că viteza armatei începuse oarecum să scadă. Ziduri înalte țâșniră deodată și, cât ai clipi din ochi, armata se trezi purtată de vânt pe sub bolta unei porți uriașe, totul era învăluit în noapte în uriașa curte de la intrare, apoi urmă bezna adâncă a coridoarelor interioare, care absorbiră coloana printr-un enorm portal boltit. Trombe de aer rece, încărcat cu umiditate, răscoleau obscurul labirint de onix și Carter nu reuși să ghicească cum arătau coridoarele și scările ciclopice ce se deschideau fără zgomot în calea zborului lor mereu învolburat. Înfricoșătorul lor salt în întuneric îi aruncă tot mai sus și nici un sunet, nici o atingere, nici o imagine nu sfâșiară, fie și numai pentru o clipă, vâlul gros de mister. Deși numeroasă, armata de vampiri și de nevolnice lighioane ale nopții se pierdea în spațiul nemărginit al acestui castel supraterestru. Atunci când, în cele din urmă, lumina palidă venită dinspre acel turn a cărui fereastră le servise drept far inundă totul în jurul lor, lui Carter îi trebui mult timp până să ghicească poziția plafonului și a pereților îndepărtați și să se convingă că într-adevăr nu se găseau în aer liber.

Randolph Carter sperase să-și poată face intrarea în sala tronului Marilor Strămoși cu mândrie și demnitate; sperase să intre solemn, escortat de șiruri lungi de vampiri, și să-și exprime doleanțele în calitate de senior al lumii viselor. Știa că se putea trata cu Marii Strămoși, întrucât puterea lor nu se întinde și asupra lumii muritorilor, și că sperase ca Ceilalți Zei și Nyarlathotep, Haosul lor Târâtor, să nu intervină în momentul crucial, așa cum o mai făcuseră de atâtea ori până atunci, de fiecare dată când oamenii încercaseră să îi întâlnească pe zeii Pământului în bârlogul lor sau pe munții unde sălășluiesc. Sperase, chiar, să-i poată înfrunta pe Ceilalți Zei cu escorta sa hidoasă, dacă acest lucru s-ar fi dovedit necesar, știind că vampirii nu au stăpân și că seniorul nevolnicilor lighioane ale nopții nu este Nyarlathotep, ci străvechiul Nodens. Avea însă acum certitudinea că extraordinara cetate Kadath din inima nemărginirii fără viață este vegheată de sumbre miracole și santinele fără număr și că Ceilalți Zei stau permanent cu ochii pe indulgenții zei de pe Pământ. Chiar dacă nu au

nici o autoritate directă asupra vampirilor și a nevolnicilor lighioane ale nopții, ororile fără formă și fără spirit din spațiul exterior au, totuși, un anume ascendent asupra lor atunci când se impune, așa că Randolph Carter nu reuși să-și facă intrarea ca un mare senior în sala tronului Marilor Strămoși. Măturată claie peste grămadă de o furtună de coșmar ce sufla dinspre stele, prizonieră a ororilor invizibile ce populează imensitatea nordică, iremediabil captivă a luminii palide, întreaga lui armată zbură și se prăbuși amețită pe dalele de onix, în clipa când o poruncă neauzită făcu să înceteze acea groaznică vijelie.

Nu înaintea unei estrade aurite ajunsese Randolph Carter, și nici în fața unui cerc solemn de capete nimbate de aureola sanctității, ba nici măcar a unor ființe cu ochi înguști, cu lobul urechii alungit, cu nas subțire și bărbie ascuțită, a căror asemănare cu chipul sculptat pe Ngranek le-ar fi putut desemna drept cele către care trebuia să se îndrepte rugăciunea unui visător. Cu excepția ferestrei luminate din vârful turnului, în castelul de onix ce domina peste Kadath era întuneric și stăpânii săi lipseau. Carter ajunsese la Kadath, cetatea necunoscută din nemărginirea fără de viață, dar zeii nu erau acolo. Totuși, lumina palidă din vârful turnului continua să lucească, luminând această încăpere ale cărei dimensiuni nu erau cu nimic inferioare celor ale restului castelului, fiind atât de vastă încât cu greu i se puteau distinge zidurile și plafonul cu curbe sinuoase. Zeii Pământului lipseau într-adevăr, dar fără îndoială existau alte prezențe încă mai enigmatice și mai puțin evidente decât ei. Acolo unde lipsesc zeii indulgenți, Ceilalți Zei nu își îngăduie să nu fie reprezentați, așa că nu se putea pune problema că acel castel ar fi putut fi nelocuit. Carter nu reușea, într-adevăr, să-și închipuie în ce fel urma să se manifeste teroarea, ce fețe respingătoare va îmbrăca ea. Își dădea seama că vizita sa fusese așteptată și se întreba cât de riguroasă fusese supravegherea exercitată asupra lui de către Nyarlathotep, Haosul Târâtor. Nyarlathotep, oroarea formelor infinite, duh osândit și mesager al Celorlalți zei, este cel căruia i se închină vâscoasele jivine de pe Lună. Carter își aminti atunci de galera întunecată ce se retrăsese atunci când

soarta bătăliei de pe stânca descărnată ce se înalță din valurile mării se întorsese împotriva monstruozițăților cu formă de broască râioasă.

Gândindu-se la toate acestea, Carter se clătina în mijlocul escortei sale de coșmar, când sunetul oribil al unei trâmbițe demonice răsună brusc în imensitatea acelei săli slab luminate. De trei ori izbucni oribilul sunet și, când ecoul ultimei trâmbițări se pierdu într-un soi de râs batjocoritor, Randolph Carter observă că rămăsese singur. Ce vrajă îi răpise pe vampiri și pe nevolnicele lighioane ale nopții? Nu stătea în puterea lui să ghicească. Tot ce știa era că în acel moment rămăsese singur, și că oricare ar fi fost forțele perfide care îl pândeau, nevăzute, acestea nu aparțineau binecunoscutei lumi a viselor de pe Pământ. Un nou sunet răsună puternic dintr-un ungher îndepărtat al sălii. Era un sunet de trompetă, modulat după un ritm precis, întru totul deosebit de cele trei trâmbițări răgușite care îi împrăștiaseră numeroasa sa escortă. În acest cânt înăbușit răsună ecoul tuturor miracolelor și al melodiei visărilor diafane, fiecare straniu acord și fiecare cadență misterioasă a lui făcând să țâșnească viziuni exotice, de o frumusețe de neînchipuit. Arome de tămâie veniră să se alătore acestor note aurite și se ivi o lumină mare, a cărei culoare schimbătoare se supunea unui ciclu necunoscut spectrului solar și urma ritmul trompetelor, în oculte armonii simfonice. Torțe scânteiară în depărtare și duruitul unor tobe răsună foarte aproape, marcând o așteptare fremătătoare.

Din norii de tămâie și din aburii de ceață ce se ridicau, se iviră două coloane de giganti sclavi negri, înveșmântați în lungi bucăți de mătase iridiscentă, înfășurate peste coapse. Pe capetele lor erau fixate mari torțe de metal strălucitor, semănând cu niște cărți. Aceste torțe răspândeau în spirale de fum parfumul unor rășini necunoscute. În mâna dreaptă, țineau baghete de cristal, ale căror capete erau sculptate în formă de himere, în timp ce în mâna stângă strângeau trompete de argint, lungi și subțiri, în care suflau pe rând.

Purtau brățări de aur la încheieturile mâinilor și la glezne, iar picioarele le erau legate între ele cu un lanț de aur, care îi obliga să pășească măsurat. Sărea în ochi faptul că erau negri adevărați, originari din lumea terestră a viselor, dar era mai puțin evident dacă

ritualul și costumele lor erau terestre. Coloanele se opriră la zece picioare de Carter și toți negri duseră, simultan, trompetele la buzele subțiri. Sălbatic și extatic fu cântul ce urmă, dar încă mai sălbatic fu strigătul ce izbucni imediat după aceea din găturile sumbre, strigăt a cărui stridență părea a fi rezultatul unui straniu artificiu.

Între cele două coloane despărțite printr-un spațiu vast țâșni atunci o siluetă solitară, o siluetă înaltă și zveltă, având acel chip tânăr caracteristic faraonilor antici și purtând o rochie prismatică și o diademă de aur, ce părea să strălucească cu o lumină interioară. Această siluetă regală se apropie rapid de Carter. Ținuta sa mândră și trăsăturile elegante emanau acea putere de seducție a unui zeu întunecat și a unui înger căzut în păcat, iar pleoapele sale păreau să ascundă sclipirea șireată a unui caracter capricios. Această siluetă grăi și în vocea sa gravă se auzi muzica sălbatică a curenților din fluviul Lethe:

«Randolph Carter, spuse vocea, te-ai înfățișat dinaintea Marilor Strămoși, deși legea interzice tuturor muritorilor să îi vadă la chip. Gardienii au raportat acest lucru Celorlalți Zei, în timp ce mârâiau și se agitau fără noimă în sunetul flautelor subțiri în întunecatul vid suprem în care domnește sultanul demonic al cărui nume nici o gură nu se încumetă să îl rostească cu voce tare.

«Când Barzai Înțeleptul a escaladat Hatheg-Kla pentru a-i vedea pe Marii Strămoși dansând și urlând sub lumina Lunii, deasupra norilor, el nu se mai întoarse nicicând de acolo. Ceialți Zei erau în preajmă și au făcut ce se cădea. Zenig d'Aphorat a încercat și el să ajungă la Kadath, cetatea necunoscută din nemărginirea fără viață, iar craniul său împodobește acum inelul de la degetul cel mic al celui al cărui nume nu e nevoie să-l rostesc acum. Din contră, tu, Randolph Carter, ai înfruntat toate primejdiile lumii terestre a viselor și arzi încă, mistuit de focul căutării. Tu nu ai venit aici mânat de curiozitate, ci ca unul care cere ceea ce i se cuvine, arătând tot respectul ce li se cuvine indulgențelor zeilor ai Pământului. Acești zei ți-au interzis, totuși, accesul la miraculoasa cetate a soarelui apune la care ai visat atât și au făcut-o doar din pricina propriei lor lăcomii egoiste fiindcă, în realitate, au

râvnit cu nesaț să se bucure doar ei de blândețea magică a ceea ce imaginația ta a modelat și au jurat ca din acea clipă doar acolo să-și găsească ei sălaș.

«Și-au părăsit castelul ce domină Kadath, pentru a merge să locuiască în cetatea ta miraculoasă. Cât e ziua de lungă, petrec în palatele sale de marmură, iar când soarele se duce la culcare, ies în grădinile parfumate pentru a contempla slava apusului sângerând deasupra templelor și colonadelor, a podurilor arcuite și a bazinelor de argint ale fântânilor arteziene, a străzilor largi mărginite de urne încărcate cu flori și a șirurilor strălucitoare de statui de fildeș. Când se lasă noaptea, se cațără prin rouă până pe înaltele terase și se așează acolo pe băncile de porfir sculptat, pentru a scruta bolta înstelată sau a se sprijini de balustradele albe și a privi spre nord, către orașul și pantele abrupte pe care palide luminițe gălbui se aprind una câte una la ferestrele mici ale vechilor cabane cu acoperișuri țuguiate.

«Zei au îndrăgit cetatea ta miraculoasă și s-au abătut de la menirea lor. Nu mai vor să știe de sălașurile din înalturile Pământului și din munții tinereții lor. Pământul nu mai are nici un zeu care să fie zeu adevărat și numai Ceilalți Zei mai au cu adevărat autoritate în Kadath. Marii Strămoși, buimăciți, se joacă foarte departe de aici, într-o vale aparținând propriei tale copilării. Ai visat prea bine, o, înțeleptule arhivisător, căci i-ai răpit pe zeii visului din lumea viziunilor tuturor oamenilor, pentru a-i aduce în cea care îți aparține în exclusivitate, și din nevinovatele reverii ale copilăriei tale ai plămădit o cetate mai încântătoare decât orice altă fantasmă ce a existat până la ea.

«Nu este deloc bine că zeii Pământului și-au părăsit jilțurile împărătești, lăsându-le în voia păianjenilor, pentru ca aceștia să-și țeară pânza peste ele, și că și-au abandonat împărățiile, lăsându-le în grija Celorlalți Zei, pentru ca aceștia să guverneze asupra lor potrivit legii lor sumbre. Pentru că le-ai deranjat, Randolph Carter, forțele din afară ar abate bucuroase haosul și toate ororile asupra ta, dacă nu ar ști că numai tu îi poți trimite pe zei înapoi în lumea lor. Nici o forță din lumea întunericului veșnic nu se poate aventura în acea lume a visului pe jumătate treaz ce este numai a ta și numai tu poți reuși, cu

diplomație, să-i alungi pe egoiștii Mari Strămoși din miraculoasa cetate a soarelui apune și să-i faci să străbată crepusculul nordic pentru a se întoarce la această reședință care îi așteaptă în nemărginirea fără de viață, în cetatea necunoscută Kadath.

«De aceea, Randolph Carter, te cruț în numele Celorlalți Zei și te condamn să mă slujești. Te condamn să pornești în căutarea acelei cetăți a soarelui apune care îți aparține și să-i gonești de acolo pe zeii somnoroși și leneși, pe care îi așteaptă lumea viselor. Această fanfară de trompete celeste, aceste simboluri nemuritoare a căror strălucire îți ia ochii, acest mister a cărui explicație și semnificație te-au obsedat atât în răstimpurile de veghe, cât și în abisurile somnului și te-au torturat, trezindu-ți nostalgia amintirilor pierdute și regretul lucrurilor dispărute, nu sunt greu de găsit. Relicvele și simbolurile viziunilor tale miraculoase nu sunt greu de regăsit, căci ele nu sunt nimic altceva decât nestematul veșnic neschimbat în care scânteiază toate minunile, cristalizate, pentru a-ți lumina cărarea nopților tale. Privește! Nu dincolo de mări necunoscute trebuie să-ți continui căutarea, ci în adâncurile trecutului tău, care îți sunt bine cunoscute; întoarce-te spre straniile iluminări ale copilăriei și la viziunile inundate de soare și de vrajă pe care străvechile priveliști le trezeau în ochii tineri și larg deschiși.

«Află că miraculoasa ta cetate de aur și de marmură nu este altceva decât suma a tot ceea ce ai văzut și îndrăgit în tinerețe. În ea există slava acoperișurilor din Boston și a ferestrelor orientate spre vest, incendiate de soarele la apus, văzute dintr-o parte a colinei Beacon Hill; Commonul parfumat de flori și marele dom de pe deal, mulțimea dezordonată de acoperișuri țuguiate și de coșuri din valea violetă prin care curge leneș râul Charles, traversat de multe poduri. Tu ai văzut aceste locuri, Randolph Carter, atunci când doica te-a plimbat pentru prima oară într-un cărucior, într-o primăvară, și acestea vor fi ultimele locuri pe care le vei vedea cu ochii memoriei și ai iubirii. Printre ele este și anticul Salem împovărat de ani și fantomaticul Marblehead, arătându-și prăpăstiile stâncoase din secolele trecute, dar și slava turnurilor și a spirelor Salemului zărite de departe, profilate pe cerul

soarelui la apus, începând de pe pășunile Marbleheadului și mergând până deasupra portului.

«În ea există și Providence, stranie și maiestuoasă pe cele șapte coline ale sale de deasupra portului azuriu. Providence cu terasele sale de gazon, ridicându-se până la înălțimea clopotnițelor și a citadelor aparținând unei antichități veșnic vii, dar și Newport, urcându-se asemeni unei pasarele ce începe din dreptul acelui dig de vis. În ea se înalță și Arkham, cu acoperișurile sale șubrede și acoperite de mușchi, cu câmpiile sale unduitoare și stâncoase și antediluvianul Kingsport, albit de ani, cu căminele sale înghesuite, cheiurile pustii, acoperișurile triunghiulare, cu miracolul înaltelor sale faleze și oceanul acoperit de o ceață lăptoasă, pe care se aud geamandurile scârțâind.

«Vâlceaua răcoroasă din Concord, străduțele pavate din Portsmouth, curbele crepusculare ale drumurilor de țară din New Hampshire, unde ulmii uriași ascund pe jumătate pereții albi ai fermelor și spiralele dărăpănate ale fântânilor. Depozitele de sare din Gloucester și sălciile agitate de vânt din Truro. Panorama unui oraș îndepărtat, clădit în pantă, și a celor două șiruri paralele de coline ce accentuează liniștea versanților stâncoși și a micilor vile acoperite de iederă, clădite la adăpostul pereților naturali din Rhode Island. Mirosul mării și mireasma câmpiei, parfumul pădurilor întunecate și voioșia grădinilor și livezilor în zori. Toate acestea, Randolph Carter, constituie cetatea ta, căci fac parte din ființa ta. Noua Anglie te-a purtat în brațe și a revărsat în sufletul tău un farmec nepieritor. Această frumusețe, modelată, cristalizată, șlefuită de ani și ani de amintiri și vise este esența însăși a viziunii miraculoaselor terase scăldate în lumina unui apus imperceptibil. Ajunge să regăsești cugetările și viziunile tinereții tale însetate de vise, pentru a descoperi acel parapet de marmură cu urne strani și margini sculptate și pentru a coborî în sfârșit treptele mărginite de balustrade, până în cetatea cu piețe mari și cu fântâni prismatice.

«Privește! Dincolo de această fereastră strălucesc stelele nopții eterne. Ele scânteiază acum și deasupra acelor priveliști pe care le-ai cunoscut și îndrăgit. Ele le sorb farmecul, pentru a străluci mai

frumoase ca oricând deasupra grădinilor din vis. Antares, de exemplu, licărește acum deasupra acoperișurilor din Tremont Street și ai putea să o vezi de la fereastra ta din Beacon Hill. Dincolo de aceste stele, se cascadează abisurile din care m-au trimis stăpânii mei absurzi. Și tu le-ai putea străbate într-o zi, dar, dacă ești înțelept, te vei feri să comiți o asemenea nebunie, căci doar unul singur dintre muritorii de rând ce au făcut această călătorie dus-întors s-a întors cu mintea întregă din încleștarea cu ororile strivitoare și năprasnice din vid. Spaimele și blasfemiile își dispută spațiul, și cele mai slabe dintre ele sunt și cele mai încăpățânate; ai putut constata acest lucru din modul de acțiune al celor care te-au înhățat pentru a te aduce la mine, în vreme ce eu însumi nu doream deloc să te osândesc și, dimpotrivă; ți-aș fi acordat tot sprijinul de multă vreme, dacă nu aș fi avut altele pe cap și dacă nu aș fi fost convins că îți vei croi drumul și singur. Evită, așadar, infernul exterior și stabilește-te în locurile liniștite și senine ale tinereții tale. Continuă să cauți cetatea minunată și alungă-i de acolo pe leneșii Mari Strămoși, pentru a-i trimite cu diplomație în acele locuri care au fost martore propriei lor tinereți și care așteaptă cu nerăbdare revenirea lor.

«Calea pe care o vei urma de acum înainte, potrivit voinței mele, este mult mai puțin anevoioasă decât cea a memoriei nesigure. Privește! Am pregătit un Shantak condus de un sclav, pe care l-am făcut invizibil, pentru pacea sufletului tău. Urcă pe Shantak și fii gata de plecare! - Bine. Negrul Yogash te va ajuta să-ți păstrezi echilibrul pe oribilul animal solzos. Îndreptați-vă spre acea stea foarte strălucitoare pe care o vezi chiar deasupra zenitului - este Vega - și în două ore vei survola terasa cetății tale a soarelui apune. Mergi în direcția acestei stele până când vei auzi un cântec îndepărtat în eter, dincolo de care își are ascunzișul nebunia, așa că oprește-ți pasărea Shantak de cum vei auzi prima notă a acestei melodii fascinante. Întoarce-ți atunci privirile spre Pământ, și vei vedea strălucind pe acoperișul sacru al templului flăcările nemuritoare ale altarului din Ired-Naa. Acest templu se înalță în a ta cetate a soarelui apune, așa că îndreaptă-te spre el înainte de a te lăsa sedus de cântec și a te pierde.

«Când vei ajunge în apropierea cetății, pornește în căutarea înaltului parapet de unde contemplai odinioară splendoarea soarelui la asfințit și împunge-l pe Shantak până când îl vei face să urle. Marii Strămoși ce stau tolăniți pe terasele parfumate vor auzi și vor înțelege ce înseamnă acest urlat; vor fi copleșiți de un asemenea dor de casă, încât toate miracolele cetății tale nu îi vor putea consola de pierderea austerului castel Kadath și a eternei diademe de stele care îl încoronează.

«Atunci, va fi nevoie să cobori cu pasărea Shantak în mijlocul lor și să-i lași să pipăie pasărea puturoasă cu cap de cal, vorbindu-le despre Kadath, cetatea necunoscută, pe care ai părăsit-o cu atât de puțin timp în urmă, amintindu-le cât de sumbre și în același timp cât de frumoase sunt sălile sale imense, în care aveau odinioară obiceiul de a se hârjoni și a se desfăta, încercându-și în glumă puterile supranaturale. Pasărea Shantak le va vorbi la rândul său, în limba sa, dar nu va avea alte mijloace de convingere decât evocarea zilelor de odinioară.

«Vorbește-le fără încetare Marilor Strămoși extaziați despre locuința și tinerețea lor, până când, în sfârșit, vor începe să plângă și îți vor cere să le arăți drumul de întoarcere, pe care ei l-au uitat. Te poți despărți atunci de Shantak, asmuțindu-l în cer cu strigătul de atac al speciei sale; auzind acest strigăt, Marii Strămoși se vor avânta în urmărirea josnicei păsări, străbătând, plini de o bucurie ancestrală, abisurile profunde ale spațiului spre turnurile și drumurile familiare lor ale cetății Kadath.

«Miraculoasa cetate a soarelui apune va fi atunci a ta pentru totdeauna, pentru ca tu să o îngrijești și să trăiești în ea pe vecie. Zeii Pământului vor governa din nou visele oamenilor din reședința lor obișnuită. Pleacă acum - fereastra este deschisă și stelele te așteaptă afară. Pasărea Shantak a și început să găfâie și se schimonosește de nerăbdare. Pornește prin noapte spre Vega, dar întoarce-te din drum de îndată ce vei auzi melodia fascinantă și înșelătoare. Nu uita această recomandare, altfel tare mi-e teamă că ororile inimaginabile te vor târî în abisurile înspăimântătoare nebunii. Amintește-ți de Ceilalți Zei,

care sunt atotputernici, absurzi și inexorabili și care se ascund în vidul exterior. Ei sunt într-adevăr zei din calea cărora este bine să te ferești.

«Hei! *Aa-Shanta'nygh!* Ești liber! Trimite-i pe zeii Pământului înapoi la reședința lor de deasupra cetății necunoscute Kadath și roagă-te spațiului să nu mă întâlnești niciodată într-una din celelalte o mie de forme sub care pot apare. Adio, Randolph Carter, și ia seama la cele ce ți-am spus, căci *eu sunt Nyarlathotep, Haosul Târâtor!*»

Gâfâind și simțind că se sufocă, Randolph Carter își luă zborul pe spatele hidoasei păsări Shantak spre recea lumină albastră a stelei boreale, Vega. Se întoarse pentru a mai privi o dată masa întunecată și turnurile învălmășite ale acestui coșmar de onix, în inima căruia strălucea încă singuratica și palida licărire a acelei ferestre deschise deasupra văzduhului și norilor lumii terestre a viselor. Orori mătăhăloase în formă de polipi se furișau prin întuneric, fără a le putea atinge, și numeroși lilieci băteau nevăzuți din aripi în jurul său, dar el se agăța cu înverșunare de coama nefirească a respingătoarei păsări cu cap de cal. În timp ce vânturile inferioare, eterne, urlau în întunericul și pustietatea ce se întind în afara cosmosului, stelele dansau ironic și, din când în când, păreau gata să se transforme în palide semne ale destinului, semne care ar fi putut să-l mire, dacă nu le-ar fi văzut și nu s-ar fi temut de ele odinioară, cu mult înainte.

O tăcere încărcată de presentimente se așternu deodată peste bolta înstelată și toți curenții de aer și toate ororile se retraseră din fața zorilor. Nebuloase aurii se revărsară în valuri tremurătoare, parcă puse cu mâna, aureolate de o strălucire magică și, deodată, se înalță o vagă părere de cântec, o foarte îndepărtată melodie, ale cărei slabe acorduri zumzăitoare erau cu totul străine propriului nostru univers stelar. Când această muzică deveni mai clară, pasărea Shantak își ciuli urechile și se năpusti înainte, în timp ce Carter își încorda atenția pentru a surprinde fiecă acord miraculos. Era o cântare, dar o cântare ce nu țâșnea de pe buzele nimănu. Era cântecul nopții și al sferelor, un cântec deja vechi atunci când spațiul, Nyarlathotep și Ceilalți Zei au fost creați.

Pasărea Shantak zbură mai repede și călărețul său se concentra mai mult, îmbătat de miracolul țâșnit din abisurile stranii, involburându-se în sferele de cristal ale lumii exterioare și magice. Carter își aminti atunci de avertismentul demonului, de sarcastica lui punere în gardă, dar era prea târziu. Demonicul emisar îi recomandase să se ferească de nebunia acestui cântec. Îi arătase calea de a se salva și drumul spre cetatea miraculoasă doar pentru a-și bate joc de el; doar pentru a-l lua în zeflema îi dezvăluise întunecatul mesager taina acelor zei trândavi, pe care el i-ar fi putut trimite acasă cu ușurință, oricând ar fi dorit. Singurele daruri pe care i le făcuse Nyarlathotep arogantului călător erau însă nebunia și sălbatica răzbunare a vidului. Carter încercă disperat să-l facă pe respingătorul său armăsar să se întoarcă, dar pasărea Shantak rânji și își iuți cursa sa impetuoasă, bătând din marile sale aripi lunecoase cu o bucurie răutăcioasă, și se îndreptă direct spre acele abisuri interzise, până la care nici un vis nu a ajuns vreodată, spre Abisul Suprem al lui Azathoth, sultanul demonilor, cel al cărui nume nici o gură nu îndrăznește să-l rostească cu voce tare.

Ascultând și supunându-se orbește ordinelor emisarului Celorlalți Zei, infernala pasăre se năpusti mereu înainte, prin mulțimea de animale de pradă și de jivine diforme ce se ascund în beznă și în vid, ceată de entități care plutesc la voia întâmplării, orbecăie și zgârie, larve abjecte ale Celorlalți Zei care, ca și aceștia, sunt oarbe și fără minte, dar stăpânite de pofta stranii.

Ferm și inflexibil, ricanând vesel în ritmul cântecului nopții și al sferelor, care în prezent se transformase într-un râs isteric, oribilul armăsar solzos îl ducea mereu mai departe pe călărețul lipsit de apărare. Cu o viteză nebună, depășiră ultimul cerc și traversară abisurile cele mai adânci, lăsând în urma lor stelele și împărăția materiei, și se prăvăliră asemeni unor meteoriți prin spațiul inform, spre grotlele întunecate și de neînchipuit care se cască dincolo de timp, în care voracele Azathoth se ghiftuiește în sunetul bătailor surde și fără de noimă ale unor tobe cumplite și al încetelor lamentații monotone ale unor flaute execrabile.

Înainte, mereu înainte, prin abisurile care urlau și trosneau, pline de fiare obscure - când brusc Randolph Carter, osânditul, fu cuprins de gânduri și imagini încurajatoare. Nyarlathotep își explicase mult prea bine răzbunarea și batjocura și făcuse să se trezească în sufletul lui amintirea a ceea ce nici o spaimă nu putea șterge complet: Casa - Noua Anglie - Beacon Hill - lumea treziei!

«Află că miraculoasa ta cetate de aur și marmură nu este decât suma a ceea ce ai îndrăgit în tinerețe... În ea există slava acoperișurilor din Boston și a ferestrelor orientate spre vest, incendiate de soarele la apus, văzute dintr-o parte a colinei Beacon Hill; Commonul parfumat de flori și marele dom de pe deal, mulțimea dezordonată de acoperișuri țuguiate și de coșuri din valea violetă prin care curge leneș râul Charles, traversat de multe poduri... Această frumusețe, modelată, cristalizată, șlefuită de ani și ani de amintiri și vise este esența însăși a viziunii miraculoaselor terase scăldate în lumina unui apus imperceptibil. Ajunge să regăsești cugetările și viziunile tinereții tale însetate de vise, pentru a descoperi acel parapet de marmură cu urne stranii și margini sculptate și pentru a coborî în sfârșit treptele mărginite de balustrade, până în cetatea cu piețe mari și cu fântâni prismatice.»

Înainte - mereu înainte - prăvălindu-se vertiginos spre sentința supremă, străbătând bezna în care tentacule oarbe se întind spre tine, în care râturi vâscoase se ciocnesc unul de altul și în care fiare fără nume rânjesc, rânjesc într-una. Dar gândurile și imaginile dătătoare de speranța pusese răstăpânire pe el și Randolph Carter știa acum că visa, că nu făcea nimic altceva decât să viseze și că undeva, în planul cel mai din spate, existau încă lumea treziei și cetatea copilăriei sale. Amintirea cuvintelor lui Nyarlathotep îl străfulgera: «ajunge să regăsești cugetările și viziunile tinereții tale însetate de vise». Să se întoarcă, să se întoarcă! Beznă peste tot! dar Randolph Carter putea să se întoarcă.

Randolph Carter se putea mișca și se putea întoarce din străfundurile acestui coșmar involburat, care îi încătușase simțurile. Putea să se miște și, dacă voia, să sară de pe demonicul Shantak care,

ascultând de porunca lui Nyarlathotep, îl purta spre osândă, fără a-i da posibilitatea de a se apăra. Putea să sară de pe el și să înfrunte aceste adâncuri ale nopții ce se căscau nesfârșite sub el, aceste adâncuri ale spaimei a căror oroare nu putea totuși depăși sentința nerostită ce se ascundea în inima întunericului nesfârșit. Putea să se miște, să se întoarcă și să sară, putea - o dorea - o dorea.

Visătorul osândit, gata să riște totul, sări de pe enorma abjecție cu cap de cal și se prăbuși în vidul nesfârșit, pregătit să înfrunte întunericul cu gheare. Veșnicii se rotiră, universuri muriră și se renăscură, stele se preschimbară în nebuloase, nebuloase în stele, iar Randolph Carter continuă să se prăbușească în vidul infinit, străbătând tenebrele însuflețite.

În mersul lent și târâtor al veșniciei, ultimul ciclu al cosmosului însuși se desprinsese sub forma unui alt avatar trecător și toate lucrurile redeveniră ceea ce fuseseră cu nenumărate perioade *kalpas* înainte. Materia și lumina se născură din nou, așa cum le cunoscuse spațiul odinioară; cometele, sori și planetele se avântară, strălucitoare, în valurile vieții, fără ca nimic din cele ce ar fi putut spune că ele existaseră și dispăruseră iar și iară, fără început și fără sfârșit, să fi supraviețuit.

Apăru din nou un firmament, apăru din nou vântul și licărirea unei lumini purpurii în ochii celui scufundat în somn, care continua să se prăbușească. Apărură zeii, prezențele și dorințele; apăru frumosul și urâtul, dar și râsul nopții vorace, căreia îi fusese smulsă prada, din cauză că viziunile și cugetările din copilărie ale unui visător supraviețuiseră la cursul ultimului ciclu necunoscut. *Acum, pentru a întrușipa și a justifica toate acestea, o lume a treziei și o veche cetate îndrăgită existau din nou. S'ugak, gazul violet, arătase drumul ce duce în afara vidului și Nodens eternul își șoptise sfaturile, din străfunduri inimaginabile.*

Stelele dispărură în zori și umbrele explodară în fântâni de auriu, de carmin și purpuriu, în vreme ce visătorul continua să cadă. În clipa în care primele raze de lumină alungau demonii, urlete sfâșiară eterul și străvechiul Nodens, albit de ani, scoase un urlet triumfător atunci

când Nyarlathotep, foarte aproape de prada sa, se opri, descumpănit de apariția unei raze de lumină, ce transformă într-un nor de praf cenușiu oribilele sale trupuri informe, pe care le asmuțise în urmărirea lui Carter. Acesta din urmă coborâse, în sfârșit, scara largă de marmură ce ducea în miraculoasa sa cetate căci, de fapt, revenise în frumosul ținut al Noii Anglii, țara sa.

Acordurile vocale și miriadele de sunete ale dimineții, razele puternice și strălucitoare ale soarelui ce răsărea, reflectate în ferestrele purpurii ale marelui dom auriu de pe State House îl treziră brusc pe Randolph Carter, care sări din pat, țipând. Cântecul păsărilor se înălța din grădini tănuite și parfumul strugurilor copti se răspândea dinspre umbrarul de viță de vie plantată de bunicul său. Frumusețea și lumina se răspândiră în încăpere, făcând să strălucească placa de marmură de deasupra căminului, scoțând în evidență cornișa sculptată și trezind parcă la viața figurile grotești ale tapetului, în timp ce un motan cu blană neagră și lucioasă se arcuia căscând, tulburat de strigătul stăpânului său dintr-un somn care-l purtase dincolo de Pământ. Câteva veșnicii mai departe, dincolo de Poarta Somnului Profund, de Pădurea Fermecată, de pământul grădinilor, de marea Cereneriană și de frontierele crepuscularului Inquanok, Nyarlathotep, Haosul Târâtor, trona amenințător în castelul de onix din inima nemărginirii fără de viață, înălțat deasupra cetății necunoscute Kadath, și îi ocări cu nerușinare pe blajinii zei ai Pământului, pe care îi smulsese cu furie din toiul desfătărilor din palatele parfumate ale miraculoasei cetăți a soarelui apune.